

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

E L Y S I A N

III

G O D S

WARS & THRONES

T H E I R B O N D T R A N S C E N D S A L L

ZAVI JAMES

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

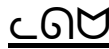
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

SAvAşLAR vE TAHTLAR ELYSIAN TANRILARI #3

ZAVI JAMES

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Zavi James'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan, incelemelerde alıntı yapılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kapak tasarımı Books and Moods tarafından yapılmıştır.

İç tasarım AJ Wolf Graphics tarafından yapılmıştır.

Düzenleme: Luna Rose Services

Zavi James tarafından yayınlandı.

www.zavijames.com

İçİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarılar

Savaşlar ve Tahtlar'da yer alan önemli tanrıların listesi.

1. Quentin
2. Quentin
3. Grayson
4. Quentin
5. Quentin
6. Quentin
7. Quentin
8. Quentin
9. Quentin
10. Grayson
11. Quentin
12. Quentin
13. Grayson
14. Quentin
15. Quentin
16. Grayson
17. Quentin
18. Grayson
19. Quentin
20. Quentin
21. Grayson
22. Quentin
23. Grayson
24. Quentin
25. Grayson
26. Quentin
27. Grayson
28. Quentin
29. Grayson
30. Quentin
31. Quentin
32. Grayson
33. Quentin
34. Quentin
35. Quentin
36. Grayson
- Quentin

Uzun epilog'u mu istiyorsunuz?
Teşekkürler

TETIKLEYİCİ UYARILAR

Bu dizi, bazı kişilerin rahatsız edici bulabileceği konular içermektedir. Bunlar arasında cinsel içerikli sahneler, silah içeren şiddet içeren görüntüler, sadakatsizlik, ölüm, intihar tartışması ve cinsel saldırı tartışması yer almaktadır, ancak bunlarla sınırlı değildir.

Bu tür durumları okumaktan rahatsızlık duyuyorsanız, Elysian Gods serisi sizin için uygun olmayabilir.

Okuyucunun takdirine bırakılmıştır.

Sınırlarını zorlamayanlara sesleniyorum: Cam tavanı kırın ve parçalarıyla boğulmalarına izin verin. Siz, beğenilmek için değil, gelişmek için ihtiyacınız olan tüm alanı kaplamak için yaratıldınız. Bu, sizin için.

SAVAŞLAR VE TAHTLAR'DA YER ALAN ÖNEMLİ TANRILARIN LISTESİ.

Seçkin Tanrılar

Avcı – Koruma ve bağışlama tanrısı

Larkin – Güç tanrıçası

Grayson – Kaos ve yıkım tanrısı

Erik – Aşk ve arzu tanrısı

Sloan – Bereket tanrıçası

Ignacio – Şans ve fırsat tanrısı

Elva – Ölüm Tanrıçası

Bexley – Bilgi Tanrıçası

Malaki – Sabır Tanrısı

Waverly – Dinlenme Tanrıçası

Flynn – Seyahatlerin Tanrısı

Aria – Sağlık tanrıçası

Küçük Tanrılar

Archer – Sırların ve aldatmanın tanrısı

Dionne – Rüyaların Tanrıçası

Tobias – Tarım tanrısı

Marcel – Yıldızların Tanrısı

Andreas – Savaş Tanrısı

Mabel – Kibir Tanrıçası

Bedenlerin oluşturduğu bir sel görüş alanımı kapladı ve Grayson'ı gözümün önünden uzaklaştırdı. Erik'in aurası belime saplandı ve beni ona doğru geri çekti. Topuklarım toprağa saplandı ve umutsuzca kaçmak için uzandım. Bu da işe yaramayınca Erik'e doğru hamle yaptım; ayaklarım ve ellerim vahşi bir gösteriyle vücudunun çeşitli yerlerine temas etti, ancak tutuşu hâlâ güçlüydü.

"Hadi onu eve götürelim, Erik," dedi Sloan.

Larkin, "Ben de sizinle geliyorum," diye ekledi.

Elva omzunun üzerinden göründü. "Biz de öyleyiz."

"Erik!" Sesim kısılmıştı. "Yemin ederim. Bırak beni. Onu görmem lazım!"

Çılgılık atmaya devam ederken boğazımda şiddetli bir acı hissettim. Küçük tanrılar bu manzarayı izlemek için boyunlarını uzattılar. Umurumda değildi. Adaletin zaferini kutlarken, olayın tamamını bilmediklerini kabul etmeyi reddettiler. Hunter onlara bir yalan söylemişti ve onlar da bunu sorgusuz sualsiz kabul etmişlerdi. Ya da belki de gerçeği hiç umursamıyorlardı. Belki de sadece can sıkıntılarını gidermek için can atan kana susamış varlıklardan başka bir şey değillerdi.

"Hiçbiriniz gerçeği bilmiyorsunuz! Hiçbiriniz anlamıyorsunuz! O yapmadı—"

Önüme bir örtü gibi kıvılcık bir sis çöktü ve Erik bizi evine geri götürürken ayaklarımın altındaki zemin kayboldu. Cümlemin geri kalanı, suçlamalarım, unutuldu gitti.

"Elva, lütfen çocukların buraya inmemesine dikkat eder misin?" diye mırıldandı Sloan, oturma odalarına indiğimizde.

Öfkemle birlikte bir suçluluk dalgası da kıyıya vurdu. Bu karmaşaya karışan çok sayıda insan vardı, aralarında en sevdikleri amcalarının nerede olduğunu merak eden çocuklar da bulunuyordu.

"Erik!" diye tısladım, aklım başımda değildi.

Tüm bu öfke, tüm bu kaos bir çıkış noktasına ihtiyaç duyuyordu. Hunter'ı bulmayı çok istiyordum. Ruhumu sakinleştirecek tek hedef oydu.

Belimden yayılan kırmızı uzantılar kollarımı ve bacaklarımı sararak bedenime bağladı. Onun aurasına karşı bir başka nafile kaçış girişiminde bulundum. Bileklerimdeki kelepçeler ağırdı ve Hunter'ın beni güçsüz, güçsüz kıldığını hatırlatıyordu.

"Scott, sakinleşmen gerek." Erik benimle sanki çocuklarından biriymişim gibi konuştu. Sözlerine sinsî bir sabır katılmıştı ve bu da midemdeki öfkeyi daha da körükledi. Böyle bir durumda nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu?

"Sakin yapma!" diye tısladım. "Beni histerik bir kadın gibi göstermeye kalkma sakın. Ne dediğini duydun. Gray'i kurban edeceğini söyledi. Onu öldürecek, Erik!"

"Biliyorum," diye kekeleyerek söylerken, dış görünüşündeki çatlaklar bir anda kırıldı.

Fırsatı gördüm ve değerlendirdim. Erik benim en iyi şansımdı. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Ne yapmamızı istiyorsun Scott?" diye sordu Ignacio, öne doğru adım atarak ve sinir bozucu derecede kayıtsız bir ifadeyle.

Bu soru beni çok rahatsız etti çünkü onlara bu kadar açık olmaması nasıl mümkün olabilirdi? Sonraki adımlar belliydi. "Hunter'a karşı çalışmalıyız. Bir yol bulmalıyız."

Erik kaşlarını çatarak, "Bizden savaş başlatmamızı istiyorsun, Quentin," diye fısıldadı.

Grayson'ı geri getirmek için gerekirse savaş bile göze alınır.

Etrafımdaki yüzlere baktım; Gray'i benden daha iyi tanıyan tanrılara. Yıllarca onun yanında olmuş tanrılara. Ve yine de hiçbir gökleri parçalama fikrini aklından bile geçirmeye istekli görünmüyordu. Ne Gray'i kurtarmak için, ne de başkalarına gerçeği göstermek için.

"Gray de sana aynı şeyi söylerdi." Ignacio, sakin mantığıyla düşüncelerimi böldü. "Elysia istikrarsız olduğunda her şey zarar görür.

Buna Dünya ve ölümlüler de dahildir.”

"O senin en iyi arkadaşın olmalı," diye tersledim.

“Bir görevimiz var, Scott! Bu durumun insanların hayatına mal olacağı tehlikeyi görmezden gelemeyiz.”

Hayal kırıklığıyla bir çığlık attım, ama Erik'in aurası ağzımı sarıp beni susturunca çığlığım yarıda kesildi.

Larkin, buz gibi bir ses tonuyla, "Bırak onu gitsin, Erik," diye emretti.

Solgun teni pembeleşti ve aurasını sadece ağzımdan değil, tüm uzuvlarımdan da yaydı, beni yere bıraktı. İçimi dolduracağını sandığım rahatlama, beni kapıdan dışarı taşıyacak adrenalin ortaya çıkmadı. Larkin yanımdaydı, ona yaslanıp sonunda gözyaşlarımı serbest bıraktım. Karşılaştığım gerçek karşısında hıçkırıklar içinde ağlarken beni kollarına sardı.

Hunter bunu en ince ayrıntısına kadar planlamıştı ve tek başıma ona karşı koyamazdım. Destek eksikliği etrafımda çok belirgindi. Görev, dostluktan önce geliyordu. Bencillik, damarlarında ilahi bir güç kadar arsızca akıyordu.

Larkin diğerleriyle konuşurken saçımı okşadı. "Bence hepiniz gitmelisiniz."

Ortamda mırıldanarak itirazlar yükseldi ve Elva adımı çağırdığında bile başımı kaldırmayı reddettim. Kendime güvenemiyordum. Ayak sesleri kesilip oda sessizleşince, başımı Larkin'in omzundan kaldırdım ve burnumu çektim. Gözlerimden yaşlar akarken ona bakarken, o hâlâ bulanık bir figür olarak görüşümdeydi.

“Bunu yapamazlar, Larkin,” diye yalvardım. “Yaptıklarını Hunter’ın emriyle yaptı. Masum olmadığını biliyorum ama... ama...”

Mantık benim güçlü yanımdı. Bir bilim insanı olarak, en önemli özelliklerimden biri sorun giderme yeteneğimdi, yine de buna bir çözüm bulamadım. Hücrelerle değil, cinayet ve yalan geçmişi olan psikopat tanrılarla uğraşıyordum. Bunu benden daha uzun süredir yapıyorlardı ve adil bir mücadele için gerekli tüm parçalara sahip olduğumdan emin değildim. Aklıma gelen tek çözüm, Gray'in anılarını herkese göstermesini sağlamaktı, ancak bu ona ulaşmak anlamına geliyordu ve imkansız bir görev gibi görünüyordu.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Larkin. Mavi gözleri, sanki kendi zihninde hesaplamalar yapıyormuş gibi, temkinliydi. “Hunter bir şeyler çeviriyor.

Onunla ilgili hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Bir yolunu bulacağız. Ben kenara çekilip bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Göğsümde umut öylesine şiddetli bir şekilde yeşerdi ki, yeni bir hıçkırıkla boğuldum. Yanımda savaşılmaya istekli biri vardı. Herkes pes ettiğinde, Larkin geri adım atmayı reddetti. Elysia'nın denge ve uyumla geliştiğini anlıyordum, ama bazı şeyler için kargaşa çıkarmaya değerdi.

Ani bir acı dalgası rahatlamamı alt üst etti ve dizlerim yere çarpmadan önce acıyla iki büklüm oldum.

"Scott?" Larkin yanıma çömeldi.

Ağrı, uzuvlarımda şiddetli bir şekilde yayılmaya devam etti, tüylerim diken diken oldu ve midem bulandı.

"Acı çekiyor," diye nefes nefese kaldım. Larkin'e bakarken acıyla birlikte panik de beni sardı. "Acı çekiyor. Onlar öylece... Onlar öyle yapmazlar..."

Sözleri bir türlü söyleyemedim. Eğer onu kurtarmak için çok geç kalmışsam...

Grayson'la tanıştıgımda onunla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Bana göre onunla ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyiydi, ama işler değişmişti. Nişanlanmıştık. Birbirimize bağlıydık. O benim hayat arkadaşımdaydı ve onunla sonsuza dek birlikte olacağım sözü verilmişti. Şimdi ise bu sonsuzluk tehlikeye girmişti.

"Hayır," diye ısrarla belirtti Larkin. "Hunter bunu öylece yapmaz. Bir izleyici kitlesi ister. Gray'i kurban ederek kendi gözüne girmeye çalışıyor, bu yüzden bunu gizlice yapması ona fayda sağlamaz."

Midem bulanmaya başladı ve öksürerek kelepçeli ellerimi önümdeki yere koydum.

Larkin ayağa kalkmama yardım ederken, "Sakinleşmeye çalışmalısın," dedi. "Böyle ona hiçbir faydan olmaz."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ancak elektrik mavisi bir ışığın parıltısı dikkatimi dağıttı. Hunter odaya girdi ve içimde yeni bir öfke dalgası yükseldi.

"Sen!" diye tısladım, odanın sallanışını umursamadan.

"Sakin ol Scott." Sesi, benimkine kıyasla rahatsız edici derecede sakindi.

"Tanrılar adına yemin ederim ki—"

"Seninle konuşmaya geldim."

Larkin'in gümüşi parıltılı aurası, aramızda bir ekran gibi süzölüyordu. Hunter'ın hayatında ona sadece acı çektiirdiği bir dönemde Larkin'in yaptıklarına duyduğum minnet duygusu içimden taşı.

Hunter, "Yalnız," diye belirtti ve sıkılmış görünüyordu.

"Böyle bir şeyin olmasına izin verecek kadar deli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Larkin. "Onlara pusu kurdun, Hunter. Kendini savunamasın diye onu kelepçeledin."

İkimizi de süzdüğünde kaşlarının arasında bir kırııklık oluştu. Muhtemelen en son beklediği şey, benim ve Larkin'in herhangi bir yakınlık kurmasıydı. Hunter, birlikteliklerden ziyade çatlaklar yaratmak için pervasız tavrına güveniyordu.

"Artık benim seninle ne ilgim olduğunu anlamıyorum, Larkin." Sakinliğindeki dalgalanma geldiği gibi hızla kayboldu. "Boşandığımızı hatırlatmak isterim."

Yüzünde anlık bir acı ifadesi belirdi. Ayrılmak istemiş olabilir, ama evlilik teklifini kabul ettiğinde evliliğinin böyle biteceğini hiç düşünmemişti. Hunter'ın, içindeki canavarı gizleme konusunda geçmişti vardı.

"Şimdi." Gömleğinin manşetlerini düzeltti. "Quentin'le konuşurken odanın dışında bekleyebilirsiniz, ama onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Larkin yerinden kıpırdamadı.

Hunter, kadının meydan okuması karşısında dudaklarını bükerek, konuşurken ses tonunu düşürdü. "Bir daha sana sormayacağım."

"Larkin, git," dedim ona. "Ben iyiyim."

Bunun garantisi yoktu ama onun tarafından tekrar incitilme riskini göze almak istemezdim. Ayrıca, neden buraya geldiğini öğrenmek istiyordum ve o da kızımız odada bizimle olduğu sürece bana söylemeyecekti.

"Dışarıda olacağım," diye beni rahatlatı.

Ona hafifçe başımı salladım ve o da odadan çıktı, ardında bir aura bırakarak. Umut ve güven kırıntıları bir kapının ardında kapandı ve benim erişemeyeceğim bir yere gitti.

Gözlerimi Hunter'a diktim, tüm kozları elinde tutan tanrıyla göz göze geldim. Karşımda duran adamdan bu kadar nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama ne söylerse söylesin dinleyecektim ve Gray'i geri alma şansı varsa, hiçbir şey beni durduramazdı.

Hunter bana doğru bir adım atarken, "Quentin," diye söze başladı.

Ses tonu hâlâ otoriteliydi ama keskinliği azalmıştı. Artık Scott değildim. Bana isimle hitap ediyordu, bu da mutfağıma koruma büyüsü yerleştiren Tanrı'yı daha çok hatırlatıyordu. O gece sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Ve bu sahte oyuna ikinci kez kanmamam gerektiğini biliyordum.

Ellerimi havaya kaldırdım, kelepçelere bağlı zincirlerin şıkırtısı odanın her yerinde yankılandı. Herhangi bir zarar verme ihtimalim sıfır olmasına rağmen, Hunter benden birkaç adım ötede durdu.

"Nerede o?" diye sordum, sözlerimi gölgelemekle tehdit eden titremeyi yutarak. "Neden bunu yapıyorsunuz? Cezalandırmak istediğiniz kişi benim, öyleyse hadi beni cezalandırın."

Hunter ve Grayson arasında yüzyıllara yayılan renkli bir geçmiş vardı. Yıllarca birbirlerine laf sokmuşlardı ama bu cinayete dönüşmemişti. İçimdeki, belki de safça bir parça, Hunter'da koruyucu bir ağabey olma içgüdüsünün, tüm yaşamı boyunca uykuda kalmış olsa bile, var olduğunu umuyordu. Gray'in onun asıl hedefi olmadığını düşünüyordum. Değişen tek şey bendim. Sorunların onların hayatlarına girdiğinde başladığını biliyordum.

Hunter başını salladı, yüz ifadesi yumuşadı. "Seni cezalandırmak istemiyorum, Quentin."

İnkâr etse de, buna başka ne diyebilirdi ki? Ruh bağımlı benden koparmış ve onu öldürmekle tehdit etmişti. Ölüm hızlıydı. Keder ise uzun süren, kaçınılmaz bir acıydı.

"Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum." Bakışlarıyla beni adeta dondurdu, gerçek niyetini anlamak imkansızdı.

"Ne tür bir anlaşma?"

"Grayson'ın hayatta kalmasını sağlayacak türden."

Onun ayaklarına kapanıp şartlarını duymadan kabul etmek çok kolay olurdu. İçimden bir ses, şartlarını duymadan kabul etmemi söylüyordu ama daha iyisini biliyordum. Uzun süre politikacı ya da din adamı olmamış olabilirim, ama Hunter gibi birinden gelen bir teklifin pahalıya mal olacağını biliyordum. Bu, onu reddedeceğim anlamına gelmiyordu. Gray'i hayatta tutmak, hayatımı feda etmek anlamına gelse bile buna değerdı.

"Bunun ötesinde daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekecek."

Bir anlık sessizlik oldu. Bu bir tereddüt değildi. Hunter'ın kelimelerini tartıp tarttığı ve beni uçurumun kenarında tuttuğu hesaplı bir sessizlikti. Mükemmelleştirdiği bir güç oyunu.

"Elysia'yı yönetmeme yardım etmen için yanımda olmanı istiyorum."

İsteği o kadar doğal ve basitti ki. Sanki bir fincan kahve isteyip istemediğimi soruyormuş gibi rahat bir şekilde söyledi. Dudaklarımdan neredeyse bir kahkaha kaçacaktı.

"Benim en üst düzey bir tanrı olmamı mı istiyorsunuz?"

Kariyerim hakkında düşünürken siyaseti hiç aklımdan geçirmemiştım, yarı tanrıça olmayı da. Laboratuvarındaki işime devam etmeme izin vermesi çok düşük bir ihtimaldi, çünkü Dünya'da bırakmak çok büyük bir risk olurdu, ama bu ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Beni denetlemek için konseyde bir koltuk. Bunu ona verebilirdim. Cassidy ve Sophie ile iletişimde kalmak için kuralları esnetmenin yolları vardı.

Hunter'ın benden daha az kontrolü vardı. Dudaklarından bir kıkırdama kaçtı ve beni kendime getirdi. Yüzünde bir gülümsemeyle, aynı ölçülü adımlarla tekrar bana doğru ilerledi. İlk içgüdüm, duvar dansımızı durdurana kadar geri çekilmektı. Hunter'ın koruyucu rolünü üstlenip, üzerime koruma büyüü yapıp bana zarar vermeyeceğine dair güvence vermesinin üzerinden sadece birkaç ay geçmişti. O zamanlar şimdi bildiklerimi bilseydim, onu evimden kovup Gray ile şansımı denerdim.

Yüzündeki gülümseme büyüdü, benim esir bir dinleyici olduğumu biliyordu ve kanım dondu. Hunter elini kaldırdı ve ben irkildim. Sal'ın yanında aldığım hiçbir eğitim, Tanrıların sergilediği şiddete beni hazırlayamazdı. Ama darbe gelmedi. Bunun yerine, avucunu nazıkçe

yanağıma koydu. His aynı anda hem şaşırtıcı hem de mide bulandırıcıydı ve biraz mesafe kazanmak için başımı duvara yasladım, ama başaramadım.

“Bir bakıma.” Gözleri yüzümde gezinip her çizgiyi incelerken bana dik dik baktı. Bu inceleme tenimi kaşındırdı ve çenem elinin altında seğirdi. “Bunu sana verebilmemin tek yolu benimle evlenmen olur.”

Sözlerin etkisini göstermesi için kısa bir sessizlik oldu.

Sonra da güldüm.

Gerçekten güldüm.

Bunu engelleyemedim.

Bu çaba yüzünden vücudum titriyordu. En saçma istekten kaynaklanan saf bir histeriydi bu. Hunter, aramızdaki evlilikten bu kadar rahatça bahsetmenin ne kadar absürt olduğunu mutlaka anlamıştı, değil mi? Tam anlamıyla, filtrelenmemiş bir delilikti.

Histerik sevinç, elinin yerini kalın, mavi bir uzantının almasıyla aniden kesildi. Yüzüme öyle bir kuvvetle vurdu ki, kulaklarım çınlayarak odanın içinde birkaç adım sendeledim. Uzanıp masaya tutunarak kendimi dengelemeye çalıştım ama dizlerim büküldü ve beni, lambayı da yere serdi.

Hunter benden çok daha uzundu. “İnsanların bana gülmesine hiç tahammül edemiyorum. Hele de onlara bir can simidi uzattığımda.”

O nazik adam rolü, o çekingen adımlar ve yumuşak ton artık yoktu. Bu numarayı uzun süre sürdüremezdi.

“Ne yapıyorsunuz?” Larkin odaya öfkeyle girdi. Kırık lamba, bir sorun olduğunu açıkça ona haber vermişti.

“Düşüncemi ortaya koyuyorum.”

“Çıkmak!”

Hunter'ın buz mavisi gözleri Larkin'den bana kaydı ve ben de acıya dayanamayarak çenemi yukarı kaldırdım ve gözlerimi kırptırdım.

“Bir düşün Scott,” dedi bana. “Sana daha önce de söyledim, bu karşılıklı fayda sağlayan bir ortaklık olmalı. İstedğini alabilirsin, yeter ki benden istediklerimi ver. Sana düşünmen için bir şans vereceğim.” Son sözlerini söyledikten sonra Hunter, mavi bir bulutun içinde kayboldu.

Erik, sevgili ağabeyinin odadan çıktığını görünce aceleyle odaya girdi. O ve Larkin ikisi de kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdılar.

“Quentin,” diye fısıldadı, yüzünde acıma ifadesi vardı. Utanç o kadar derinden yanıyordu ki ona bakmaya dayanamıyordum. “İyi misin? Seni onunla yalnız bırakmamalıydık. Hunter ne istedi? Gray iyi mi?”

“BENCE...”

Başım ağrıdan dönüyordu ve Hunter'ın teklifinin ağırlığı ruhuma çökmüştü. Şaka yapmıyordu. Gray'i kurtarmak istiyorsam, tek bir uygulanabilir yol vardı.

Yukarı baktığımda, Erik'in gözleri donuk bir şekilde bana baktığını gördüm. Dökülmek üzere olan gözyaşlarımı yuttum. Gray yanımdan koparıldığı andan itibaren duygularım beni yönlendiriyordu ve eğer buna izin vermeye devam edersem, ona hiçbir faydam kalmayacaktı. Kafamı toplamam ve mantıklı düşünmem gerekiyordu.

Erik'in bana yönelttiği soru yağmurunda, "Gray'i kurtarabileceğimi söyledi." Sadece benim için önemli olan tek soruyu yanıtladım.

"Nasıl?"

Erik ve Larkin'e haberi vermek konusunda kendimi rahatsız hissederek bakışlarımı yere indirdim. Onların da bunu benim kadar çılgınca bulacaklarını biliyordum. Bunu tekrar etmeye istekli olmam bile aklımı sorgulamama neden oldu.

"Onunla evlenmeliyim."

Zayıflık, kasvetli varoluşumda en istenmeyen yabancı olarak kalmıştı. Yine de, güçsüzlük yalnızca zayıflık getiriyordu. Auram olmadan, etrafımdaki her şeyin farkındaydım, alışkın olmadığım bir şekilde. Daha önce, potansiyel tehlikeleri tespit etmek için ona güvenirdim. Yolumdaki engelleri aşmak için. En yıkıcı anlamda benim emirlerimi yerine getiren bir uzantımdı. Şimdi, ölümlüler gibi aynı beş temel duyuya indirgenmişim. Bu düşünce bile midemde asit birikmesine ve boğazıma kadar yükselmesine yetiyordu.

Ben işe yaramaz hale geldim.

Çılgılık göğsümü yırtarcasına koptu, ardından yumruklarımı yere vurdum. Kelepçeler auramı ve onunla birlikte gelen tüm korumayı elimden aldı. Avuç içlerimden ve bileklerimden kollarım boyunca yayılan acıdan zevk aldım. İçimde biriken her şeyin dışa vurumu için bir çıkış yolu bulmaktan zevk aldım.

"Sen her zaman somurtkan bir çocuktun."

Başımı hızla kaldırıp Hunter'ın gölgelerin arasından çıkışını izledim. Gelişine dair hiçbir uyarı yoktu. Başka bir varlığın farkına varmamı sağlayacak altıncı bir his de yoktu. Dişlerimi sıktım ve seyahatinden döndüğünü fark etmemenin verdiği sinirle çenemdeki kasların zonkladığını hissettim. Beni hazırlıksız yakalaması ne kadar kolaydı. Bu gerçek, içinde

bulunduğum duruma ve beni bu duruma sokan kişiye duyduğum öfkeyi daha da artırdı.

"Hatta herkesin içinde olsak bile, her zaman öfke nöbetlerine yatkındın," diye devam etti, bana pek ilgisiz bir şekilde bakarak. "Annemle babamın sana bunca zaman nasıl katlandıklarından emin değilim."

"İnsanlara sinsice davranmaktansa ısırığımı göstermeyi tercih ettim."

"Ve bak bakalım, sevgili kardeşim, bu seni nereye getirdi. Bazen iyi geçinmenin faydası oluyor."

"Öyle mi?" Yalnız geldiğini fark ettim. "Quentin'den istediğini aldın mı?" Dudakları hafifçe kıvrıldı ve ben de yerden kalkıp konuşmaya devam ettim. Bir umut ışığı ruh halimi neredeyse çılgınlığa sürükledi. "Ne oldu Hunter? İyi adam numarasına inanmadı mı? Yoksa yeterince uzun süre devam ettiremedin mi? Bu senin hayatının hikayesi olurdu."

Hücrelere doğru yaklaştı ve parmaklıkların önünde benimle buluştu. "Projeye başladığımız andan beri başıma bela oldu. Seninle baş edemiyor ve beni müdahale etmeye zorluyor. Senin yüzünden dikkatim dağılıyor ve projeyi bitiremiyorum. Yarı tanrıça gibi."

Son noktayı o kadar tiksintiyle söyledi ki, yüz ifadesi nahoş bir hal aldı. Yıllarca süren acı ve protestolardan sonra bile, Hunter, yarı tanrıların bu duruma düşmesine neden olanın bizim davranışlarımız olduğu gerçeğini kabullenemiyordu. Onlar tepki göstermişlerdi ve onlara bir ders vermek için, onları varoluştan silerek haklılıklarını doğrulamıştık. Hunter'dan düşünmesini ve pişmanlık göstermesini istemek boşunaydı. Kan banyosunu haklı çıkarmakta ısrarcıydı.

Geçmişî gündeme getirmemenin en iyisi olduğuna karar vererek düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Kesinlikle sıkıcı bir kadın."

"Onun içinde kırılması gereken bir inatçılık var."

Projeye ilk başladığımızda aynı şeyi kaç kez düşünmüştüm? Quentin'in ne zaman olayları akışına bırakması ve işleri olduğu gibi bırakması gerektiğini asla bilmediğini. Bu beni sinir ediyordu, ama bu küçük kusuru olmasaydı, sevdiğim kadın olmazdı.

"Küçük bir yarı tanrıça seni alt etti mi?" diye alay ettim, kendimi tutamadım. "Güçlerini nasıl kontrol edeceğini zar zor biliyor."

Geçirdiği eğitim temelleri kavraması için yeterliydi, ama daha gidilecek çok yol vardı. Daha fazla zamanımız olacağını ve Quen'in kendine güvenmeyi öğreneceğini varsaydık. Güven olmadan, aurası kontrolünün

dışında kalacaktı. Quen'in Hunter'ın bedenine ve egosuna birkaç darbe indirmesi bana gurur ve zevk verirdi.

"Beni yanlış anladın, Grayson."

"Tek ben olmazdım herhalde," diye mırıldandım kendi kendime.

Hunter, kendini nasıl gösterirse göstereyim, güvenilir biriydi; ama planlarının tam boyutunu asla hayal edememiştim. Gücün ona bulaştırdığı delilik. Sert. Titiz. Uzlaşmaya yanaşmayan. Hunter'ı tanımlayan birkaç kelime bunlardı, ama o tüm bu basit terimleri aşarak daha çarpık bir şeye dönüşmüştü. Ondan yayılan kaos, yapabileceğine inandığının ötesindeydi. Bu, kendimi asla affetmeyeceğim bir şeydi. Hunter'ın Elysia'ya anlattığı yalanlara, yani en kötüsü olduğuma inandığım için. Karanlığım ve bana inandırılanlar, gerçekte neler olup bittiğini görmemi engellemişti.

"Onu hiçbir şeye zorlamak istemiyorum," dedi.

"O zaman onu rahat bırakabilirsiniz. Beni öldürün, böylece bu konuyu geride bırakabiliriz."

Çözüm ikimizin de gözümüzün önündeydi sanki. Bu kısır döngüsel tartışma anlamsızdı. Tanrılara savaşın kefareti olduğumu zaten vaat etmişti ve hepsi de bunu gön willingly kabul etmişti. Eğer yakında bir hamle yapmazsa, tanrılar onun kanını dökmek için yarışacaklardı. İkinci düşüncemde ise, dünyanın tüm zamanını alabilirdi.

"Olayların bu kadar güzel ve sadeleştirilmiş anlatımını takdir etsem de, planlarımla tam olarak uyuşmuyor."

Hunter'ı parmaklıkların arasından süzdüm, onu on yıllar sonra ilk kez hakkıyla inceledim. Kan bağı bizi kardeş kılıyordu, ama o bana hep yabancı olmuştu. Hiçbir ortak ilgi alanımız ya da nazık bir sözümüz olmamıştı. Bizi birbirimize bağlayacak hiçbir akrabalık yoktu. Pürüzsüz görünümünün ardında, kimsenin bilmediği sinsi derinliklere sahip bir Tanrı vardı.

Hayatımda hiçbir konuda masumiyet iddiasında bulunmamın bir anlamı yoktu. Ardımda bir yıkım izi bıraktım. Ama kaos ihtiyacım konusunda dürüsttüm. İntikamdan besleniyordum. Başkalarının bunun açık halini takdir etmemesi ama takım elbise, kravat ve tatlı sözlerle sunulduğunda bunu kabul edilebilir bulması bana garip geliyordu.

İkiyüzlüler.

"Hâlâ Quentin'i istiyorum," diye devam etti sakın bir şekilde, yüzündeki tüm tiksinti kaybolmuştu. Sözleri kanımı kaynattı, ama öfkemden bir nebze olsun haberdar olsa bile bunu belli etmedi. "Ama onu zorlamak istemiyorum. Bu işi sana bırakmayı tercih ederim."

Kaşlarım çatıldı. "Sence onu senin o sapıkça planına ikna edebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Aynen bunu yapacaksınız."

"Daha önce kafanın karışık olduğunu düşünüyorsam, şimdi yukarıda tam bir hırdavatçı dükkanı açılmış olmalı."

Zorlanarak ellerimi parmaklıkların arasından geçirdim, kelepçeler arasındaki zincir uzanmamı engelliyordu ama şakağına dokundum. Ağabeyim parmaklarını bileğime doladı ve sertçe çevirdi. Dişlerim birbirine çarptı ve ses çıkarmamaya kararlı bir şekilde burnumdan derin bir nefes aldım. Acımasızca çekti, yüzümü soğuk metale bastırdı ve acıyla irkilmeme neden oldu.

"Yine de, her zaman senden birkaç adım öndeyim, değil mi Grayson? Eğer olman gerektiği gibi davransaydın, işler ne kadar farklı olabilirdi diye hiç düşündün mü? Ya diğerleri gibi olabilseydin?"

Bileğimi bıraktı, bir adım geri çekildi, gömleğini düzeltti ve doğruldu. Bir anda koruyucu rolüne, saygın lider rolüne geri döndü.

"Grayson, bu konuda bana yardım edeceksin çünkü tüm kozlar benim elimde. Burada hiçbir kozun yok. Hiçbir gücün yok. Hiçbir müttefikin yok."

Hunter duyuruyu yaptığında kimsenin öne çıkıp mücadele etmemesi büyük bir hayal kırıklığıydı. Tüm kargaşa sadece Quentin'den kaynaklanmıştı. Yine de bu bir sürpriz değildi.

Kesinlikle bencil.

Hangi Tanrı ya da Tanrıça, Elysia'daki hassas dengeyi bozmayı seçerdi ki? Bunun ölümlülerle ya da onlara Dünya'da huzur bahşetmekle hiçbir ilgisi yoktu. Elysia'daki huzursuzluk, Dünya'da da huzursuzluğa neden oluyordu, ama bu sadece arkasına saklanılacak zayıf bir bahaneydi. Hunter'a karşı çıkmak ve statükoyu bozmak, alıştığımız lüks yaşam tarzından vazgeçmek anlamına geliyordu. Sevdiklerimizi, çocuklarımızı, eşlerimizi ve arkadaşlarımızı kaybetmek anlamına geliyordu. Neden tek bir ruh için bunların herhangi birini riske atalım ki? Onları suçlayamazdım. Ben de aynısını yapardım. Quentin'i korumak için benim olmayan bir kavgadan geri çekilirdim. Bizim dünyamız ve huzurumuz, buradaki herkesten daha çok benim için önemliydi.

"Peki neden sana yardım edeyim ki?" diye sordum, yüzümün yan tarafındaki hafif ağrıyan yeri ovmayı reddederek. Muhtemelen moraracaktı ve utanç içimi yakıp kavuruyordu.

“Çünkü bu, senin hayatınla onun hayatı arasında bir seçim. Bana kalırsa, eğer bana yardım etmezse, onun bir anlamı yok.”

Yeni bir panik dalgası baştan aşağı yayıldı. Keyif aldığım kaos beni alt üst etmekle tehdit ediyordu. "Onlara anlattığın her şeyden sonra mı? Başka bir yarı tanrıyı daha mı kurban edeceksin?"

“Onu hain olarak göstermek zor olmazdı. Zeki ama dürtüsel. Ona yeterince ip verin, kendini asar.”

"Ondan ne istiyorsun Hunter? Ondan kurtulmayı tercih ederdin ama onu kullanıyorsun. Ne için kullandığını bir türlü anlayamıyorum."

Quentin'in bağlı olduğu şey başarıydı, ama bu çok basit görünüyordu. Hunter yeteneğini kullanacağından emindim, ama bunun özel bir nedeni var mıydı yoksa sadece elinde tüm kozların olduğundan emin olmak mı istiyordu?

“Bunu bilmenize gerek yok. Sizin karar vermeniz gereken şey, bana yardım etmezseniz onun ölümünden sorumlu olacağınızı bilerek sonsuza dek yaşayabilir misiniz?”

Hayatımda pek çok şeyde kaos önemliydi, ama Quentin'le tanıştıktan sonra bazen kontrolümden çıkıyordu. Bu asla böyle değildi. Bütün bunlar ona bağlıydı. Yaptığı seçimlere ve aldığı kararlara.

Hunter ile nadiren aynı fikirde olurduk, ama onu tanımlamak için en uygun kelime "dürtüsel" olurdu.

"Sana birkaç gün düşünme süresi veriyorum Grayson," dedi Hunter, beni adeta geçiştirerek. "Sanki küçük kardeşime hiç acımayan bir canavar olduğumu sanmayasın. Ben her zaman senin iyiliğini düşündüm. Sana sunulan her fırsata sırtını dönen sensin."

Hunter beni yalnız bırakmadan önce etrafını saran, elektrik mavisi bir parıltı vardı.

Dizlerimin üzerine çökerken, bir çığlık daha koptu içimden, yankısı tüm mekânı sardı.

Ben işe yaramazdım.

Ve bunun sebebi oydu.

Elysia'da geçirdiğim günler, Hunter ile olan konuşmamı tekrar tekrar zihnimde canlandırdıkça anlamsızlaştı. Odaya girdiğinde evlilik teklifi aklımdan bile geçmemiştir. Diğer seçeneğin ölüm cezası olduğu halde, onun bu kadar rahat bir şekilde sonsuz yeminlerden bahsetmesi şaşırtıcıydı. Birkaç kez aklımı sorguladım, doğru duyup duymadığımı merak ettim. Konuşmayı didik didik edip, kesinlikle kaçırdığımı düşündüğüm parçayı bulmaya çalıştım.

Erik, kardeşinin ruh bağının kutsallığına karşı duyarsızlığına çok kızgındı, ama mesele bundan daha fazlasıydı. Hunter, kendi hayatı dışında hiçbir hayatı önemsemiyordu. Kendi yolunu çizmiş ve kendini tüm planlarının merkezine yerleştirmişti. Ona geri dönmeyen tek bir yol bile yoktu. Bu kadar iğrenç olmasaydı, az çok etkilenirdim.

Erik'le bu ani evlilik teklifini konuşmayı reddettim ve diğerlerine bundan bahsetmemesini rica ettim. Larkin ise daha az meraklıydı ve öfkeye kapılmaya meyilliydi. Canavarla yeterince uzun süredir evliydi. Mekanizmasını tam olarak anlayamasa bile, onun nasıl davrandığını biliyordu. Sonuçta, ona sadece göstermeyi seçtiği şeyleri göstermişti. Hunter, kendinden yeterince şey saklamakta o kadar iyiydi ki, kimse onun tam resmini asla göremiyordu.

Parmaklarım geçici yatak odamın penceresine bastırılmıştı. Cam parmak uçlarımda altında soğuktu, ama ellerimi indirmeme neden olan şey kelepçelerim arasındaki zincirin şıkırtısıydı.

"Teklifimi düşünmek için vaktin oldu mu?" Hunter'ın sesi sabahımı böldü ve beni yerimden sıçrattı.

Kalbim gümbür gümbür atarken ona döndüm. "Bunu yapmayacağım."

Görünüşünü görünce içimde bir huzursuzluk hissettim. Saçının teli bile yerinden oynamamıştı. Gray'in hayatıyla oynadığı oyunlardan pişmanlık duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Hunter için her şey olağan seyrinde devam ediyordu.

Kaşını kaldırdı. "Yani onun ölmesini mi tercih edersin?"

"Hayır. O kişi sensin." Kelimeler dişlerimin arasından zorlanarak çıktı.

Hunter'ın can almaktan bu kadar kolaylıkla bahsetmesi beni hâlâ şaşırtıyor; sanki bunlar satranç oyunundaki taşlarmış gibi davranıyordu. Onun için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı ve geleceğini nasıl planladığı üzerinde hiçbir etkileri yoktu.

Gray'in yaklaşan ölüm düşüncesi başımı döndürüyordu. Onu hayatta tutmak için her şeyi yapardım... Ama Hunter'la evlenmek mi? Bu çok ileri bir adımdı. Kimse beni dünyanın en romantik insanı olarak göstermezdi, ama ben aşk için evlenmek istiyordum. Kolaylık için değil. Benim için özel olarak tasarlanmış Tanrı ile evlenmek istiyordum. Gray'in hayatını kurtarmak için bir daha asla birlikte olamamamız anlamına gelen bir seçim yaparsam beni affedeceğini hayal bile edemiyordum.

Hunter düşünceli bir ifadeyle, "Belki," diye başladı.

"Ne?"

"Belki de bu konuyu Grayson ile görüşürseniz kendinizi daha iyi hissedersiniz?"

Umut göğsümde çılgınca yeşerdi, aklımı başımdan aldı. "Onu görmeme izin verir misin?"

"Bunda bir sakınca göremiyorum." Sanki akşam yemeği planları yapıyormuş gibi omuzlarını silkti. "Sonuçta ikiniz de kelepçelisiniz."

Hunter bana doğru yaklaştı ve ben içgüdüsel olarak irkildim. Son görüşmemizde verdiği zarar Erik ve Sloan tarafından iyileştirilmişti, ama tekrar bir şey denemeyeceğinden emin değildim. Gray, fitili her zaman yanmakta olan bir barut fişisiydi. Hunter ise bittiğini sandığımız ama sizi gafil avlayan bir havai fişek gibiydi.

"Hadi ama Quentin," diye mırıldandı. "Ben bir koruyucuyum."

"Sen tam bir pisliksin," diye karşılık verdim kendimi durduramadan.

"Bunu biraz azalt," diye tersledi. "Hele de sana bu kadar iyi davranırken."

Cebinden bir anahtar çıkardı ve başını bileklerime doğru eğdi. Bakışlarım elindeki küçük metal parçasına kilitlenmişti.

Beni kelepçelerden kurtaracak mıydı? Bunu yaptığı an, ona yanlış kişiyle savaşmayı seçtiğini göstermek için tüm auramı kullanacaktım.

Ellerimi beklentiyle ona doğru uzattım. Hunter isteğimi yerine getirdi ve bileğimden kayıp aramızda sallanmaya başlayan kelepçelerden birini çözdü, ağırlık diğer bileğime geçti. Hâlâ kelepçeli olan bileğimi salladım, ancak bir kahkahayla karşılandım.

"Bu kadar saf olma. Seni öylece bırakacak değilim."

İçimi saran hezeyan, o zinciri dikkatlice çözdüğünde kayboldu. Tek bileklik, bileğimde çirkin bir bilezik gibi duruyordu, her zamanki gibi ağır geliyordu.

"Hazır olduğunuzda Erik'le birlikte meclis salonuna geçebilirsiniz. Sadece ikiniz. Başka kimse yok. Ciddi söylüyorum," diye talimat verdi Hunter, beni yalnız bırakmadan önce.

Erik odaya tekrar girmeden önce nefes almaya bile fırsat bulamamıştım. Hunter'ın evine geldiğini hissetmiş ve yakınlarda olmuş olmalıydı. Etrafımda olup bitenleri algılayamamayı özlemiştim. Auramı kaybetmek, duyularımdan birini kaybetmek demekti.

Ona bakarak, "Evinize kimlerin girmesine izin verdiğinizle ilgili kuralları gerçekten değiştirmeniz gerekiyor," diye mırıldandım.

Gray, evimize artık kimsenin öylece girip çıkamayacağından emin olmak için izinleri değiştirmişti. Kapıyı çalmak zorunda kalacaklardı. Erik çoğu insandan çok daha güvenilir biriydi, ama bu iyi niyet gösterme ve şüpheyi yer bırakmama zamanı değildi. Dikkatli olma zamanıydı.

"Ben hallederim," diye yanıtladı, gözleri bileğimdeki görünen tahriş olmuş deriye indi. "Kelepçelerinden birini kurtardı."

"Sanırım beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor. Beni kendi planına ikna etmeye çalışıyor. Söylediklerini duydun mu?"

"Hayır. Gray aleyhine dengeleri bozma riskini almak istemedim." Yüzümden bir şey okumuş olmalı, çünkü aceleyle ekledi: "Eğer bir şeylerin ters gittiğini hissetseydim müdahale ederdim."

"Gray'i ziyaret edebileceğimizi söyledi," diye fısıldadım, Erik'in benimle gelmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Ne kadar bencilce olsa da, Gray'in tüm zamanını istiyordum. Ama Erik'in yüzünde umudumun yansımaları görünce bu düşüncemi bir kenara bıraktım. Kardeşine olan sevgisi, benim Cass'e olan sevgim kadar derindi. Tepkisine

duyduğum ilk öfke, hepimizin Hunter'ın önümüze koyduğu oyunda yol almaya çalıştığımızı fark edince yatıştı.

En azından bir ziyaret, Gray'i kendi gözlerimizle görme ve birlikte bir plan oluşturma şansını bize verecektir.

Erik elini bana doğru uzatarak, "Hadi gidelim," dedi.

Onu sıkıca kavradım ve onun aurasını serbest bırakıp bizi kırmızıya sarıp kendi evinden alıp götürmesini izledim.

Konsej salonuna vardığımızda Hunter zaten oradaydı. Gray'i görmenin benim için tereddüt edilecek bir şey olmayacağını biliyordu. Bu açık bir zaaf noktasıydı ve o da bunu ustaca kullandı.

"Quentin. Erik." Selamlaşma kısa ve özlüydü. Tamamen iş odaklıydı.

Erik yanımda gerildi. "Hunter. Bütün bunları yeniden gözden geçirmelisin. Yalvarıyorum sana."

"Benden yalvarmanı istemiyorum, Erik."

Erik'in elini tekrar sıktım, sessizce geri çekilmesini rica ediyordum. Kavga çıkmasını ya da ziyareti tehlikeye atacak herhangi bir şey istemiyordum.

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. Gray ile uzun zamandır bu kadar ayrı kalmamıştık. Ayrılmaz bir ikili olmuştuk. Bir bütün. Gray, her anlamda benim zaafımdı. Dünyamdı. Ruh eşimdi.

"Onu görebileceğimizi söylemişsiniz," diye hatırlattım.

"Ben sözümün eri biriyim, Quentin. Erik nereye gideceğini biliyor."

Erik'in açık renk kaşları çatıldı. "Bize katılmayacak mısın?"

"Bu sabah olmaz. Başka işlerim var. Erik, aptalca bir şey yapmaya kalkışmayacağına güveniyorum. İki kardeşin var. Birini diğerine tercih etmekle suçlanmak istemezsin, değil mi? Ya da daha kötüsü, ihanetle." Bu, yanlış yorumlamaya yer bırakmayan bir uyarıydı. "Ayrıca, görünüşe göre varlığım Grayson'ı daha da kızdırıyor."

Haklıydı. Gray, Hunter söz konusu olduğunda asla sakin kalmazdı. Teklifi açıkladığımda çok öfkelenenecekti. Gray, benim bunu kabul etmemdense ikimizin de ölmesini tercih ederdi.

Belki de tek çözüm buydu...

Grayson olmadan sonsuza dek var olmak imkansızdı. Her zaman kendi başıma idare etmişim, ama ne olursa olsun sizi sevecek birinin olması derin bir rahatlık veriyordu. Onlara güvenmekte veya yüklerinizi paylaşmakta bir zayıflık yoktu. Grayson benim her şeyimi aldı, ben de onun her şeyini aldım ve işleri yoluna koyduk.

Erik önden giderken, "Gray?" diye sordu. İsmi taş merdiven boşluğunda yankılandı.

Konsej odalarının altındaki hücreler karanlık ve soğuktu. Koridorlarda yürürken Erik elimi tutmaya devam etti. Boş hücreleri inceledikten sonra odanın en ucunda onu fark ettim.

Ani bir enerji patlamasıyla elimi Erik'in elinden çekip ona doğru koştum. "Gray!"

Tanrım. Onu görmek bile kalbimi hafifletti. Hâlâ hayatta olduğunu ve karşımda olduğunu bilmek...

Yere oturmuş, sırtını duvara yaslamış, bacaklarını öne doğru uzatmış ve başını öne eğmişti. Koyu renk saçları her zamanki gibi düzgünce dağılmış, dağınıktı ve parmaklarım onu düzeltmek için yanıp tutuşuyordu. Ona dokunmak için.

"Gray mı?" diye usulca sordum.

Başını yavaşça kaldırdı ve gözlerime baktı. Yüzünün yan tarafındaki koyu morluğu görünce kalbim sıkıştı. Onu ilk kez yaralı görmüyordum, ama genellikle çabuk iyileşirdi. Kelepçeler yüzünden, diğer ilahi güçleriyle birlikte yenilenme yetenekleri de engellenmişti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Mavi gözler bana dikilmişti, durmaksızın devam eden bir fırtına gibiydi.

Bir an durup omurgamı dikleştirdim. Genellikle yol göstermesi için Gray'e güvenirdim, ama şimdi bunu yapacak durumda değildi. Bu durumu atlatmamıza ben yardımcı olacaktım. Öncülüğü ben üstlenecektim.

"Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum," diye onu temin ettim. "Larkin ve Erik... Bir yolunu bulacağım."

Ortada bir plan yoktu, ama onu görmek azmimi daha da güçlendirdi. Onu kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Daha önce de burada zor durumlardan kurtulmanın yolunu bulmuştum. Diğerlerini ikna etmek biraz zaman alacaktı, ama ayrılır ayrılmaz Erik'ten beni alt Elysia'ya götürmesini isteyecektim.

"Sana Archer'dan uzak durmanı söylemiştim," diye yanıtladı. Gray'in sesi buz gibiydi ve tüylerim diken diken oldu. Laboratuvarıma ilk girdiğinden beri benimle böyle konuşmamıştı.

"Biliyorum," diye kabul ettim.

"Ondan uzak durmanı söylemiştim ama kendini tutamadın."

"Grayson—"

"Şimdi memnun musunuz?"

Gözlerimi kırdım ve Grayson ayağa kalkarken arkamda Erik'in bedeninin sıcaklığını hissettim. Dengesini sağlamadan önce sendeledi.

"Burada senin yüzünden bulunuyorum!" diye patladı. "Senin yüzünden hayatım tehlikede!"

O, parmaklıklara doğru koştu ve ben de geriye doğru sendeledim, Erik beni dengeledi.

Erik, "Gri," diye uyardı.

Öfkesi, tesise sürüklenirken hissettiği öfkeye benziyordu. Ham, filtrelenmemiş ve tehlikeli. Hâlâ bakır kelepçelerle bağlı ellerini kaldırdı ve parmaklıklara vurdu.

"Bunu sen yaptın!" diye kükredi.

Sesim boğazımda düğümlendi. Şok sesimi esir almıştı; eğer bunu başarabilseydi, aramızdaki mesafeyi ne kadar çok aura ile kaplayabileceğini ancak hayal edebiliyordum.

Erik, "Grayson," diye sertçe azarladı. "Yeter artık!"

Gray, küçük kardeşine dönerek öfkeyle, "Sen!" diye tısladı. "Bu kahrolası bağı koparmak istediğimi söylemişim, sen de bana yalvarmıştın."

Bu, göğsüme yediğim bir yumruk gibiydi ve o kadar hızlı yayılan acıyla ırkildim ki nefesim kesildi.

"Bütün bunlar bir yarı tanrıça için mi?" diye devam etti Gray. "Aklımı kaçırdım galiba." Bakışları tekrar bana döndü. "Biliyordum. Başımın belaya gireceğini biliyordum, ama kendimi kaptırdım. Aklımı kaçırdım, ama tüm bunlar senin yüzünden, Scott."

"Gray, ben—"

"Kendimi güçsüz bıraktım. Ne için? Senin gibiler için mi?"

"Bunu kastetmiyorsun herhalde."

Onun sesi koridorlarda yankılanırken, benim sesim fısıltıya dönüştü.

"Keşke seni hiç görmeseydim."

"HAYIR."

Bir zamanlar bu sözlerin hiçbiri beni etkilemezdi. Grayson'dan onun benden nefret ettiği kadar nefret ederdim ve her hakaretine karşılık verirdim. Ama sonra her şey değişti. Onu tanıdıkça yumuşadım ve sonunda ona aşık oldum. Gray bir pislikti, ama benimkisiydi ve bana iyi davranıyordu. Onunla güvendeydim.

Şimdi onu dinlemek, söyledikleri beni mahvetti.

"Bunu kastetmediğini biliyorum," dedim karşı çıkarak. "Bana evlenme teklifi ettin. Hem de defalarca. Hayatının geri kalanını benimle geçirmek

istiyorsun.”

Sol elimi kaldırdım. Gray'in söylediklerinin gerçek olmadığını gösteren somut, kesin bir kanıt. Parmağımdaki yüzüğe baktı ve uzun zamandır duymadığım bir kahkaha attı. Soğuk, kalpsiz ve boş.

“Hayatımın geri kalanı mı?” diye tekrarladı. “Burada kalan beş dakikam mı? İlk tanıştığımızda kendime güvenmeli ve senden uzak durmalıydım. Seni hep planladığım gibi kullandım ve sonra da bir kenara attım.”

Erik'e baktım, o da benim kadar yıkılmış görünüyordu. Bu toplantının böyle geçmesi gerekmiyordu.

“Seninle evlenmek istemiyorum, Scott. Sana bakmaya bile zor dayanıyorum.” Tiksinti yüzünü bozmuş, tanınmaz bir hale getirmişti. “Çık dışarı ve benden uzak dur,” diye emretti Grayson, Erik'e bakmadan önce. “Bu senin için de geçerli. Bu konuda sen de en az onun kadar suçlusun.”

"Erkek kardeş-"

“Sen benim kardeşim değilsin. Benim ailem yok.”

Erik bu söz üzerine irkildi ve göğsümde bir öfke alevi yükseldi. İçinde bulunduğumuz durum yüzünden bana kızmak istiyorsa, öyle olsun. Ama Erik hiçbir yanlış yapmamıştı. Erik ikimizi de birbirimizden uzak durmamız konusunda uyarmaya çalışmıştı.

“Grayson, sakın bir şey yapma—”

“Ne? Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Anla artık Scott. İstenmiyorsun. Buna artık alışmış olmalısın. Hayatının hikayesi bu, değil mi? Dışlanmış ve terk edilmiş. Tamamen acınası. Artık seni istemeyen insanların peşinden koşuyorsun.”

Beni bir arada tutan her şey sonunda paramparça oldu. Son bağ da koptu.

Geçmişimi Gray'e emanet etmiştim. Ailemden Ethan'a kadar her şeyi ona anlatmıştım; bu itirafları benim gibi kalbine yakın tutacağına dair bir anlayışla. Bunlar kutsaldı. Bunları bana karşı kullanacağını, hele de bu kadar kinle kullanacağını asla hayal etmemiştim.

Düşünmeden nişan yüzüğümü parmağımdan çıkardım. Yüzük havada süzülerek parmaklıkların arasından geçti ve sonunda onun arkasındaki toprağa düştü.

Bu sözler benim için dayanılmazdı. Orada durup beni yanında tutması için yalvarmayacaktım. Eğer o böyle görüyorsa, böyle düşünüyorsa, o zaman acı çekecekti. Grayson gerçek yüzünü göstermişti.

Acı, dalgalar halinde vücudumu öyle şiddetli bir şekilde sarstı ki, görüş alanımın kenarları bulanıklaştı ve mide bulantısı beni alt üst etmekle tehdit etti.

Erik fısıldayarak, "Quentin," dedi.

Dünya sallandı ve dünya kararmadan önce Erik'in kollarımı kavradığını hissettim.

Dünya, yanlış hissettiren bir canlılıkla gözümün önüne geldi. Başımın altında, rahatlatıcı bir yastık ve yorganın yumuşaklığı vardı. Ama bu şefkatle sarılmış olmama rağmen, vücudum ağrıyordu. Her eklemim acıyla doluyken, iç organlarım sanki yanıyormuş gibi hissediyordum. Hisler dayanılmaz hale geldi ve gözlerimi sıkıca kapattım, dünyayı dışarıda bıraktım ve her şeyin durmasını diledim.

Derin bir nefes alarak Erik'in malikanesine geri döndüğümü fark ettim. Eğer yeterince aptal olsaydım, Gray ile olan konuşmanın kötü bir rüyadan ibaret olduğuna inanabilirdim. Unutup gülebileceğim bir kabus. Ama göğsümden geçen acı hayal ürünü değildi. Parmağımdaki hayalet yüzük gerçekliği kanıtlıyordu.

“Tekrar hoş geldin, Scott.” Solumda, Larkin yatağa oturduğunda yatak çöktü. Gözlerimi araladığımda, yüzünde endişe ifadesiyle bana baktığını gördüm.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama acı hafif bir sızıdan keskin bir bıçak saplanmasına dönüştü ve beni bir top gibi büzülmeye zorladı. Uzun, ince parmakları saçlarımı okşadı. Nazik dokunuş, zaten sarsılan direncimi kırmaya yetti ve gözyaşlarım aktı. Larkin teselli edici hiçbir söz söylemedi. Ne durmamı ne de devam etmemi teşvik etti.

Güvenceye ihtiyacım vardı. Birinin ipleri eline almasını istiyordum. Hatırladığım kadarıyla hep otomatik pilotta yaşıyordum. Hayat bana bir engel çıkardı ve ben de bir sonrakine kadar yoluma devam ettim. Başka ne

yapabilirdim ki? Tek seçenek pes etmekte ve bu giderek daha cazip görünüyordu.

Gray, artık hiçbir şeyi tek başıma halletmek zorunda kalmayacağıma söz vermişti. Şimdiye kadar bu sözünü tutmuştu. Tuğla tuğla, duvarlarımı yıktı ve sonunda içimin her yerine erişim sağladı.

Öfkenin de etkisiyle hıçkırıklar çığlıklara dönüştü ve Erik ile Sloan odaya çağrıldı.

“Erik, mutlaka bir şey olmalı...” diye sözünü tamamlayamadı Sloan.

“Yapabileceğim hiçbir şey yok. Aralarındaki bağ—” Sözü söylerken boğazı düğümlendi.

Hayatımda hiç bu kadar yoğun bir acı hissetmemiştim. Anne babamın ölümünde bile. O acı uyuşturmuş, dünyamı donuklaştırmıştı. Zaman yavaşlamış, hayat bulanıklaşmıştı; her günü atlatmaya çalışırken. Bu acı ise her şeyi odak noktasına getirdi ve bütünüyle hissedilmeyi talep etti. Beni ayıklaştırdı ve her şeyi netleştirdi. Her şey çok gürültülüydü. Çok parlaktı. Çok fazlaydı.

Kaçış yoktu. İşte hissettiğim buydu. Hiçbir zaman parçası olmak istemediğim bir dünyaya hapsolmuştum ve onu katlanılabilir kılan tek şey şimdi yaraya tuz serpmek gibiydi.

Yatakta kıvranıyordum, acı tüm duyularımı sararken nefes almakta zorlanıyordum.

“Erik!” diye seslendi Larkin, sesinde endişe vardı. Beni yere yatırıp sakinleştirmeye çalıştı ama acı dayanılmaz hale geldi ve onu itip yatağın kenarına doğru kustum. İçimde kaynayan her şeyin fiziksel bir dışa vurumu.

Birden fazla el beni kavradı ve vücudumu tekrar rahat bir pozisyona getirdi. Etrafımda dolaşırken nefeslerime odaklanmaya çalıştım, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum. İçimde bir şeyler endişe verici bir hızla çözülüyordu. Bir an için bunun kalp krizi olup olmadığını merak ettim. Sonunda eşiğime mi ulaşmıştım? Vücudun travmayı nasıl depoladığı hakkında kitaplar ve makaleler okumuştum. Yıllarca süren ihmalin bedelini sonunda mı ödüyordu?

Alnımda ter damlacıkları birikti ve çenemi o kadar sıktım ki dişlerimi kırabileceğimden endişelendim. Gözlerimi kapattım, sorgulayıcı soruları ve ayak seslerini görmezden geldim. Bir sonraki nefesimden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Nihayet gelen bir rahatlama anında, "Erik," diye sessizce seslendim.

Sloan çoktan çocuklarına bakmak için ayrılmıştı ve bir şekilde Larkin de odadan sessizce uzaklaşmıştı. Ben kendi yarattığım bu karmaşadan bir çıkış yolu olup olmadığını anlamaya çalışırken hayat etrafımda devam ediyordu.

Odanın dört bir yanına şakayık buketleri serpiştirilmişti. Bu, Sloan'ın beni hoş karşılamak için kullandığı bir yöntemdi. Açık pastel renkler, fildişi duvarlara karşı çok güzel duruyordu. Erik pencerenin yanında durmuş, bahçeye bakıyordu. Aklından neler geçtiğini merak ettim. Gray'e aramızdaki bağ hakkındaki gerçeği itiraf ettiğine ne kadar pişman olduğunu düşündüm.

Bana bakmak için döndüğünde, gözlerinin altındaki hafif mor halkaları fark ettim. Porselen gibi tenine karşı çok belirgin duruyorlardı. Zayıf bir gülümseme denedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Aramızda sessizlik hüküm sürüyordu.

Gray'e, onun getirdiği kaosa ve ağırlığa alışınca, Erik'in sunduğu hafifliği takdir etmeyi öğrendiniz. Küçük sohbetlerde yetenekliydi ve ortamı hızla neşelendirebiliyordu. Erik'in varlığı, öyle canlı dalgalar halinde sevgi ve şefkat yaydı ki, kendinizi ona kaptırmadan edemezsiniz. Ama Erik zorlanırken, ben onunla birlikte oynamaya kendimi zorlayamadım. Aniden onun bulaşıcı doğasına karşı bağışıklık kazanmıştım.

"Quentin," diye başladı. "Grayson, denedi..."

"Lütfen."

"O..."

Erik cmlmesini tamamlamadı çünkü söylenecek ne vardı ki?

Grayson sadece kalbimi kırmakla kalmadı.

Aramızdaki bağı paramparça etti.

Bana istenmediğimi ve keşke beni hiç görmeseydim dedi.

Arabanın bana çarptığı o gece ölmüş olsaydım daha iyi olur muydu diye merak ettim.

Bu düşünce bile midemi bulandırdı.

Artık yalnızdım.

Gray'den herhangi bir destek gelmedi.

Bundan sonra ne olursa olsun, yalnızca kendime güvenebilirdim.

Günler ve geceler birbirinden ayırt edilemez hale geldikçe, yalnızlığı kendi seçimim olarak belirledim. Yemek bana hiç çekici gelmiyordu ve diğerlerinden herhangi biri odaya girdiğinde uyuyormuş gibi yapıyordum. Huzurlu bir uykuda olduğuma inanıp inanmadıkları tartışmalıydı, ama kimse oyunumu bozmadı. Onlara ne diyecektim? Erik'in muhtemelen onlara zaten anlattığı her şeyi mi doğrulayacaktım? Acıyan bakışlarla ve klişelerle mi başa çıkacaktım? Bunların hiçbirisiyle baş edemezdim.

Düşüncelerimin çoğu, E.L.I. projesinde çalışmayı kabul etmemdeki aptallığımla ilgiliydi. Hayatımın çözülüşü sözleşmeyi imzaladığım an başladı. Dünyanın uzak bir köşesinde doktora sonrası araştırma pozisyonu kabul etmeliydim ve şimdi her şey çok farklı olurdu.

İnanmadığım bu tanrılar, hayatımı parça parça yok ettiler. Sunmadığım şeyleri benden aldılar ve beni enkaz içinde bıraktılar.

Yine de buna tam olarak inanmadım.

İnançsızlığım, Erik ve Sloan'ın bana sardığı iyilikle sarsılmıştı. Ig'nin içten kahkahalarıyla paramparça olmuştu. Grayson'ın sunduğu saf, yoğun ve koşulsuz sevgiyle kökünden sökülüp atılmışım.

Grayson.

Günlerim boyunca hüküm süren sessizlikte, beni bu duruma getiren olayları tekrar tekrar zihnimde canlandırımdım. Öfkemden yorulunca, anıları yavaşlattım ve eskiden bana iyi gelen alışkanlıklarına geri dönerek onları titizlikle analiz ettim.

Grayson, öfke üzerine kurulu bir varlıktı ve öfkesini nadiren kontrol edebiliyordu. Acımasız ve aşağılık; bu özelliklerini utanmadan sergiliyordu. Ama görmezden gelemeyeceğim başka bir yönü daha vardı. Hayatındaki her şey gibi aynı yoğunlukta olan sevgi dolu ve şefkatli bir yönü. Ve bunu ne kadar çok düşünürsem, bunun sadece bir gösteriden ibaret olduğuna o kadar az inanıyordum. Kimse böyle bir sevgiyi taklit edemezdi, değil mi? İmkansızdı. Hücrede onu gördüğümde kustuğu zehirli sözlerle rağmen, belki de aptalca bir yanımla, sözlerinin ardında ne kadar gerçeklik olduğuna dair daha az emin olmaya başladı.

Umut tehlikeli bir şeydi. Başlangıçta sadece bir kıvılcımdı, ama hızla her şeyi tüketen bir şeye dönüşebilirdi. Ve beni günlerdir ilk kez duş almaya ve giyinmeye iten de buydu. Bir sonraki hamlemi yapabilmek için sisi dağıtıyordum.

Hunter hayatımı mahvetmişti ve ben de ona aynı şekilde karşılık vermeyi planlıyordum. Öfkemi kontrol etmem için bir neden yoktu, ama onu nasıl serbest bırakacağım konusunda dikkatli olmalıydım. Bunun bir oyun olduğu bana kaç kez söylenmişti? Çabuk alışabileceğimi sanıyordum, ama hazırlıksız yakalanmıştım. Şimdi tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Aynaya son bir kez baktıktan sonra, yatağın kenarına oturup Hunter'ı düşünürken içimde kabaran öfkeden kendimi ayırmaya çalıştım. Hiç şüphem yoktu ki o bunu bekliyordu. Varlığına ihtiyaç duymamı bekliyordu. Saniyeler içinde, aşağıdan gür bir kapı çalma sesi geldi.

Yerimden kalkıp yatak odasının kapısını açtım ve sessizce koridorda ilerledim. Erik'in Hunter'la tartıştığı sesi net bir şekilde duyuluyordu. Ağabeyine duyduğu tiksinti açıkça belli oluyordu. Erik bile, sorumluluklarına karşan birine karşı kibar olamıyordu.

Erik tıslayarak, "Onu o duruma düşürmeye hakkın yoktu," dedi.

Merdivenlerden inerken Hunter beni fark etti ve gülümsedi. "Belki de onun kendi adına konuşmasına izin vermelisiniz. Sonuçta, benim burada olmamı isteyen o."

Erik arkasını döndü, kaşları çatıldı. "Scott?"

"Lütfen Erik, Hunter'la konuşmam gereken bir şey var," diye açıkladım son basamaktan inerken. "Özel olarak."

Bir zamanlar mutfağında Hunter'a baktım ve ne kadar bakımlı olduğuna hayran kaldım. Saçının bir teli bile yerinden oynamamış, gömleğinde bir kırıksıklık bile yoktu. Kusursuzdu. Bana teselli sunan,

şefkatli bir koruyucuydu. Larkin'in bana gerçeği göstermeden önce onunla evliliğini düşündüm ve onunla eşleştirildiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Ama en iyi canavarlar kendilerini nasıl gizleyeceklerini bilenlerdi.

"Hunter." Sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım.

"Bunu Erik'in çalışma odasına götürelim mi?" diye önerdi, kardeşinin yanından sessizce geçerek eve girerken.

Başımı sallamadan önce gözlerim Erik'e kaydı. Hunter, evin alt katından geçerek henüz keşfetmediğim bir odaya doğru yol gösterdi. Erik'in çalışma odası, evin ağırlıklı olarak boyandığı fildişi rengindeydi ve koyu kırmızı detaylar vardı. Duvarların üst yarısı, yakından bakıldığında eski düğün davetiyeleri olduğu anlaşılan duvar kağıdıyla kaplıydı. Duygusal bir tanrıydı. Ve bu, birazdan yapılacak konuşma için uygun bir yerdi.

Hunter, büyük deri ciltli kitapların bulunduğu bir kitaplığın önünde durdu ve dikkatini bana verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Karşımdaki adama baktım ve hayatını mahvetme arzusundan başka hiçbir şey hissetmedim. Benim hayatıma karışmasının pişmanlığını yaşamasını sağlayacaktım.

"Teklifiniz hakkında düşünüyorum."

"Onca acı çektirdikten sonra hâlâ kardeşimi hayatta tutmak mı istiyorsun?"

İçimde bir şeyler ters gitti. Gray, Hunter'a ziyaretimizden bahsetmiş miydi? Genellikle özel hayatını ağabeyinden gizli tutmayı tercih ederdi.

"Senin o kısa ziyaretinden beri ortalığı birbirine katıyor." Hunter, Grayson'ın patlamalarından hiç etkilenmemiş bir şekilde burnunu çekti. "Düşüncelerini pek de süzgeçten geçirmiyor."

Yutkundum. Hunter'a Gray'i öldürebileceğini söyleseydim, anında itaat ederdi. Hunter'ın tek ihtiyacı inandırıcı bir bahaneydi. Onun yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalacak bir sonraki kişi ben olacaktım.

Gray'e zarar vermek isteyen küçük bir yanımda olduğunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. O, benim zayıf noktalarımı bana karşı kullandı. En dip noktalarımı ortaya çıkardı ve beni bıçaklamadan önce daha da keskinleştirdi. İntikam tatlı olurdu, ama böyle değil. Ölüm cezası çok aşırıydı.

Ezberlediğim kelimeleri söylemekte zorlanırken boğazım düğümlendi. "Onu hayatta tutmanız şartıyla, istediklerinizi kabul edeceğim."

"Gerçekten de merhametli birisin." Bu yorum bir iltifat olmaktan çok, sıkılmış bir gözlem gibiydi.

"Deniyorum." Öfkemden köpürüyordum ama Hunter'ın yüzeyin altındaki gerçeği anlamasını riske atmak istemediğim için duygularımı bastırdım. Her şey, oyunu ondan daha iyi oynamaya bağlıken, bu mümkün değildi.

Hunter'ın eli cebine doğru uzandığında tekrar irkildim ve o dilini saklattı. "Bana güvenmen gerekecek."

Elini cebine uzattı ve küçük bir kadife kutu çıkardı. Kutuyu açtığında içinde bir yüzük vardı ve midem bulandı. Gray'in yüzüğünün artık parmağımda olmamasına alışmaya vakit bulamadan Hunter, yüzüğün yerine yenisini takmakta ısrar etti.

"Bu anlaşmaya varabildiğimiz için çok mutluyum Scott. Bu ikimiz için de en iyi karar."

Hiç beklemeden elimi tuttu ve midem bulanırken yüzüğü parmağıma taktı. İnce bir bantın ortasında büyük, yuvarlak bir taş parıldıyordu, iki yanında da daha küçük taşlar vardı. Anlaşmamızın büyüklüğünü idrak ederken, kararımın ağırlığı yüzük parmağımda hissediliyordu.

Hunter, "Bu haberi diğerleriyle de paylaşmalıyız," dedi.

Bir anlık tereddüt yaşadım. Bu tipik bir nişan değildi. Sevdiklerinizle paylaşmak isteyeceğiniz neşeli bir olay değil, boynuma takılmış bir yük gibiydi. Sonunda, hissizleşmiş bir halde başımı salladım ve odadan çıkıp koridorda yürürken onu takip ettim. Erik'in evindeki her şey çok parlaktı ve kararımın ağırlığı içime çökerken dengemi korumak için çok çabaladım. Evin içinde birçok ses yankılandı ve korku aniden kemiklerime işledi. Haber bir kere verildikten sonra, geri dönüş yolu olmayacaktı. Hayatımı kurtarmak mümkün değildi.

"Quentin!" diye seslendi Erik, Hunter beni odaya ilk önce sokarken. Ağabeyini görünce yüzü düştü. Belli ki Hunter'ın, muhtemelen benim emirlerim sayesinde, şimdiye kadar gitmiş olmasını ummuştı.

Erik kanepeden kalkarken Hunter kolunu omzuma attı. Dokunuşuyla vücudum kaskatı kesildi ama kendimi gevşetmeye zorladım. Erik'in gözlerinin altındaki koyu halkalar henüz silinmemişti ve bu sadece acısını daha da artıracağı için kalbim sıkıştı.

"Lütfen bana yapmadığını söyle." Erik dehşete düşmüş görünüyordu. "Quentin."

Larkin öne eğilerek bize bakıp, "Neler oluyor?" diye sordu.

“Bunu neden yaptın? Gray—”

Sözünü kestim. "Gray duygularını gayet açık bir şekilde belli etti, Erik."

“Aklını mı kaçırdın! Bu kadar aptal olman imkansız!” Larkin öfke dolu gözlerle ayağa kalktı.

“Onunla evlenmeyi nasıl kabul edebildin?” diye öfkeleni Erik. Kırmızı, vücudunu her yöne doğru uzanan şeritler halinde sarmıştı. Hunter’ın mavisini önünde bir kalkan oluşturmuştu. Koruyucu rolünü, halk önünde görünme konusunda mükemmelleştirmişti.

“Şimdi de umursuyormuş gibi mi davranmak istiyorsun?” Erik de onun sergilediği tuhaf ilgili tavrı fark etmişti. “Bunu bırakmanı söylemişim, Hunter! Çok fazla zarar veriyorsun.”

Erik’in bu kadar öfkeli olduğunu görmek, artık gerçekliğin çarpık bir versiyonunda olduğum gerçeğini daha da pekiştirdi. Bu tür bir öfke Grayson'a özgüydü. Bunu, aralarında bir akrabalık bağı olduğuna dair bir başka kanıt olarak kabul ettim.

Erik öfkelerini bana yöneltti. "Senin kaderin gri olacak!"

Bu yorum bir sürü duyguyu tetikledi, ama içimdeki şüphelere rağmen Erik'in öfkesine kendi öfkemle karşılık verdim. "Artık değil."

Sözlerim salonda sessizliğe büründü.

“Quentin.” Adım Larkin’in dudaklarından tıslayarak döküldü.

Şüphe beni boğmaya başladı ama üstesinden geldim. "Kararımı verdim."

“Ona ne söyledin?” Larkin bize doğru yaklaştı. “Ona ne yaptın?”

Hunter sakinliğini koruyarak başını salladı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Quentin durumun ciddiyetinin farkında. Senin göremediğin yerde o mantıklı düşünüyor."

Odada hissedilen gerilim ve öfke elle tutulur derecedeydi. Hepimizi parçalamakla tehdit eden, canlı, nefes alan bir varlıktı adeta. Ve Hunter, bizi aklın sınırlarının ötesine itmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kıskanmana gerek yok, Larkin."

Bana bakarken gözü seğirdi. "Seni mahvedecek. Mümkün olduğunu düşündüğün her şey aptallıktan başka bir şey değil."

Hunter öne geçtiği için cevabım bir türlü ortaya çıkmadı. "Onayınızı aramıyoruz." Onun aurası, karşımda sarsılmaz bir mavi duvar gibi duruyordu. En yeni kıymetli varlığını riske atmaya hiç niyeti yoktu. "Size söyledik ve şimdi Quentin'i malikaneme geri götürüyorum."

“Ne?” Beni aniden evine taşıma ihtiyacı beni şaşırttı. Olması kaçınılmazdı, ama eşyalarımı toplamak için birkaç günüm olacağını düşünmüştüm.

"Hazırlıklara mümkün olan en kısa sürede başlayabiliriz."

Panik beni kemiriyordu ama kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Bu şekilde oyunu uzatmama gerek kalmayacaktı. Hadi evlenelim. Bir noktada beni kelepçelerden tamamen kurtaracaktı ve bunu yaptığı an, tüm gücümle ona saldıracaktım. Beni beklemeye zorlasa bile, bedelini ödetecektim.

Erik, odadan çıkarken peşimizden gelerek, "Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Hunter," dedi. "Belediyeyle dilekçe vereceğiz."

"Devam et, ama senin yerinde olsam dikkatli olurum küçük kardeşim. Grayson'ın durumuna düşmek istemezsin."

Hunter'a bakarken kaşlarım çatıldı.

Hunter sözlerine şöyle devam etti: "Sırların Tanrısı ile ittifak kurmanın bir avantajı var. Hiçbir şey saklayamazsınız ve ben de en derin ve en karanlık sırrınızı bulup size karşı kullanacağımdan emin olabilirsiniz."

Okçu.

Tanrı herkesten her şeyi öğrenebilirdi. Hunter, kimleri kendi tarafında tutacağına dair planlar yapıyordu ve Archer her kararda kilit rol oynuyordu.

"Sanırım düğünde görüşürüz."

Hunter'ın aurası bizi tamamen sardı ve son gördüğüm şey, biz alınıp götürülmeden önce Erik'in perişan ifadesiydi.

Elysia'da beni karşılayan evler, sahiplerinin kişiliklerini yansıtıyordu. Hunter'ın evinden, sergilediği çok çeşitli kişilikleri göz önünde bulundurarak, hiçbir beklentim yoktu. Bu yüzden, krem rengi duvarları, mavi detayları ve koyu renk ahşaplarıyla biraz hayal kırıklığına uğradım. Çok düzenliydi, neredeyse kimse burada yaşamıyormuş gibiydi. Her şeyin bir yeri vardı. Her şey bir kontrol havası yayıyordu, çünkü o kontrolü seviyordu. Tek bir kelimeyle özetleyecek olsam, ruhsuz derdim. Tıpkı sahibi gibi.

Koridorda yürürken, "Larkin'i boş ver," dedi. Kolunu indirmiş ve etrafımdaki aurasını kaldırmıştı ve ona ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. "Kendi başarısızlıklarını etrafındakilere yansıtıyor. Onunla asla evlenmemeliydim. Erik bizi uyarmıştı. Elysia için vizyonumu asla anlamadı."

"Bazıları onun seni en iyi tanıdığını iddia edebilir." Bu yorum, kendimi durduramadan ağzımdan döküldü.

Durdu, beni de aynısını yapmaya zorladı. Hunter yavaşça döndü ve ölü gözlerle bana baktı. Yutkundum, onun bakışları altında olmaktan rahatsızdım. Planı uygulamaya koyduktan birkaç dakika sonra başarısız olsaydım, tarihe geçecekti. Hayatımı, mirasımın tamamen başarıyla ilgili olmasını sağlamaya adanmışken, tek bir cümleyle her şeyi mahvetmiş olmamın ironik bir yanı vardı.

"Larkin bir hataydı. Gençlik ve ben dürtüseldim. Bana öyle düşündürdüğü için onun hırslı olduğunu sanıyordum. Tembelliğin onun

gerçek doğası olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Larkin'in birlikte çalışmakla hiçbir ilgisi yoktu. Elysia uğruna önemsiz tartışmaları bir kenara bırakamazdı. Pek de hayırsever bir kadın değildi.”

Çenemde şiddetli bir ağrı hissettim. "Duyduğuma göre sen de örnek bir koca değilmişsin."

"Bu bir 'o şöyle dedi, bu böyle dedi' savaşı ve ben buna katılmakla hiç ilgilenmiyorum. Boşanma kararı verildi ve istediğini yapmakta özgür. Larkin'in yalanları ve hayatı artık beni ilgilendirmiyor."

Burnundan nefes alıp ağzından verdi. Bana sırtını dönüp oturma odasına doğru yürürken hafif nefesler aldı. Ben de arkasından gittim, aklım karmakarışık.

Larkin'in yıllarca onun elinden çektiği istismara değinmem onu hiç rahatsız etmedi. Hunter, yaptığı her şeyi tereddüt etmeden ve kaygı duymadan haklı çıkardı. Bu yanılttı. Bir gerekçesi yoktu çünkü gerçekten yanlış yaptığını düşünmüyordu. Bu gerçeği fark ettiğimde kanım dondu.

O kitaplıktan bazı kağıtları alırken ben odanın kapısında durdum.

"Larkin'den çok daha fazlası olduğunu kanıtladın," dedi çarşafı düzeltip bana doğru dönerken.

"Anladığımdan emin değilim. Henüz doğru dürüst konuşmadık bile."

"Size kalacağımız yeri göstereyim." Hunter bana yaklaştı ve ben geri çekildim. Ondan nasıl kaçındığımı fark etmedi bile, odadan çıktı ve koridorda ilerledi. Kağıtlar hâlâ elindeydi. "Hırslı olduğunu kanıtladın Quentin. Seni ölümlü sandığımız zamanlarda bile, geçmiş performansın her şeyi anlatıyordu."

Merdivenlerden arkasından çıkarken sözlerini içime sindirdim. Bu bir ihtiyaçtı ve onları duyabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Hayatımın büyük bir bölümünde övgü sözleriyle övündüğümü itiraf etmekten utanmıyordum. İnsanların hırsımı ve zekamı takdir etmelerini duymakla hiçbir şey kıyaslanamazdı. Bu özellikleri bir onur nişanı gibi taşıyordum. Hayatımdaki tüm kaostan beni koruyan bir zırh gibi. Şimdi, hırsın kendimle gurur duymam gereken bir özellik olup olmadığından emin değildim.

"Ve sonra o kirli küçük sırrın ortaya çıktı." Sözler yetmezmiş gibi, ses tonundaki karanlık, varlığımın onu hâlâ öfkeliendirdiğinden emin olmamı sağladı. "Bir yarı tanrıça. İnanabileceğinizin aksine, bir hata yaptığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Elysia'yı koruma kararında aceleci davrandım. Evimin ve halkımın önceliğim olduğunu anlayabilirsiniz. Ama acelemde,

sizin değerinizi gözden kaçırdım.” Bir odanın kapısını iterek açtı ve beklentiyle bana baktı. “Burası sizin odanız olacak.”

İçeriye tereddütle bir adım attım ve basit mobilyalarla döşenmiş sıradan bir misafir odası olduğunu görünce rahatlardım. Eğer Hunter ısrarla kendi odasında kalmamı isteseydi, bu iş daha başlamadan biterdi.

“Başarı,” diye fısıldadı. Bu kelime bir dua gibi özlemle söylenmişti. Arkamı döndüğümde beni dikkatle incelediğini gördüm. “Elysia’ya senin yeteneğın uzun zamandır bahşedilmedi. Senin azminle birleşince, Tanrılar için en iyisini yaptığımı anlayabilirsin. Ve Tanrılar için en iyisini yaparak ölümlülere yardım ediyorum. Kardeşine ve karısına. Gareth’e. Hepimiz bağ kuracak kadar şanslı değiliz. Belki de tek bir ruhtan daha büyük şeyler için yaratıldık.” Dudaklarında hüznünlü bir gülümseme belirdi. “Sevgi ve görev asla karşı karşıya getirilmemesi gereken iki şeydir.”

Şimdi görebiliyordum. Hunter’ın gökleri her söylediğine nasıl inandırabildiğı açıktı. Sadece özenle seçilmiş kelimeler değildi mesele. Doğru tonları ve kalbinizi etkileyecek konuları biliyordu. Hunter davayı belirlemiş ve kendini şehit etmişti. Daha iyisini bilmeseniz, yaptığı tüm fedakarlıklar için ayaklarına güller atardınız. Mutluluğunu bir kenara bırakıp Elysia tanrılarına ve yeryüzündeki ölümlülere hizmet etmeye adanmış bir hayat yaşadığı için.

Bunun tamamen gökler için olduğuna inanmamı istiyordu. Benimle evlenmesinin ve Gray’i kınamasının daha büyük bir iyilik için olduğuna inanmamı istiyordu. Zavallı Hunter, daha önce hiç ruhsal bağ kurmamıştı. Hükümdar olarak konumunda kendisine yardımcı olacak bir kadınla evlenmek zorundaydı.

Saçmalık.

Maskenin ardını gördüm. Onun istediğı şey benim başarımdı. Ig’nin uyarısı zihnimde yankılandı. Her zaman yeteneklerimizi, onlara kazandırabileceğı şeyler yüzünden isteyenler olacaktı.

“Bu evliliğın gerçekleşmesi için belediyenin onayına ihtiyacınız yok mu?” diye sordum. Gray’in, Ig ve Elva’nın evliliğı için Hunter’ın onayının gerekli olduğundan bahsettiğinden emindim. “Duyduklarıma göre, cazibenizle onları pek etkilemiyorsunuz.”

“Dikkatli ol, Quentin,” dedi Hunter yumuşak bir sesle, ama omuzlarının nasıl gerildiğini gördüm. Maskenin artık yerinde tutulması gerekmediğini anladığında ne kadar çabuk düştüğünü fark ettim. “Başka biri senin bana takıntılı olduğunu düşünebilir. Para avcısı bir serseri olduğunu düşünebilir.”

Yüz ifadesi tekrar yumuşadı. “Ya da belki de benim iyiliğimi düşünen, ilgili bir partner olduğunu düşünebilir. Bir duruma bakmanın her zaman iki yolu vardır.”

Bana doğru yaklaştığında, ilk tepkim kaçmak oldu. Ama gidecek hiçbir yer yoktu. Odanın içine daha fazla ilerlemeye cesaret edemedim ve ondan kurtulmak imkansızdı. Bu yüzden donakaldım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, onun bana doğru yaklaştığını izledim.

En ölümcül yırtıcılar, hırlayan ve dişlerini gösterenler ya da güçlü kaslarını sergileyenler değildi. Evet, onlardan da dikkatli olmanız gerekiyordu, ama onlardan uzak durmanız gerektiğini biliyordunuz. Bana göre en tehlikelileri, her hareketini nasıl gizleyeceğini bilenlerdi ve Hunter bu konuda uzmanlaşmıştı.

İçgüdülerime karşı koyup olduğum yerde mihlanmış bir şekilde dururken vücudumdaki her kas ağrıyordu. Hunter, gözlerindeki anlam çözemediğim bir ifadeyle karşımda duruyordu.

"Hangisi?" diye sordu, başını yana eğerek.

"İkisi de değil," diye dürüstçe yanıtladım. Günler önce, bunu kabul ettiğimde kendimi ele vermemek için yalanları en aza indireceğime karar vermiştim. Gerçeğe ne kadar yakın durursam, bu işten sağ çıkma şansım o kadar yüksek olurdu. “Bu sadece hayatta kalma içgüdüsü. Eğer konsey bunu veto ederse, beni bağışlayacağınıza inanacak kadar aptal değilim.”

"Zeki kız. Grayson'ın sana ilgi duymasına şaşmamalı. Ama o fırsatı tamamen boşa harcadı."

Ağzımı sıkıca kapalı tuttum. Cevap vermemek kibarlık olurdu ve ince bir çizgide yürüyordum.

Hunter'ın yüzünde bir kararma belirdi ve ben tepki veremedi eli boğazımı kavradı. Ayaklarım geriye doğru itildi ve başım duvara çarptığı anda sekti. Kavraması daha da sıkılaştı ve hava akışı kısıtlandı, bu da damarlarımda paniğe yol açtı. Ellerim boşuna bileğini kavradı. Umutsuzca çabalayıp ona güç sahibi olduğumu göstermek zayıflık gibi geldi. Aurasının bir uzantısı bileğimi sardı. Aşağı baktığımda bir anahtarı çalıştırdığını gördüm. Manşet Hunter'ın aurası tarafından tutulurken, benim altın renkli uzantılarım da uzanıyordu ve onları yönlendirmeye odaklanmaya çalıştım, ancak mavi tarafından gölgelendiler.

"Ben aynısını yapmayı planlamıyorum," diye tısladı. "Quentin, başarı tanrıçası, halimi duy. Evliliğimizin tartışmasız bir şekilde onaylanması için senin gücüne ihtiyacım var."

Larkin bir zamanlar güçlerimi kullanmıştı, ama bunu yapmasını ben söylemiştim. İsteksiz davranmıştı ve bu da boşanmasına, çok istediği özgürlüğe kavuşmasına yol açmıştı. Bu olduğunda, benden ayrılmaz bir parçanın alındığını hissetmiştim. Bir parça eksikti, ama buna rıza gösterdiğimi biliyordum. Bu sefer... farklıydı. Dizlerimin titremesine ve görüşümün bulanıklaşmasına neden olan şiddetli bir hareketti. Göğsümde derin bir hüznün dalgası yayıldı ve bir ihlal duygusu beni derinden sarstı.

Hunter'ın boynumdaki kavrayışı kayboldu ve yere yığıldım. Hava soğuktu ve hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Elimden tuttu ve kelepçeyi tekrar bileğime takarak özgürlüğümü bir kez daha elimden aldı. Sahip olduğum tek şans, bir anda yok oldu.

Parmakları çenemi kavradı ve bana bakmaya zorladı. "Bana Larkin'den çok daha faydalı olacaksın. Bu da seni paha biçilmez kılıyor. Benim kurallarına göre oynamayı öğren, Quentin. Bunu yaparsan hayat daha kolay olacak."

Konseyl toplantısı beklendiği gibi gitmişti. Larkin, Hunter'ı görevden alınana kadar tam bir pislik olmakla suçlamıştı. Elva, Erik ve Sloan evliliğe karşı oy kullanmışlardı. Ignacio da dahil olmak üzere geri kalanlar da aynı fikirdeydi. Bexley, Aria, Malachi, Flynn... Çok sevdiğim isimler ve yüzler, Hunter kararı açıkladığında neredeyse hiç sorgulamadılar. Ya kendilerine anlatılan yalanlara inanmışlardı ya da beni o kadar çok nefret ediyorlardı ki, hayatta kalma ve hırs ihtiyaçlarımı karşılamak için Hunter'la yatağa gireceğime inanıyorlardı. Ve neden farklı düşünsünler ki? Hunter açıkça güçlü ve itaatkar görünmem gerektiğini belirtmişti. İtaatsizlik edersem neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Konseyin onaylamayan bakışlarından ve kaderimin mühürlenmesinden bu yana günler geçmişti. Evde yalnız bırakılmanın tuhaflığı beni tedirgin ediyordu. Hunter'ın yokluğu beni endişelendiriyordu ve ziyaretçiler yasaklanmıştı. Erik'in sesini kapıda birkaç kez duymuştum ama asla eve girmemişti. Ona ulaşmayı ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum desteği ve yardımını bulmayı ne kadar çok istesem de, kendimi artık mümkün olmayan bir duruma soktuğumu biliyordum. Kapıdan uzaklaştığımda yüzü beni rahatsız eden bir başka şey olacaktı. Ve ayrılma şansım yoktu. Hunter gittiğinde ön kapı kilitlenmişti ve ben onun altın kafesinde bir mahkum olarak kalmıştım.

Hunter, "Sana güvenebilmem gerekiyor," demişti. "KontROLSÜZ biri olarak tanınıyorsun ve burada gözetimsiz dolaşmana izin vermenin en iyi fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Hayatım tehlikede," diye hatırlattım ona. "Hayatımı riske atacak hiçbir şey yapmayacağım."

"Deneyimlerime göre, kadınlar histeri nöbetlerine yatkındır."

Dilimi o kadar sert ısırđım ki kan tadı aldım, ama Hunter sessizliğimden memnun görünüyordu.

Midem guruldadı ve şiddetli bir ağrı beni hafifçe ikiye katladı. Yatak odasından dışarı çıkmaya cesaret edememiştim. Hunter'la ilk karşılaşmamdan ve gücümü ne kadar kolay elinden aldığından sonra, evindeki 'özgürlüğüm' konusunda temkinli davranmaya başlamıştım. Hangi odada olursam olayım, kapının her zaman gözümün önünde olduğundan emin olmaya alışmıştım. Hunter tüm kozları elinde tutuyordu ve ona daha fazla avantaj vermeyi reddediyordum.

Homurtu giderek şiddetlendi ve ben iç çektim. Hunter'ın gitmiş olma ihtimali vardı. Gün boyunca kapıları açıp kapatmasıyla düzenli bir rutini yok gibiydi. Şu an bana pek ihtiyacı yok gibiydi, ama bunun bir anda değişebileceğini de biliyordum.

Bugün hiçbir kapı sesi duymamıştım ama auralarımız sayesinde bunun bir önemi yoktu. Ayrıca, bileğime takılı o lanet olası kelepçe yüzünden onu hissedemiyordum.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve koridora çıktım. Ev ürkütücü derecede sessizdi, bu yüzden adımlarımı hızlandırdım, sahanlığı geçip kapılara göz attım. Her biri kapalıydı ve hangisinin Hunter'ın olduğunu merak ettim. Karanlık bir düşünce aklıma gelince midem bulandı, ama hemen uzaklaştırdım. Yatakta uzanıp tavana bakarken, bir kibrit bulup evi yakmayı düşündüğüm anlar olmuştu, ama o bir yolunu bulup kurtulacaktı ve bedelini hayatımla ödeyecek olan ben olacaktım.

Merdivenlerin tepesine vardığımda, öfkeli sesler bana doğru yükseldi. Eğilerek, yavaşça merdivenlerden indim ve oturma odasına bakabileceğim bir yere kadar indim. Hunter görüş alanımın dışındaydı, ama Archer'ın silueti görünüyordu. Sırların Tanrısı'nı görünce, damarlarımda öfke patladı. Parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar tırabzanı sıktım. Kulaklarımda uğultu yapan kanın sesini değil, konuşmalarını duyabilmek için kendimi sakinleştirmek epey çaba gerektirdi.

"Sen yoldan çıktın," diye tısladı Archer. "Grayson hâlâ yaşıyor ve Quentin ne Aşağı Elysia'ya ne de evine geri döndü."

"Quentin Scott artık sizi ilgilendirmez. Bence bu konuyu kafanızdan çıkarın."

“Ne var sende—”

"Onunla ben ilgileniyorum."

Onunla başa çıkmak mı? Elbette, Hunter'ın bana sanki bir hastalık ya da bir et parçasıymışım gibi hitap etmesi gayet doğaldı.

“Ya Grayson?” diye ısrar etmeye devam etti Archer. Kiminle daha çok takıntılı olduğunu merak ettim—ben mi yoksa Gray mi? “Hâlâ hayatta olmasının bir sebebi var mı?”

“Bunu ilk kez duymayacağının farkındayım Archer, ama dayanılmazsın.” Cümleye eşlik eden göz devirmeyi neredeyse duyabiliyordum. “Sana bunu kendi zamanımda halledeceğimi söylemiştim. Lider olarak neden bu kadar uzun süre kaldığımı ve senin neden Yukarı Elysia'da nefes almakta bile zorlandığımı hiç merak ettin mi? Çok acelecisin. Dürtülerinin seni kontrol etmesine izin veriyorsun. Zamanı geldiğinde, Gray'in çöküşünü izleme zevkini sana yaşatacağım.”

Kalbim durdu. Hunter'ın anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmeme ihtimali olduğunu biliyordum, ama bunu sesli duymak midemi alt üst etti.

"Bunu ona teslim etme şerefini yaşamak istiyorum."

Sessizlik uzadı ve nefes alışverişimin çok gürültülü olmasından endişelenerek, temkinli bir şekilde elimi kaldırıp ağzımı kapattım. İsteseydim, konuşmanın daha fazlasını duymak istemeyerek bulunduğum yerden odama geri dönerdim.

Sonunda Hunter konuştu. "Bu tamamen ne kadar iyi davrandığınıza bağlı. İzninizle, halletmem gereken işlerim var. Kendiniz çıkabilirsiniz."

Bu, kendime gelmem için yeterliydi. Sandalyeler geri çekildi ve halıya sürtünen ayakkabı sesleri duyuldu; hızla birkaç basamak yukarı çıktım ve kendimi duvara yasladım. Ağır adımlar odadan çıktı ve sola doğru, mutfak ve bahçelere doğru ilerledi. Ardından bir grup daha geldi, ama bu sefer sağa doğru gidiyordu. Archer'ın ayrıldığını varsaydım.

“Benden bir şey saklayamayacağını öğrenmedin mi?” Sesi ipek gibi yumuşaktı ve bir nebze de eğlence içeriyordu. Daha önceki sinirlilik tamamen geçmemiştir, bu da Archer'ı normalden daha tehditkar gösteriyordu.

Elimi indirdim ve başımı çevirip merdivenlerin dibinde durmuş olduğunu gördüm. Ağzımı açtım ama Archer fısıltıyla sözümü kesti.

"Rüyalarında görüşürüz."

UYKUYA DALMAK BİR GÖREV HALİNE GELMİŞTİ. GENELLİKLE BİR TÜRLÜ uyuyamıyordum ve uykularım paranoyamı daha da körüklüyordu. Bu gece, Archer'ın sözünde duracağını umarak yatağa girdim, yastıklara yaslandım. Kalbim hızla çarpıyordu ve zihnim geleceğimle ilgili olası tüm sonuçlarla dolup taşıyordu. Hiçbiri bir öncekinden daha katlanılabilir görünmüyordu.

Hunter ile evlenseydim, Larkin'e benzer şekilde, onun ganimeti olarak oynamaya zorlanacaktım, ama başarı parmaklarımın ucunda olacaktı. Gray öldürülecekti ve ruh bağımı kaybedecektim, ona ne düşündüğümü söyleme şansımı da yitirecektim. Hunter'ın planlarına uymayı reddedersem, küstahlığının bedelini hayatımla ödetecekti. Gray öldürülecekti ve ikimiz de yok olacaktık. Elysia bir psikopatın kontrolü altında kalacaktı. Diğerlerine ulaşmaya çalışırsam... ters gidebilecek çok şey vardı. Masum Tanrılar, hiçbir rolleri olmayan bir şeye karışmış çok fazla insan. Liste uzayıp gidiyordu.

Planım her şeyin üstesinden gelmekti, ama özgüvenim sarsılıyordu. Elysia, tarihi ve ittifakları hakkında yeterince bilgi sahibi değildim. Artık güçlerimi kullanamıyordum. Aleyhimde o kadar çok engel vardı ki, bu durumdan kurtulmak bir hayalden başka bir şey gibi gelmiyordu.

Yatakta ne kadar süre uzanıp tavana baktığımı, düşüncelerin beni sarıp sarmaladığını ve sonunda beni dibe çektiğini tam olarak bilmiyorum.

EVİM HİÇ DOKUNULMAMIŞ HALDEYDİ. OKUDUĞUM KAĞITLAR HÂLÂ sehpanın üzerinde dağınık duruyordu ve battaniye buruşmuş bir şekilde köşesinden kanepenin arkasına asılı kalmıştı. İçimde öyle güçlü bir özlem hissettim ki duvara tutunarak kendimi ayakta tutmaya çalıştım. Eve dönmek için neler vermezdim. Cass'le birlikte olmak için. Laboratuvarda olmak için.

“Quentin?” Yumuşak ve tereddütlü bir ses başımı kaldırmama neden oldu. “Çok kötü görünüyorsun.” Dionne mutfakımın kapısında durmuş,

koyu renk gözleriyle beni süzüyordu. “Bexley... yapabileceğimiz pek bir şey olmadığını söyledi.”

Birkaç kez göz kırptım. Ne demem gerekiyordu acaba?

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu Dionne.

Söz bulamayınca başımı yavaşça salladım. Odayı boydan boya geçti ve kollarını bana doladı. Başımı omzuna gömdüm ve bu rahatlığı içime çektim. Dionne kollarını gevşetmeyi reddetti.

"Kimseyi görüp görmeyeceğimi bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Archer'a, ben onunla birlikte olmadığım sürece buraya gelmesine izin vermeyeceğimi söyledim," diye fısıldadı.

Vücudum kaskatı kesildi ve yavaşça ondan uzaklaştım. "Nerede o?"

"Tam burada." Archer'ı bir koltukta, ayak bileğini bacağının üzerine atmış halde otururken bulmak için hızla döndüm. "Bana öyle bakma. Eskiden senin en sevdiklerinden biriydim. Hatırlıyor musun?"

"Hayatımı mahvettin," diye tısladım dişlerimi sıkarak.

"Ve sevgilim benimkini mahvetti," diye karşılık verdi Archer.

Öfke her sinir ucumu yalayıp beni ateşe verirken, ayaklarım beni ileri doğru taşıdı. "Ne hakkında konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Archer öfkesinden kudurmuş bir şekilde yerinden fırladı ve bana doğru yürüdü. "Ne tür bir işe bulaştığının farkında bile değilsin. Seni uyarmaya çalıştım ama en iyisini bildiğini sandın. Oldukça kibirli bir davranış."

"Ben kısmen tanrıçayım. Bu işin doğasında var."

"Belki de hepimizin derin bir nefes alması gerekiyor," diye belirtti Dionne. Arkamda onun varlığını hissedebiliyordum.

"Gray'in hayatı tehlikede iken benden sakın olmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordum, omzumu çevirip bakarak.

"Göze göz, dişe diş. Elysia'nın tamamı onsuz daha iyi olurdu. Bunu kendin gördün Quentin. Onu kim korumaya çalıştı? Karara kim karşı çıktı?" Archer konuşurken dikkatimi ona çevirdim. "Sadece sen. Erik neredeyse hiç çabalamadı. Peki ya arkadaşları? Onun için hayatını tehlikeye atmaya değmez."

"Anlamıyorsunuz. Gray ile konuşmanız gerekiyor, o size gösterecektir."

"Yapacağım son şey bu olacak. Onu ancak bir anıdan ibaret kaldığında görmek istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Ben engel olmaya çalışırsam asla."

Archer alaycı bir şekilde güldü ve bileğimi kavrayarak sol elimi aramızda kaldırdı. "Ondan vazgeçmeyi reddetmen ne kadar tatlı. Ölüm sizi

ayırana kadar."

Parmaklarımı oynattım, yüzüğün ağırlığı garip geliyordu. "Ama bu Grayson'ın bana verdiği yüzük değil. Bu beni Hunter'a bağlayan yüzük."

"Hunter?" Archer'ın yüzündeki öfke ifadesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

Oda ölüm sessizliğine büründü. Dionne arkamdan sessizce ilerledi.

"Biliyordun." Archer'ın sesi alçaktı. "Biliyordun ve hiçbir şey söylemedin."

"Yapamazdım," diye itiraz etti Dionne. "Doğrudan Hunter'a gitseydin Bexley başı derde girerdi." Elini omzuma koydu. "Neden kabul edecektin ki?"

"Çünkü eğer onunla evlenirsem Grayson'ı hayatta tutacağına söz vermişti."

"Ve ona inanıyor musunuz?"

"Onu henüz öldürmedi." Gözlerim tekrar Archer'a kaydı. "Ama sözünün eri bir adam değil."

Archer'ın bileğimdeki tutuşu daha da sıkılaştı. "Bu planın bir parçası değildi."

"Yeni en iyi arkadaşın sana ihanet mi etti?" diye sordum, elimi onun kavrayışından kurtarıp tenimi yakan yanma hissini umursamadan. "Gray'in ne olduğunu düşünürsen düşün, Hunter bin kat daha kötü."

"Ne olduğunu bilmiyorsun—"

"Evet, öyle düşünüyorum. Larkin—" Kendimi durdurdum.

Archer gözlerini kısarak sordu: "Peki ya Larkin? O sana ne anlattı?"

"Bu benimle onun arasında. Ama biliyorsun, o sır saklıyor. Bunu hissediyorsun." Sözüm üzerine dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Belki de burada olup biten her şeyi bilmediğini kabul etmenin zamanı geldi. Senin başa çıkabileceğinden çok daha fazla sır var."

"Planı ne?"

"Ne düşünüyorsun Archer? Başarılı olacak. Hunter tahttan indirilmekten korkuyor, bu yüzden benim yanımda gücünü pekiştiriyor."

"Peki, planınız nedir?"

"Benim bir tane olduğunu kim söylüyor?"

"Arkanıza yaslanıp hiçbir şey yapmamanız size hiç yakışmaz, o yüzden tekrar soruyorum: Planınız nedir?"

"Hayatta kalmak için." Bunu burada bırakacaktım ama bir şey beni konuşmaya devam etmeye zorladı. "Kolay olmayacak. Eğer biraz yardımım olsaydı—"

“Hayır.” Cevap netti. “Kurduğunuz her ne tür bir ağa bulaşmakla ilgilenmiyorum. Bu aptal oyunlar—”

"Bu oyunların başlamasının ayrılmaz bir parçasısınız!"

“Benim işim burada bitti. Dionne, gitmemiz gerekiyor.”

Dionne, ikimize de bakarak, "Archer," dedi. "Onu böyle bırakamayız. Böyle bırakamayız."

“Eğer intihar görevine katılmak istiyorsanız, buyurun. Ben adaletimi istiyorum ve hayatıma devam etmek istiyorum.” Archer boynunu küttetti. “Ama siz de benim kadar biliyorsunuz ki, eğer işe karışırsanız, Bexley de hedef tahtasına girecek.”

Dionne yenilgiyi kabul ederek başını öne eğmeden önce bir an durdu. Bencil.

Hepimiz özünde bencildik.

"Hayatınızda bol şans," dedi Archer. "Bu, ihtiyacınız olan en az şey."

Hunter odama gelip giyinmem gerektiğini söylediğinde zaten gergindim. Aklımdaki tüm sorular duymazdan gelindi, bana sarı bir yazlık elbise uzattı. Bel kısmı da sıkılaştırılmıştı, nefes almak zaten zordu.

"Elbiselerim var," diye hatırlattım ona.

Erik'e olan minnettarlığım sınırsızdı. Onu görmeyi reddetmeme ve Hunter'la ittifak kurma kararına rağmen, Gray'in evinden kıyafetlerimi toplayıp buraya getirmişti. İşte bu küçük tesellilere tutunuyordum.

"Bu, günümüz için uygun olacaktır."

"Nereye gidiyoruz?"

Belirsizlik korkusuyla felç olmuş bir halde, Hunter'ın yolundan uzak durmuştum. Ama Archer'la konuşmamdan sonra, yeniden bir amaç duygusu kazandım. Ne kadar zırh giyersek giyelim ya da tek başımıza gitmeye hazır olduğumuzu ne kadar söylesek de, içimizde birilerinin gelip yükümüzü hafifleteceğine dair küçük bir umut vardı. Bu benim hatamdı. Yıllarca kendi başıma mücadele ettikten sonra, yorgundum ve yabancı bir bölgedeydim. Güçlerimi kullanmayı öğrenmem gerektiğinde olduğu gibi herkesin etrafımda toplanmasını istiyordum. Ama beni ayaklarımın üzerine dikmişlerdi ve koşmam bekleniyordu. Ben de öyle yapacaktım.

Merdivenlerden inerken Hunter, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Büyük övgü," diye mırıldandım kendi kendime.

Elini beklentiyle uzattı ve ben de ona baktım. "Herkesin göreceği bir yerde olacağız."

Tek açıklaması buydu ve bana da sadece bu yeterliydi. Elimle uzanıp ona doğru işaret ettim. Hunter bileğimi kavrayıp elimi çevirdi ve homurdandı: "Yüzük mü?"

"Takı takarak uyumam," dedim elimi geri çekmeye çalışarak.

Elini sıkıca tutuyordu, bu da ses tonunun tam zıttıydı. "Anlaşılabilir. Almalısın yoksa geç kalacağız."

Beni bıraktığında sendeledim, düşmeden önce kendimi toparladım. Hunter'ın gözlerine kısa bir an baktım, sonra arkamı dönüp merdivenlerden yukarı çıktım. Her adımda, yumuşak mavi halıya batarken, uysal olmam gerektiğini kendime hatırlattım. Uyumlu olmalıydım. Hunter'la tartışmak beni hiçbir yere götürmezdi. Onunla kavga etmek ancak kendimi acil tehlikede hissettiğim takdirde bir seçenek olabilirdi.

Yüzük, günlerdir durduğu komodinin üzerinde parıldıyordu. Onu alıp parmağıma geri taktım ve elimi hemen indirdim. Ona ne kadar az bakarsam, halıya kusmayacağımdan o kadar emin oluyordum.

Merdivenlerden aşağı inerken Hunter aynı oyunu tekrarladı. Eli benimkine doğru uzandı ve ben de uzanıp yüzüğü aldım. Yüzük görünür hale geldiğinde mırıldandı.

"Çok hızlı öğreniyorsun." Parmaklarımızı birbirine geçirdi ve ben dişlerimi sıktım. "Bunu öyle bir şekilde halledebiliriz ki, ikimiz de istediğimizi elde edebiliriz, Quentin."

İçimden fışkırmak üzere olan kahkahayı yuttum. İkimiz de istediğimizi mi elde ediyoruz? Bana Grayson'ın hayatını vermeyecekti. Hâlâ onu almaya niyetliydi. Hunter beni bir tuzağa düşürmüştü, ama ben kendimi oradan kurtarmaya kararlıydım.

Hunter'la evden çıkarken, neden olduğu tüm yıkıma bakıp da hiçbir şey hissetmemesine nasıl şaşırdığımı düşündüm. Hiçbir suç podcast'i veya belgeseli beni onunla karşı karşıya gelmeye hazırlayamazdı. Davranış psikoloğunun enstitüdeki dosyalara ne not ettiğini görmek için para bile öderdim. Hunter'ın belgelenmesini istemeyeceği hiçbir şey yoktu. Ona karşı kullanılabilecek hiçbir şey yoktu.

"İkimiz de hırslıyız. İkimiz de daha büyük şeyler için yaratıldık." Hunter kararlı adımlarla yürüdü ama benim yetişemediğimi fark edince yavaşladı. "Bunun kötü bir kelime olduğuna inanmanızı istiyorlar. Kendiniz için daha fazlasını istemekte yanlış bir şey yok. Dünyayı, ya da bizim durumumuzda, cenneti talep etmekte."

Onun içimdeki derin köklere sahip bir şeye bu kadar kolayca hitap etmesi rahatsız ediciydi. Hırs genellikle acımasız ve soğuk olarak algılanırdı. İnsanlar her şeyi bir kenara bırakıp sadece hedeflerimize odaklanmamızın sebepleri olduğunu anlamıyorlardı.

Ama Hunter bizi aynıymış gibi göstermeye çalışıyordu ve bu kesinlikle doğru değildi. Bir zamanlar, isminin tarih kitaplarına geçmesi için her şeyi göz ardı etmiştim. E.L.I.'ye kaydolmamın tüm sebebi buydu. Ethan'ın nişanımızı bozmasının sebebi de buydu. Eğer Hunter o zaman beni bulup bu ikiyüzlü monologa başlasaydı, onunla daha çok hemfikir olurdum. İstedığimin peşinden gitmemi hiçbir şey engelleyemezdi.

Şimdi, büyük bir fark vardı. Gray. Hayatıma girmesi, başarıların ve geç saatlere kadar süren çalışmaların anlamsız olduğunu anlamamı sağladı. En sıradan anları bile paylaşabileceğim birinin olması, övgünün tek başına sağlayamayacağı şekilde moralimi yükseltiyordu. Hâlâ tarif etmekte zorlandığım ama aradığım derin bir başarı duygusuyla beni dolduran bir şey inşa ediyorduk.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, onun iddialarına sessizce itiraz etmekle meşguldüm ve hareketi fark edip bir şey yapamayacak kadar geç kaldım. Hunter elimi kaldırmıştı ve dudaklarının elimin arkasına bastığını hissettim. Elimizi çekmeye çalıştığımda, tutuşu mengene gibi sıkılaştı.

"Uslu dur," diye tısladı, bir yandan da gülümsemesini koruyarak.

Gözlerimi kıstım, sonra hızla yüz ifademi düzelttim. Bu yürüyüş sadece görünüş içindi. Hunter gideceği yere ısınlanabilirdi, ama bu yürüyüşü seçti. Bu bir mesajdı. Elysia'nın geri kalanına artık ne olduğumuzu bildirme şekliydi.

Aşağı Elysia'ya inerken midemdeki düğüm daha da sıkılaştı. Çok uzun zaman önce değil, bu sokaklarda yürümüş ve beni aralarına memnuniyetle kabul eden Tanrılar ve Tanrıçalarla karşılaşmıştım. Annem hakkında hikayeler anlatmışlar ve beni Gray konusunda uyarmışlardı. Aşağı Elysia benim için aileyi çağrıştıran bir aidiyet duygusu taşıyordu. Gürültücü ve açık sözlüydüler. Acı çekiyorlardı. Yaralarını iyileştirmenin ve ilerlemenin bir yolunu arıyorlardı ve keşke fırsatım varken onlara Gray'in niyetlerinden bahsetseydim.

El ele sokaklarda yürürken gözler bizi takip ediyordu. Hunter'ın omuzları gevşekti ve benimle konuşuyor, umursamadığım şeyler hakkında değersiz yorumlar yapıyordu. Ben de rolümü oynadım ve yüzüme yapıştırılmış bir gülümseme tuttum. Ama buna rağmen, kaşların çatıldığını

ve sorgulayan bakışları gördüm. Güzel. Bırakın durumumu düşünsünler. Eğer biraz eleştirel düşünme yetenekleri olsaydı, bu resimde bir şeylerin yanlış olduğunu görür ve parçaları bir araya getirmeye çalışırlardı.

Başımı sağa çevirdiğimde Archer'la göz göze geldim. Kısa bir bakıştı ama yeşil gözlerindeki ateşi yakaladım. Yüzüğü görmek başka, Hunter'la birlikte evinin sokaklarında gezdirilmemi izlemek başka bir şeydi. Ortalığı karıştırmak istemediğim için başımı çevirdim ve Hunter'ın az önce söylediği her neyse ona katılırcasına mırıldandım.

Tanıdık bir kapıya doğru yürürken, içimdeki tüm rahatlık hissi kayboldu.

"Gözden uzak, gönülden uzak" ilginç bir sözdü. Ama ben bunu reddetmeye meyilliydim. Kendimi başkalarını düşünen biri olarak göstermek bana daha iyi hissettiriyordu, ama gerçek şu ki ben de diğerleri kadar bencildim. Belki de içimdeki Tanrıça'dandı. Bu yüzden, yaşanan tüm kaosun içinde Gray'in ailesini hiç düşünmemiş olmama şaşırmasamalıydım belki de.

Yüzümde bir anlık bir ifade belirmiş olmalı, çünkü Hunter ön kapıya doğru yaklaşırken yavaşladı. "Nişanımızı ailemden gizlediğimi mi düşünüyorsun yoksa?"

"Elbette hayır." Sözler yapmacıktı. Hunter, onların onayını ya da bana göstermeye çalıştığı çarpık saygı duygusunu umursamıyordu. Bu, sadece bir güç gösterisi ve bir sınavdı. Ve benim de bu sınavı geçmem gerekiyordu.

Kieran kapıyı açtığında yüzü düştü, sonra bizi içeri aldı. Kapıyı sertçe kapatıp Hunter'a döndüğünde, varlığımı fark edip etmediğinden bile emin değildim.

"Annen sana ulaşmaya çalışıyor," dedi. "Grayson ile ilgili planlarını bize anlatmayı mı düşünüyordun? Gerçekten mi Hunter? Kardeşini feda etmeyi mi?"

Hunter elimi bırakıp elini önüne kaldırdı ve Kieran'ın sözünü kesti. "Biliyorsun işte. Gökyüzünü yönetmek zorunda kalınca bazı şeyler öncelik listesinde gerilere düşüyor."

Odada filizlenen tüm gizli kırgınlığı anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. Baba ve oğul arasında gergin bir yüzleşme yaşanıyordu.

"Bu bir oyun değil." Kieran'ın etrafındaki aura parladı ve Hunter'ı da kendi aurasını kullanmaya teşvik etti. Koridorlar mavi ve yeşilin bir karışımına dönüştü. "Siz çocukları, ailenin her şeyden önce geldiğini anlamanız için yetiştirdik."

Eva koridora fırladı, yüzü ilk tanıştığımız zamana kıyasla çok daha solgundu. Gray'in annesi, kırılganlığımı bastıramadığım bir anda bana karşı çok nazikti. Bu sınırsız sevgi, Erik'in onun çocuğu olması gerektiğinin bir işaretiydi.

“Hunter.” Oğlunun adını söylerken sesi titredi. Gözleri bana kaydığında bir umut ışığı gördüm. “Quentin. Söyle bana, aklını başına getirmeyi başardın mı? Söyle bana, Grayson'ı gördün mü? İyi mi?”

O anda, on üç yaşına geri döndüm. Okuldaki bazı erkek çocuklar beni acımasızca alaya almışlardı ve ben bunu bir türlü sindiremiyordum. Okuldan sonra, babamın bizi bir zamanlar götürdüğü eski bir müzeye otobüsle gittim ve telefonumu görmezden geldim. Kapıdan içeri girdiğimde annem çok öfkeliydi. Ama bu öfke kısa sürede gözyaşlarına ve rahatlamaya dönüştü. Annemin beni ne kadar çok sevdiğini ve ne kadar bencil davrandığımı ilk kez o zaman anladım. Aileme ne kadar sorun çıkarırsam çıkarayım, sevgileri her zaman sarsılmazdı. Beni bebekken terk eden Mallory bile bunu sevgiden dolayı yapmıştı.

Gray, nadir kırılganlık anlarında, ailesinin kara koyunu gibi hissettiğini söylemişti. Bir koruyucu ve bir sevgili arasında kalan Gray'in güçleri her zaman dengesizmiş gibi geliyordu. Ailesinin ona nasıl katlandığını merak ediyor ve fırsat bulduğu anda ailesinin evinden ayrılmaya hazırdı. Kendisinin sevilmesi çok zor biri olduğuna inanıyordu. Keşke gerçeği bilseydi.

“Hayır.” Hunter açık sözlüydü. “Quentin benimle burada çünkü paylaşacağımız bazı haberlerimiz var.”

Midem şiddetli bir şekilde bulandı ve kendimi sakinleştirmek için ayakkabımın içinde ayak parmaklarımı kıvırdım. Hunter uzanıp elimi tuttu ve bu sefer ne direndim ne de gerildim.

“Quentin ve ben nişanlandık,” diye duyurdu.

“Sen nesin?” Kieran'ın aurası şiddetli bir şekilde titreşerek öfkesini yansıttı.

“Hayır.” Eva başını salladı ve bana odaklandı. “Hayır. Hayır, değilsin. Sen Gray'e bağlısın. Oğlum ruh eşini buldu. Sen bulamazsın. Bulamazdın.”

“Ne oyun oynuyorsun Hunter? Onu buna nasıl zorladın?” Kieran ona yaklaştı. “Ne kadar hasta ve sapıkça bir oyun—”

“Ona öyle konuşma.” Sesim, tahmin edebileceğimden daha güçlü çıktı. Bir adım ileri attım, ama Hunter'ın aurası önümde bir duvar gibi belirdi ve

daha fazla hareket etmemi engelledi. “Bunun Hunter’la hiçbir ilgisi yoktu. Bu benim yaptığım bir seçimdi.”

Kieran gözlerini kısarak, "Buna bir saniye bile inanmıyorum," dedi.

“Çünkü ben bir yarı tanrıçadan, bir piyondan, bir kadından başka bir şey değilim?”

Yüzü düştü. "Ben hiç..."

“Quentin.” Başımı Eva'ya çevirdim. Maskenin altında bir şeyler sarsılıyordu ve boşta kalan elim yumruk oldu. Tırnaklarımın avucumun yumuşak etine batmasının verdiği o lezzetli his beni yere sağlam basmamı sağladı. “Lütfen. Bu doğru olamaz. Grayson senin ruh eşin.”

Sanki aramızdaki bağın ağırlığını anlamıyormuşum gibi tekrar tekrar söylüyordu. Ama nasıl unutabilirdim ki? Gray'in karanlığının damarlarımda nasıl nabız gibi attığını ve göğsümde nasıl biriktiğini nasıl unutabilirdim? Onun özü her bir hücremin etrafına sarılmıştı. Adı kalbimin her atışında yankılanıyordu. Bunları unutmazdın. Onları umursamazca bir kenara atmazdın. Elinden geldiğince titizlikle planlardın ve tüm umutsuzluğa rağmen bağıni herkesten daha iyi bildiğine inanırdın.

“Grayson bağı kopardı,” dedim ona açıkça. “O bir seçim yaptı, ben de kendi seçimimi yaptım. Benden ne yapmamı beklediğinizi bilmiyorum ama artık bana layık olmadığımı düşünen erkeklerin peşinden koşup yas tutmayı reddediyorum.”

Gray'in sözlerinin hatırası canımı yakmıştı. Kalbim en kırılgan ipliklerle bir arada tutuluyordu ve onun acımasızlığını herhangi bir bağlamda tartışmak, kalbimi daha da tehlikeli bir duruma sokuyordu.

"O..."

“Bir seçim yaptı, Eva. Hunter bende Gray'in asla görmediği bir şey gördü. Ve ona minnettarım.” Bana gizli bir merakla bakan Hunter'a baktım. “Potansiyelimi ve hırsımı gördü. Dünyada çok çalıştığım bir şey. Bunun benim için doğru karar olduğunu biliyorum.”

Eva'ya tekrar baktığımda yüzü sertleşmişti. "Gray'in idam edilmesini mi izleyecektin?"

Yanaklarımın içini ısırdım ve o tanıdık demir tadını hissettim. "Grayson artık benim derdim değil. Ve o da benim onun derdi olmadığını açıkladı."

Eva'nın aurası odadaki renklerle birleşti, ama Kieran karısına doğru ilerledi. Bana baktığında, yere kusacakmışım gibi hissettim. Tiksinti ve nefretin karışımını barındıran yoğun bir bakıştı bu.

“Birçok yarı tanrı güvenilirmez olduklarını kanıtladı ve ben hepsini aynı kefeye koymamaya çalıştım. Ama sen onların en kötüsü olduğunu kanıtladın. Evimizden defol git.”

Hunter sonunda sesini bularak, "Sanırım düğüne davet edilmek istemiyorsunuz?" dedi.

"DIŞARI!"

Hunter beni kapıdan dışarı, Aşağı Elysia sokaklarına doğru sürüklerken kahkaha attı.

Vücudum uyuşmuştu. İçeri koşup onlara gerçeği anlatmak istedim. Bütün bunların imkansız bir durum yüzünden olduğunu, Gray'i kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı, yine de bir oğullarını kaybedeceklerini ve bu acıyı çekmek zorunda kaldıkları için üzgün olduğumu, ama seçimimi yaptığımı söylemek istedim.

Hunter'ın dudakları başımın üstüne değdiğinde düşüncelerimden sıyrıldım. "İçeride iyi iş çıkardın."

Bu sözler canını sıktı. "Bu bir test miydi?"

“Hayatta her şey böyle değil mi zaten? Quentin, başkalarının uğruna öleceği bir pozisyon sana hediye ediliyor. Beklenmedik durumlar ortaya çıktığında bunlarla başa çıkıp çıkamayacağını görmek istedim.”

Sinirimi içime attım. Mesele Hunter'ın bana güvenmesini sağlamaktı. Beni bir tehdit yerine bir rahatsızlık kaynağı olarak görmesini sağlamaktı. İlki katlanabileceği bir şeydi. İkincisi ise ortadan kaldırılması gereken bir sorundu.

“Grayson hakkındaki sözünüzü tuttuğunuz sürece, herkesin bunun tamamen benim fikrim olduğunu düşünmesini sağlayacağım.”

İç çekti. "Ona olan sadakatin şaşırtıcı. Aşağılanmaya dayanabilen ve yine de daha fazlası için geri dönebilen, senin ölümlü yanın olsa gerek."

Yanaklarım kızardı ve yere baktım. "Bana söz vermiştin—"

"Ve ben sözümün eri bir Tanrı'yım."

Sözlerinin benim için hiçbir anlamı yoktu, ama bunu söylemedim. Yukarı baktığımda, Hunter'ın omzunun ötesinde bir şey dikkatimi çekti. Archer bir lamba direğinin yanında durmuş, bizi dikkatle izliyordu. Daha önce bizi takip etmiş olmalıydı. Göz göze geldiğimizde, başını yana eğdi ve belinden hafifçe eğilerek zayıf bir şekilde selam verdi.

"Şimdi eve gitmek istiyorum," dedim Hunter'a. Ve o, bu sözlerin ardında ne kadar gerçeklik olduğunu bilmiyordu.

Yüzyıllardır yaşıyor olmama rağmen, yaşamayı asla bir angarya olarak görmemiştim. Tahminimce bunun sebebi, hayatımda kaosun hüküm sürmesiydi; bu yüzden sıkılmaya vaktim yoktu. Fazla düşünmeye vaktim yoktu. Dürtüler her şeyin üstündeydi. Eğlence adına depremler çıkarmak ve intikam almak vardı. Sonsuzluk benim mutluluğumdu.

Ta ki artık öyle olmayana kadar.

Quentin yok. Güçler yok. Hayat yok.

Hunter yine ortaya çıkmamıştı, beni burada çürümeye terk etmişti. Kardeşimin bu küçük açığı istismar edebileceğinden şüphem yoktu. Beni zahmete değmeyecek biri olarak görüp, halka açık bir infazdan vazgeçer ve kemik yığınının dönüşene kadar burada bırakırdı. Bu, baştan beri söylediği şeyi, yani benim önemsiz biri olduğumu pekiştirecek bir hareket olurdu.

Son düşünceyi bir kenara bırakarak, ölüm kavramını düşündüm. Başımın arkası duvara yaslanmış, böyle bir şekilde ölmemin mümkün olup olmadığını düşünüyordum. Kelepçe, güçlerimin azaldığı anlamına geliyordu ve bunun, ölümlüleri saran hastalıklara daha yatkın olacağım anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Basit bir soğuk algınlığının beni öldürebileceği düşüncesine kendi kendime güldüm. Ben bir Tanrıydım. Topraklara kaos ve yıkım yağıdırıyordum. Elimde her zaman dumanı tüten silah vardı.

Düşüncelerim sarmal şeklinde ilerlerken kahkahalarım da arttı. Belki de bir kemik yığını olarak son bulmayacaktım. Ama eğer kaderim bu değilse, başıma neler geleceğini kim bilebilirdi ki?

"Sonunda aklını kaçırdın."

Gözlerimi açtığımda, Archer'ın gölgelerin arasından çıktığını görünce şaşırdım.

"Bu zevki neye borçluyum, Archer?" diye sordum, yerden kalkmaya zahmet etmeden. Bir gram bile nezaketi hak etmiyordu. Daha önce benden hiç nezaket görmemişti, o yüzden ömür boyu süregelen alışkanlığı neden değiştireyim ki? Ölümle yüzleşmek üzere olduğum için mi? Klişe bir kurtuluş öyküsüne inanmıyordum.

Hücreye yaklaştı. Belki hissedememiş olabilirim ama Archer'ın her hali yıkım ve intikam çılgınlıkları atıyordu. Omuzlarındaki gerginlik ve yürüyüşündeki sertlik bunu ele veriyordu. Onun içindeki kaosu hissetmek için para bile verirdim. Bu benim uyuşturucumdu ve bana verdiği canlılık hissini özlüyordum. Önümde uzanan uzun saatlerde, yeterince odaklanırsam, göğsümde o tanıdık çekimi hissedebiliyordum. Karanlık, ağır ve beni ele geçirmeye hazır. Kollarının arasına sarılmaya hazır olmadığım bir an bile yoktu. Doğama teslim olup en kötü yanıma ortaya çıkarmaya hazırdım.

"Ölümle karşı karşıya kaldığında bile ne kadar kibirli olabildiğine şaşıyorum." Parmağı parmaklıklardan birinin üzerinde gezindi, sonra parmağının ucunu kir olup olmadığını kontrol etti. Tiksintiyle elini pantolonuna sildi. "Hiçbir şey seni etkilemiyor. Sonuna kadar dokunulmazsın."

"Bu benim damarlarımda dolaşıyor," diye hatırlattım ona kayıtsızca. Bakışlarım ondan duvara, sonra tekrar ona kaydı. "Kibirli olmasaydım nasıl bir tanrı kabuğu olurdu bir düşün. Seni nasıl rahatsız etmeye devam ederdim? Bu bana çok büyük bir keyif veriyor."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Hunter bana bunu yapmama izin verecek. Bana söz verdi. Hayatın benim ellerimde sona erecek."

Bir an gözlerine baktım, sonra kendimi zorla ayağa kaldırdım ve bara doğru yürüyerek onunla buluşmaya gittim.

Archer, hatırlayabildiğimden beri hep yalnız bir Tanrıydı. Benim yalnızlığım bir bakıma zorunluyken, Archer her zaman kenarda kalmayı seçti. Kurnaz. Gizemli. Gizli saklı dolaşmaktan ve topladığı sırları ara sıra açığa vurmaktan zevk alırdı. Elara ile tanıştığında bile, insanları kendisine çeken tüm umudu ve ışığına rağmen, kendi başına kalmayı tercih etti. Dünyası ancak onu da kapsayacak şekilde genişledi. Başka bir hayatta, benim ve Ig ile birlikte takılma şansı olabilirdi. Ama gerçek şu ki,

başkalarına karşı kayıtsızlığı ve sır saklama eğilimi onu küçük Tanrılar arasında güçlü bir konuma getirmişti. Onlar için, sağlıklı bir mesafeyi korurken yeterince şey biliyordu, yani bir piyon olarak kullanılamazdı. Ne yazık ki, son kısmı bırakıp Hunter ile yakınlaşmaya başlamıştı.

“İşiniz bittiğinde birbirinizin saçlarını öreceksiniz?” diye sordum, başımı yana eğerek. “Belki de birbirinize delicesine aşık olup evlenirsiniz ve böylece tekrar tatmin olmuş hissedersiniz ve—”

“Hunter ile evlenecek olan ben olmayacağım. Bu Quentin’in işi.”

Bu hatırlatma içimde volkanik bir öfke dalgası yarattı. Quen’in nişan yüzüğünün ağırlığı cebimdeydi. Erik onu götürdükten sonra onu yerden kurtarmıştım. Her zaman hızlı tepki verirdi. Onu suçlayamazdım da zaten. O ihanet sözlerini söylerkenki yüz ifadesi beynime kazınmıştı. O sözler ağzımdan çıktığı an kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Onun tüm zaaflarını ve en derin güvensizliklerini ona karşı kullanmak, gurur duyduğum bir şey değildi.

Yine de, içimin bir kısmı Quentin’in beni bundan daha iyi tanıdığını ummuştu. Yüzüğümü parmağından çıkarıp bana fırlatmış olsa bile, beni asla terk etmeyeceğini. İçimin bir kısmı yeterince sevebilir olduğuma inanmaya cesaret etmişti. Bağımız yeterince güçlüydü. Her zaman pastanın bir dilimini yemiştım. Bu da farklı değildi. Ama Quentin gururlu bir yaratıktı ve hayatta kalması tehlikede olduğunda, duygularım ve geçmişimiz muhtemelen hiç devreye girmemişti bile. Benim altın kızım içgüdülerine güvenmiş ve onun peşinden gitmişti. İşte tam olarak istediğim buydu...

“Eminim çok güzel bir gelin olacak,” diye devam etti Archer. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Ellerimi parmaklıkların arasından uzatıp yüzüne bir tokat atmak isterdim ama kelepçeler bu şiddet dürtüsünü engelliyordu. “Mavi gerçekten onun rengi. Ve sanırım Elysia da onun liderliğini memnuniyetle kabul edecektir. Sanırım ikimiz de Quentin’in gizemli olduğu konusunda hemfikiriz. Kaba saba biri ama asla çözülemeyecek biri değil—”

"Ona olan takıntın ne zaman bitecek?" diye tısladım, onun hakkında konuşmasından bıkmıştım. Hiçbir hakkı yoktu. Archer, onun ayakkabısının altındaki toz kadar bile değersizdi ve o, onu bir gelin olarak, Hunter'ın gelini olarak konuşabileceğini sanıyordu.

Sorumluluğumun ağırlığı göğsüme çökmüştü. Bağlarından kurtulmayı talep ediyordu. Uzanıp dokunduğu her şeyi zehirlemeyi özlüyordu. Eğer

mümkün olsaydı, sonuçlarını hiç düşünmeden kontrolsüzce yayılmasına izin verirdim.

“Öldüğünde.”

“Öyleyse git!” Merdivenleri işaret ettim ve zincirlerin parmaklıklara çarpma sesi etrafımızda yankılandı. “Oleander yetiştiriyordun, Archer. Hunter’ın onayını neden bekledin? Evindeydi. Laboratuvarındaydı. Şimdi onu alıp işi bitirebilirsin, boş boş konuşmak yerine. Ölüm, senin ucuz bir film kötü adamı gibi monolog yapmanı dinlemekten daha iyi bir seçenek.”

Sessizlik kısa sürdü ama çok şey anlattı.

“Ah,” dedim, yüzüm aydınlanarak. Kahkaha yeniden yüzümden fışkırdı. “Aman Tanrım.”

"Sus artık!" diye öfkeyle bağırdı Archer dişlerinin arasından.

"Nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Ne oldu Archer? Çok büyük bir yük olarak mı görüldün?"

“Seni ilgilendirmez.” Elleri yumruk olmuştu ve yeşil aurasının ince telleri tembelce etrafında dolaşmaya başlamıştı. “Günlerini saymalısın Grayson. Elysia sensiz daha iyi bir yer olacak.”

Archer arkasını dönüp merdivenlere doğru yöneldi. En azından kaybettiği bir kavgadan ne zaman uzaklaşması gerektiğini öğreniyordu. Archer ve Hunter’ın suç ortağı olduklarını sanıyordum ama daha iyisini bilmeliydim. Hunter hiçbir şeyin kontrolünün dışında kalmasına izin vermezdi. Archer’ı itaat etmesi için ortaklık illüzyonuyla kandırmıştı. Şimdi planları devreye girdiğine göre, bu illüzyon paramparça olmuştu.

"Bu konuda seninle tartışmayacağım," dedim o uzaklaşırken. "Ama Hunter’la birlikte olmak tam anlamıyla bir cennet değil, değil mi?"

O yürümeye devam etti ve ben de kendimi parmaklıklardan uzaklaştırarak duvara yaslanmış halde yere oturdum.

“Larkin ondan asla memnun değildi. Aptal olduğumu düşünebilirsiniz, ama bunu hemen fark ettim. Değişmesi sadece birkaç ay sürdü. Yanlış anlamayın, Erik her zaman aralarında aşk olmadığını söylerdi, ama Larkin’den intikam fışkırıyordu. Nedenini anlamaya çalışacak kadar ilgilenmedim, ama açıkça bir şeyler vardı.”

Ayak sesleri sustu ve merdivenlere doğru baktığımda Archer’ın merdivenlerin dibinde donakalmış olduğunu gördüm.

“Bir şey biliyorsun. Bunu hissetmiş olmalısın. Larkin’in bir sır sakladığını.” Konuşmaya yanaşmayınca devam ettim. “Ve tüm Elysia halkına Larkin’i ne kadar sevdiğini anlattı. Onunla sokaklarda nasıl

yürüdüğünü hatırlıyor musun? Ona götürdüğü tüm o çiçek buketleri ve akşam yemekleri. Hatırlamalısın. Ve yeminlerini ettikten sonra bunların ne kadar çabuk kaybolduğunu da hatırlamalısın. İkimiz de biliyoruz ki Quentin'i sevmiyor."

"Sen de öyle düşünmüyorsun."

Tırnaklarım uyluklarıma saplandı ve verdiği acıdan zevk aldım. "Geceleri rahat uyumana yardımcı olan neyse o olsun. Ama asıl söylemek istediğim, Larkin onun yüzünden değişti. Quentin'e uzun zamandır kayıp bir Kraliçe gibi davranacağını düşünüyorsan aptalsın. Hunter benim kardeşim ve o her zaman sadece kendini düşündü."

"Bu aileden geliyor. Belli ki."

"Nefretin seni o kadar kör etmiş ki kendi içgüdülerini görmezden geliyorsun. Bu tehlikeli bir oyun, Archer. Cehalet sana ancak belli bir süre huzur getirebilir."

Bu çok kolay bir şeydi. Hayatınızda olup bitenlere—intikam alma çabasına; ruh eşinizi bulmaya—çok kapılıp gidiyordunuz ve dinlemeyi unutuyordunuz. Archer benim ölümüm konusunda o kadar kararlıydı ki, her şeyi kendi anlatısına uydurmak için çarpıtıyordu, ama onun pembe gözlüklerini çıkarması gerekiyordu.

Archer'ı tek seçeneğim olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bir can simidi değil. Hayır. Bu hücreden çıkıp çıkamayacağımdan hala emin değildim. Ama kapana kısılmış olmak, Quentin'i gözetlememin imkansız olduğu anlamına geliyordu. Erik ziyarete gelmemişti ve Ig, kendisini ve Elva'yı tehlikeye atacak kadar akıllı değildi. Sonunda gelseler bile, o noktada Quen için çok geç olabilir. Ve işte buradaydım, Archer'ı aklı başına getirmeye çalışıyordum. Onu, olması gereken yola geri döndürmeye çalışıyordum. Ona doğrudan sormak sadece hayır cevabını almamı sağlayacaktı. Bundan daha akıllı olmalıydım.

"İçgüdülerimi asla görmezden gelmedim," dedi ve bana doğru döndü.

"O zaman Hunter'a güvenilemeyeceğini anlayacaksın. İster kabul et ister etme, muhtemelen çoktan sana ihanet etmiştir, hayatım pahasına bahse girerim." Tırnaklarımın uyluklarımdaki baskısını hafiflettim.

"Ne dediğinizi bilmiyorsunuz," dedi Archer. "Buraya gelmek bir hataydı. Zamanımı boşa harcadım." Arkasını döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Son bir çare olarak arkasından seslendim: "Kibirinizin benim ruh bağımı öldürecek olması, sizin ise doğru olanı yaptığınıza inanmanızın

ironik olduğunu anlıyorum. Belki de aslında o kadar da farklı değilizdir."

Söylediklerimin kimse tarafından dikkate alınmadığından emin değildim.

"Bu sefer beni neden Aşağı Elysia'ya götürüyorsunuz?" diye sordum, oturma odasının ortasında durarak.

Hunter, Elysia'nın daha müstehcen tarafına bir gezi daha yapacağımızı söylediğinde, hemen alarma geçtim. Son gezimiz sadece birkaç gün önceydi ve Gray'in ailesinin evinden kovulmanın şokunu hala atlatamamıştım.

Evelyn'in ilk karşılaşmamızda beni kucakladığı anı, içimi saran sıcaklığı hatırladım. Ailenin bir parçası olacağım için orkidelerimi bahçesine eklemek istemesini de hatırladım. Gray'in ebeveynleri hiçbir şekilde benimkilerin yerini tutamazdı—hiç kimse benim ebeveynlerimin yerini tutamazdı—ama ebeveynler tarafından sevilmenin ve bakılmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Bu, kaybımın acısını hafifletmiş ve hayatta yalnız bir figür olmayacağım umudunu vermişti. Şimdi ise, Gray'i terk ettiğimde Eva'nın aurasının nasıl alevlendiğini görebiliyordum. Muhtemelen orkidelerimi bahçesinden koparıp ateşe vermişti. Ve onu suçlamazdım.

Hunter beni dikkatlice süzerek, "Bana güvenen biri gibi konuşmuyorsun," dedi.

Ne beklediğini biliyordum. Benden olay çıkarmamı, haklı olduğunu kanıtlamamı istiyordu. Ailesinin evinde gösterdiğim itaatkarlık onu memnun etmişti ama aynı zamanda şüphelerini de uyandırmıştı. Yakınında

olduğum her an beni dikkatle izliyordu. Sanki her an saldırabilecek bir yaratıkmışım gibi. Haklıydı ama aksini kanıtlamalıyım.

“Ziyaretler bana aniden gelmezse insanları ikna etmede daha başarılı olurum,” diye açıkladım, sesimde biraz sertlik tutarak. Eğer masum bir tavır takınıp her sözüne kulak verirsem, her şeyin bir oyun olduğunu anlayacaktı. Eğer isteksizce olursam, belki de güvenini kazanabilirdim. “Bunun işe yaramasını istiyorsak, planlarınızın bir kısmını bana da anlatmanız gerekecek.”

Bir takım gibi konuşmak beni fiziksel olarak hasta hissettirdi, ama kendime bunun o an için gerekli olduğunu hatırlatıp durdum.

Hunter derin bir nefes aldı ve söylediklerimi düşündü. "Düğün elbisenizi seçmeniz için ayarlamaları yaptım."

Ağzım açık kaldı. Beklediğim tepki bu değildi. Beklentim, daha fazla ilgi ve popülerlik kazanmak için sokaklarda bir geçit töreni daha düzenlemektir, ama Hunter birkaç adım öndeydi. Ya da belki de tam olarak planına göre hareket ediyordu. Ona kim karşı çıkabilirdi ki? Çıksalar bile, başarının getirdiği bir yeteneğe sahipti. Durdurulamazdı.

"Elbisemi mi seçeceksin?" Doğru duyduğumdan emin olmak için kelimeleri ona tekrarlardım.

“Evet. Bir düğünün anlamsızlığı umurumda değil, ama bu önemsiz şeylerin başkaları için önemli olduğunu anlıyorum.” Bir an Hunter'ın benim ne istediğimi önemseyeceğine şaşırdım, ama sonra konuşmaya devam etti. “Tanrılar bir düğünün şenliklerini sever. Bu onları neşelendirir ve bizim de ihtiyacımız olan şey bu.” Gözlerimin içine baktı. “Onların en yüksek moralde olmalarını istiyoruz, bu da seni bu rol için giydirmemiz gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.”

Optik. Elbette, Hunter'ın en büyük tutkusu optikti. Doğru görüntüyü yansıttığı sürece kendini rahatsız edici durumlara bile sokardı. Bunu bir sanat haline getirmişti.

"Mantıklı," diye mırıldandım, beynimi olayı kavramaya zorlayarak.

Gözlerinde kısa süreli bir rahatsızlık ifadesi belirdi. "Katılmanıza sevindim."

Sessiz bir emirle elini uzattı. Hunter bunu yaptığında, benim onun liderliğini takip etmemi beklediğini söyleme biçimiydi. Ve şimdilik başka seçeneğim yoktu. Avuçlarımız temas ettiği anda tüylerim diken diken oldu, ardından görüş alanımı mavi bulutlar kapladı. Bulutlar dağıldığında, alt Elysia'da tanıdık bir dükkân manzarasıyla karşılaştım.

Anılar o kadar keskin ve canlı renklerle zihnime doldu ki, zamanda geriye yolculuk yapmış gibi hissettim. Elysia'ya ilk ziyaretim ve Gray ile oynadığımız oyunlar. Beni Cato'nun hediye balosu için bir elbise seçmek üzere bu butiğe götürmüştü. Birbirinden güzel elbiselerden oluşan bir sıra vardı ve deneme fırsatım bile olmamıştı. O gün dükkandan nasıl ayrıldığımızı hatırladıkça yüzüm kızarmaya başladı. Bizi birbirimize bağlayan vaatler ve gerilim. İkimiz de bunun sadece şehvetten daha fazlası olduğunun tamamen farkında değildik.

"Quentin," diye çıkıştı Hunter ve mutluluk balonum patlayarak beni gerçekliğe geri döndürdü. "Neden hiçbir zaman tam olarak dikkat etmiyorsun?"

"Yarı ölümlü olduğumu unutmadın, değil mi? Ben de hâlâ bunlara alışmaya çalışıyorum," diye yalan söyledim.

Hunter gözlerini kısarak dükkkanı işaret etti. Başka bir şey söylemeden yanından geçip kapıyı iterek içeri girdim. Tezgahın yanında duran iki kişi dışında içerisi boştu. İçeri girdiğimizde çalışan kadın başını kaldırdı, başını eğdi ve ortadan kayboldu. Diğer kadın yavaşça arkasını döndü ve evden çıkmadan önce daha fazla soru sormadığıma hemen pişman oldum. Mabel, daha iyi günlerimde sahip olmayı dilediğim kedi gibi bir zarafetle tezgahdan uzaklaştı. Hunter'a kilitlenmiş gözlerle bize doğru yavaşça yürüdü.

"Acele etmedin," dedi. Sesi hafif ve alaycıydı ve hemen neden bu kadar sık evden çıktığını anladım.

Mabel ve Hunter, Hunter Larkin ile evliyken bir şeyler yaşamışlardı. Kısa süreli bir ilişki. Bir kaçamak. Bir anlaşma. Nasıl adlandırdıklarını bilmiyordum ama çok kalabalık bir partide onları ateşli bir öpüşme seansında yakaladığımı düşünürsek, pek de gizli saklı değillerdi. Devam etsinler. Eğer bu Hunter'ı benden uzak tutuyorsa, benim de onayım vardı.

Hunter cevap verirken daha az şakacıydı. "Yapacak çok şey var, Mabel."

"Son zamanlarda hep çok meşgulsün. Hiç vakit ayırmıyorsun..."

"Bunu daha sonra konuşacağız. İstediklerimi yapın, kısa süre sonra geri döneceğim."

Mabel'in kaşları çatıldı ve yüzü gerildi, sanki yanaklarının içini ısıırıyordu. "Bunun için burada olacağını sanıyordum. Onunla yalnız kalmak istemiyorum."

"Elbiselerle ilgilenmiyorum. Bu kadın işi." Bir an duraksadı. "Ve bu işi en iyi kadına emanet ettim."

Onun övgülerine karşılık gururla gülümsüyordu ve ben de yüz ifademi korumakta zorlanıyordum. O, önemsiz işler veriyordu ve o da bir nebze sevgi karşılığında bunları yapmaktan fazlasıyla memnundu. Belki de onun en büyük hayranı değildim, ama o bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Mabel bakışlarını bana çevirdiğinde, yüz ifademi bozmamak için dişlerimi sıktım.

“Merak etmeyin. Kusursuz bir gelin gibi görünmesini sağlayacağım.” Sözleri tatlı dille söylenmiş olabilir, ama yüz ifadesiyle hiç uyuşmuyordu.

Ağır bir el omzuma indi. "Ortalığı karıştırma."

Bu da Hunter'ın güven çemberinin dışında kaldığımı, ya da en azından kız arkadaşıyla iyi geçineceğime güvenmediğini kesin olarak doğruladı. Sonuçta Mabel, Vermillion Lady'deki karşılaşmamızı ona anlatmıştı ve olayların onun anlatımında ben açıkça kötü adam olarak gösterilmiştim. Cevabımı beklemeden butikten çıktı.

Mabel başını yana eğdi ve bana bir an baktı; bu bakışma son derece uzun ve sıkıcı geldi. "Beni takip et."

Arkasını dönüp binanın arka tarafına doğru yürüdü. Bir an için kapıdan fırlayıp kumarhaneye girerek Andreas'ı bulup bulamayacağımı düşündüm. Ancak Sloan, Erik ve çocukların da olaya karışmış olabileceği düşüncesi, onun istediği gibi onu takip etmemi sağladı.

Büyük bir soyunma odasına girdik. Duvarlar aynalarla kaplıydı ve bir kenarda altın rengi bir askıda, farklı silüetlere sahip, ancak hepsi beyaz ve mavi tonlarında elbiseler sergileniyordu.

"Soyun," diye emretti Mabel, bana bakma zahmetine bile girmeden.

"Ben köpek değilim."

"Bana kalırsa aynı derecede iyi. Hadi şu işi bitirelim."

O masum, soğukkanlı tavır bana yansımada ve sanırım bu durumu tercih ettim. Dişlerimi sıkarak ayakkabılarımı, kot pantolonumu ve tişörtümü çıkardım ve odanın köşesindeki kadife bir koltuğa koydum. Kollarımı belime doladım ve "Bitti," dedim.

Mabel sonunda elinde bir elbiseyle arkasını döndüğünde, gözleri hemen bileğimdeki bilekliğe takıldı. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi, bu da beni utançtan yakıp kavurdu.

"Sana asla güvenmeyecek," dedi, yere çömelip seçtiği o korkunç elbiseyi giymem için işaret ederek.

“Mabel, neden ona yardım ediyorsun ki? Seni eş olarak seçmediği için kırgın değil misin? Larkin'den boşandı, yine de seni seçmedi.”

Omuzlarını silkti. "Üzerinde düşünmek için zamanım oldu ve ben daha iyi durumdayım. Bu sadece bir unvan. O seni asla sevmeyecek."

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırdı. "Böyle bir şeyin olabilmesi için öncelikle sevme yeteneğine sahip olması gerekirdi."

Dilimi tutuyordum ve Mabel'in yanında dilimi gevşetmek belki de akıllıca değildi, ama iyi geldi. Dürüst olmak bile üzerimdeki yükün bir kısmını hafifletmiş gibiydi.

"Sevgi duyma yeteneğine sahip." Ayağa kalkarken elbiseyi de yanında sürükleyerek bedenimi örttü. "Tut şunu." Arkama geçti ve düğmelerini iliklemeye başladı. "Ama bu onun önceliği değil. O, güvene ve saygıya çok daha fazla değer veriyor."

"Önemli olan, bunu alan kişinin o olması."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Korsenin bağcığı o kadar şiddetle gerilmişti ki nefesim kesildi. "Bunların hiçbirinden haberin yok. Ne peşinde olduğunu bilmiyorum Quentin, ama ne olursa olsun, onu elde edemeyeceksin."

"Ve ne istersen onu elde edeceksin, değil mi?" diye sordum, Mabel'in neden üstünlük sağladığını gerçekten merak ediyordum.

"Elbette yapacağım. Hunter bu yerdeki herkesten daha çok bana güveniyor. Ona sarsılmaz bir sadakat gösterdim. Kendi ailesi bile bunu başaramadı."

"Ama o seninle evlenmek istemedi."

Mabel güldü. Bu ses, bu kadar narin görünen biri için fazla sertti. "Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Eş olmak sadece bir unvan ve umurumda bile değil. Yüzüğe sahip olmanın hiçbir anlamı yok. Larkin'e ne olduğuna bak. Yüzük, unvan, konseyde yer... bunların hiçbirisi onun yatağını ısıtmama engel olmadı."

Aynada ona baktım ve içim onun için bir hüznle doldu. "Seni yatıştırmak için mi böyle söyledi?"

"Bana hiçbir şey söylemedi."

"Öyle, değil mi?" dedim, onun da onun tarafından manipüle edilmiş, boş vaatlerle ve karizmayla kandırılmış uzun bir Tanrı ve Tanrıça zincirinin bir halkası olduğunu fark ederek. "Hunter bunu yapar, biliyorsun. Kadınların ne istediğini anlar ve bunu onlara karşı kullanır. Ağzından çıkan hiçbir söze güvenme, Mabel. Sen ondan daha zekisin."

"Öyleyim ve tam da bu yüzden ona inanıyorum. Sen anlamazsın. Sana güvenmiyor. Asla da güvenmeyecek, ama ben farklıyım."

“Larkin onun farklı olduğunu düşünüyordu.”

Yüzünde tiksinti ifadesi belirdi. "Larkin hayatının fırsatını kaçırdı. Onun vizyonunu asla anlamadı."

İşte o anda Mabel için Hunter'la olan ilişkisinin sadece kısa süreli bir ilişki olmadığını anladım. Ona söylediğim şeyde ciddiydim; Hunter insanların, özellikle kadınların zayıf yönlerini kullanıyordu. Mabel'in ona aşık olduğunu biliyordu ve onu kendi tarafında tutabilmek için ona tatlı yalanlar uyduruyordu.

"Senin asla bilemeyeceğin şeyler biliyorum, Quentin," dedi gözlerini elbisenin arkasındaki düğmelere indirerek. "O bana sırlarını anlatıyor. Başka kimsesi yok ve biliyor ki onu asla yarı yolda bırakmam."

“O, zavallı, savunmasız bir yaratık değil. O bir canavar.”

Mabel başını kaldırdı ve aynadaki yansımada gözlerime baktı. "Yine de onunla anlaşmalar yapıyorsun, yani o kadar da kötü olamaz, değil mi Quentin?"

Mabel ile olan konuşma zihnimde sürekli dönüp duruyordu. Aralarındaki güven hakkında o kadar tutkuyla konuşmuştu ki. Güven. Zaman ve bağlantı gerektiren kırılgan bir kavramdı. Hunter'ın sahip olmadığına emin olduğum bir isteklilik duygusu gerektiriyordu. Hayatındaki çoğu şeyde olduğu gibi, ona güveniyormuş gibi görünmek istiyordu. Bu, cilalı bir politikacı olarak cephaneliğindeki bir başka taktikti: dalkavuklara, eşit şartlarda olduklarına inanmaları için yeterince şey vermek, oysa gerçekte on adım öndeydi ve onları tam istediği yerde tutuyordu.

Hunter elbiseyi evine taşırken, beyaz örtü cennetin tüm sakinleri için çarpıcı bir semboldü; ben de onun Hunter'ı nasıl gördüğünü anlamaya çalıştım. Mabel, Hunter'ın başka seçeneği olmayan bir adam olduğunu düşünüyordu, ama ben intikamcı ve kendi istediğini elde etmek için can atan bir Tanrı'dan başka bir şey göremiyordum.

Eve döndüğümüzde Hunter, "Valen'le konuşmam gerek," diye duyurdu. Elbise, hiç düşünmeden kanepeye atılmıştı; bu da ikimiz için de sadece bir aksesuar olduğunu kanıtlıyordu.

"Valen kim?" Cevap vereceğini beklemiyordum.

"O, sevgi tanrısıdır. Töreni yönetmesi için ona ihtiyacımız olacak."

İtirazlar ve sorular boğazımda birikti ve onları bastırmaya çalışırken neredeyse boğulacaktım.

Hunter, benden çok kendi kendine, "Erik daha iyi bir seçim olurdu," diye düşündü. "Belki eve dönerken uğrarım."

"Bunu asla kabul etmez," dedim ona.

Hunter'ın bakışları avcı gibiydi, gözlerini bana dikti. "Gerekirse onu ikna etmenin bir yolunu bulacağımızdan eminim."

Tehdit açık ve netti. Eğer Erik'le konuşmayı seçerse ve Erik kabul etmezse, o zaman hediyem devreye girecekti. Erik'in bu karmaşaya zorlanması düşüncesi kalbimde derin bir çatlak daha açtı.

Hunter, veda ederken bana "Uslu dur" dedi.

Olduğum yerde mihlanmış gibi durdum, ayak seslerinin uzaklaşmasını ve kafese kapatılırken kilit sesini dinledim. Yavaşça otuza kadar saydım, sonra arka kapılardan dışarı fırlayıp bahçeye çıktım.

Çocukken, tapınağın zeminine kıvrılmış, verilen vaazı dinliyormuş gibi yaparken, sık sık annemi izlerdim. O, aramızdaki en dindar kadındı. Aile için güvenlik ve koruma dilemek için dudaklarının nasıl hareket ettiğini izlerdim. Duası bittiğinde bana döner, saçlarımı okşar ve alnımı öperdi. Bu duaların kabul edildiğine inanmasam da, bana ne kadar teselli getirdiğini hiç fark etmemiştim. Sevdiğiniz birinin sizin adınıza Tanrılara fısıldamasının ne kadar önemli olduğunu hiç anlamamıştım.

Ve Hunter'ın evinin bahçesinden içeriye doğru yavaşça yürürken, parmak uçlarıma işlemiş toprak kalıntıları ve kot pantolonumun dizlerini açık kahverengiye boyamış halde, işte bu anları özliyordum. Bana iyi bakılacağına dair güvence istiyordum. Ya da belki de, hayatımın büyük bir bölümünde yaptığım gibi, ebeveynlerimden onay ve hayatta hangi seçimleri yaparsam yapayım, onları gururlandırdığıma dair teyit istiyordum.

Arazi çok genişti ve orada yetişen tüm bitkileri kontrol etmek yirmi dakikamı almıştı. Hunter'ın çiçeklerinin, keşfettiğim gibi, çiğdemler olduğunu fark ettim. Mor tonlarını bozmamaya çalışarak, ölümcül zakkumları aramak için sıralar arasında dolaştım. Kulübelerde de hiçbir şey yoktu ve hayal kırıklığına uğradım. Zakkumları arazisinin bir yerinde tutacağı neredeyse çok açıktı, ama ziyaretçi yoğunluğu da yoktu. Arazi geniş ve düzenliydi. Çiçekleri dışında seyrek bir yerdi. Hunter'ın hayatının diğer birçok yönü gibi, kişilikten yoksundu. Ve beni eli boş bıraktı.

Aşağı kattaki odaları gezerken hayal kırıklığım arttı. Bazı çekmeceler kilitliydi, diğerlerinde ise anlamsız ıvır zıvır ve kağıtlar vardı. Belediye sözleşmeleriyle ilgilenmiyordum. Ulaşamayacağı uzun vadeli planlarını anlamama gerek yoktu.

Arama çalışmalarına devam etmek için merdivenleri tırmanırken midem kasıldı ve tüm vücudumu endişe kapladı. Planlarımı her düşündüğümde, zakkum çiçeğini ve Gray'in teninin ona dokunmaya verdiği

tepkiyi ya da Tobias'ın parmaklarının kemiğe kadar yanmasını her hatırladığımda kendimden şüphe ediyordum. Bu işi başarabilecek yeteneğe sahip olup olmadığımın şüphe ediyordum. Ama zihnimde bir fısıltı vardı, oraya yerleşmişti ve her geçen gün dalları yayılmaya devam ediyordu. Hunter'ın defteri sadece kırmızı değildi, hepimiz boğulana kadar kan damlıyordu. Yaklaşan eylemlerimin suçluluk duygusu azaldı ve bu, ne olduğumu hatırlayana kadar bir endişe kaynağıydı.

Ben yarı tanrıydım. Bu da yarı canavar olduğum anlamına geliyordu.

Üst kattaki odalar çok sayıdaydı ve neyle karşılaşacağımı bilmeden temkinli bir şekilde içeri girdim. Girdiğim ilk oda Larkin'in kaldığı yer gibi görünüyordu. Aynı yatak odasını paylaşmamış olmaları şaşırtıcı değildi. Larkin'in bana anlattıklarından sonra onunla aynı evde nasıl yaşadığından emin değildim. Beni şaşırtan şey ise Hunter'ın evden Larkin'in tüm izlerini silmemiş olmasıydı. Masanın üzerinde narin mücevherler, gardıropta ise birkaç parça kıyafet asılıydı. Gardıropta zakkum olmadığını görünce içimi çekerek ayrıldım.

Sonraki üç odada da aynı sonuç çıktı ve umudum azaldı. Hunter'ın bitkiyi saklayabileceğini düşündüğüm birkaç yer daha vardı; Archer'ın evi ve laboratuvarlar; ikisine de erişimim yoktu. Birkaç gün önce Archer'ın evi bir olasılık olabilirdi, ancak son karşılaşmamızdan sonra, kapısına kadar gelsem bile bana kırmızı halı sermeyeceğini biliyordum.

Şimdiye kadar her kapı kolayca açılmıştı, ama Hunter'ın odası kilitliydi. Koridorda bu kadar uzağa nadiren yürürdüm, ama onu birden fazla kez içeride kaybolurken görmüştüm. Kaşlarım çatıldı. Hunter'ın bölgesini kendi haline bırakmaktan son derece memnundum, ama kilitli olduğunu görünce şaşırdım; bu da bana onun bir şey sakladığına dair bir izlenim verdi.

Kapı kolunu oynatarak kapının sıkışıp sıkışmadığını kontrol ettim ama ne kadar ağırlık veririm vereyim açılmayı reddetti. Sert ahşaba karşı iterken omzumdaki acıyı zar zor hissettim. Kapı yerinden oynamadı ama ayaklarımın altından zemin kayboldu ve koridorun sonundaki duvara çarptım. Yere yığılıp kaldım ve acıyla inledim.

“Burnunu beladan uzak tutamayacağını biliyordum.” Hunter'ın sesi yaklaştı ve kulaklarımdaki çınlamanın dinmesini umarak gözlerimi kapattım. “Ne arıyordun Quentin?”

Gözlerimi tekrar açtığımda, ayakkabıları beni karşıladı. Oturur pozisyona geçerek başımı geriye eğdim ve Hunter'ın yüzündeki öfkeye baktım.

"Kafam karıştı desem inanır mıydın?" Kelimeler, onları süzmeden ağzımdan döküldü.

Mavi bir uzantı boğazımı sardı, yerden kaldırılıp Hunter'a doğru çekilirken sertçe bastırdı. Gözlerim yaşardı, uzanıp pençelerimle ona doğru uzandım, nefes nefese kalmıştım ama hiçbir etkisi olmadı.

"Quentin, sana bu kadar misafirperverlik göstermişken evimde gizlice dolaşmaktan hiç hoşlanmıyorum. Ama yüzüme yalan söylemenden daha da az hoşlanıyorum. Eğer bana karşı dürüst olmayacaksan, gerçeği senden başka bir yolla öğrenmek zorunda kalacağım."

Hunter'ın aurasının boğazımdan ayrılmasının verdiği rahatlama kısa sürdü. Bedenim havada uçtu, yerçekimi devreye girmeden önce ikinci kez bir duvara çarptı. Merdivenlerin kenarları yüzüme ve sırtıma keskin bir şekilde saplandı, aşağı yuvarlanıp dibe vardığımda durdum. Bir kez daha Hunter'ın ayakkabıları beni karşıladı ve bu sefer yukarı bakıp gözlerine bakacak enerjim yoktu.

"Artık bilmelisiniz ki, Elysia'da hiçbir sır yoktur."

Ve bunun ardından oradan uzaklaştı.

DOĞRULMAYI BAŞARDIĞIMDA, HUNTER'IN AYAK SESLERİ YAKLAŞIYORDU ve kalbim hızla çarpıyordu. Öfke nöbetleri korkunçtu ve auram olmadan onlara karşı güçsüz kalıyordum. Şakaklarımdaki zonklamayı görmezden gelerek, dünyanın sallandığını hissederek ayağa kalktım. Eğer Hunter saldıracaksa, en azından karşılık verebilecek gibi görünmek istiyordum.

Görünür hale geldiğinde yumruklarım yanlarımda sıkılıydı, ama Archer arkasından belirttiğinde gerçek panik beni sardı. Uydurmuş olma ihtimalim bile vardı ama beni görünce kaşlarının kalktığını gördüğümü sandım.

"Ona ne oldu?" diye sordu Archer. Sesindeki kayıtsızlık, endişe anını uydurduğumu düşünmeme neden oldu.

"İnsanlar sakardır. Onun daha öğreneceği çok şey var."

"Onu iyileştirebilirdin."

"Benim asıl endişem onun neyin peşinde olduğunu anlamak. Evimin etrafında gizlice dolaşıyor. Hepimizi tehlikeye atıyor olabilir." Hunter ona

döndü. “Onun oluşturabileceği riski biliyorsun. Ondan dürüst bir cevap alamıyorum ama sen alabilirsin.”

Archer, Hunter'ın etrafından dolaşıp bana doğru ölçülü adımlarla ilerlemeden önce kısa bir sessizlik oldu. O anda kimden daha çok nefret ettiğime karar veremedim. İkisi de nezaket maskesinin ardına saklanıyordu. İkisi de çürümeyi hak ediyordu.

Hunter ona, "Ne aradığını bilmek istiyorum," diye talimat verdi. "Ne saklıyor?"

Archer gözlerimin içine baktı ve çenem kasıldı. Hiçbir zaman arkadaş olmamıştık, ama Archer'la aramızda bir güven bağı vardı. Eskiden onun müdahalelerinin iyi niyetten kaynaklandığına inanırdım. Şimdi daha iyi biliyordum.

“Biliyorsun,” dedi, “bir evlilik güven temeli üzerine kurulmalıdır.”

"Hadi, işe koyul!" diye bağırdı Hunter.

Archer önümde durdu. Kollarını kaldırdığında ve aurası kollarından yayıldığında irkildim. Koyu yeşil dumanlar, beni bağlayıp gerçeğimi ortaya çıkarmaya hazır, uğursuz bir ip gibi bana doğru uzandı.

Sesini fısıltıya indirdi. "Benimle kavga edersen sadece canın yanar."

Ona inanmadım. Archer muhtemelen Hunter gibi benim acı çekmemi izlemekten zevk alırdı.

"Kollarınızı kaldırın," diye talimat verdi Archer.

Ben kıpırdamayınca Hunter yaklaştı. "Söylediklerini yapmanı öneririm."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi, sonra yavaşça kollarımı kaldırdım, bileklik ön kolumdan hafifçe aşağı kaydı. Archer kısa bir baş sallamasıyla ellerini kaldırdı ve aurası nihayet bana ulaştı. Kollarımı sardı ve Archer beni okurken özerklik duygum kayboldu. İşte bu kadardı. Archer tüm sırlarımı ve yalanlarımı ortaya çıkaracak ve bunları Hunter'a iletecekti. Bundan geri dönüş yoktu.

Dylan Thomas bir keresinde, "İyi geceye usulca girmemek" hakkında yazmıştı. Planlarımı ortaya çıkarırlarsa, son nefesime kadar savaşıyorum. Güçlerim olsun ya da olmasın, cezamı öylece kabullenmeyeceğimden emin olurum.

Zihnimde taze ve net görüntüler belirdi. Hunter'ın arazisinde yürümek ve bitkilerin arasında kazmak. Evin çekmecelerindeki kağıtları dikkatlice kenara itmek. Evde sağlam adımlarla dolaşmak ve kapıları birer birer açmak. Son zamanlardaki her bir anı, öfke ve öldürme niyetiyle kırmızıya

boyanmıştı. Anılar Hunter'ı ve onun serbest bıraktığı şiddeti içerecek şekilde değiştiğinde, mavi bir renge büründüler ve utanç ve mahcubiyet ön plana çıktı. Bu, beni çaresiz hissettirdiği için paylaşmak istemediğim bir sırdı. Güçsüz.

Görüşüm netleşti ve Archer tam karşımda belirdi. Yüzü ifadesizdi. Şok ya da ihanet belirtisi yoktu. Endişe ya da kendini beğenmişlik de yoktu. Archer aptal değildi. Ondan yardım istediğimde, muhtemelen olayları birleştirmişti. Şimdi ihanetimin doğruluğunu kanıtlamıştı. Hunter, yarı tanrıların tehlikeli olduğu ve diğerlerinin çöküşünü planladıkları yönündeki propagandasını haklı çıkaracak kanıtlara sahip olacaktı.

"Kafası karışık," dedi, hâlâ gözlerimin içine bakarak.

"Ne?"

"Kafası karışık. Sanırım bu, ölümlüler için travma tepkisinin bir parçası." Archer benden uzaklaştı, ben de onun başının arkasına baktım. "Zihinleri durumları bizim gibi algılayamıyor. Sanırım sadece Elysia'da olmak bile onun için hâlâ alışması gereken bir şey."

Nefes almaya bile cesaret edemedim. Ne yapıyordu? Anılar gün gibi akıyordu. Satır aralarını okumaya gerek yoktu, olsa bile Archer yeteneğiyle bunu ortaya çıkarabilirdi. Yine de, işte oradaydı, Hunter'a hiç tereddüt etmeden yalan söylüyordu.

Hunter, "Bir şey arıyordu," diye karşılık verdi. "Biliyorum."

"Odasında," diye yanıtladı Archer, sıkılmış bir ses tonuyla. "Söyle bakalım Hunter, onda başka garip davranışlar fark ettin mi? Bir şeyleri unutulması. Donup kalması. Dikkatini zorlukla toplaması."

Kımıldamak istemiyordum ama onun buna inanıp inanmadığını öğrenmek için can atıyordum. Ne yazık ki, Archer'ın kafası görüşümü engelliyordu ama Hunter'ın boğazından hoşnutsuz bir ses duydum.

"Dediğin gibi, o hâlâ kısmen ölümlü. Zayıf yönleri olmaya devam edecek." Omuzlarını silkerek, "Planlarımıza devam etmeliyiz, Hunter. Eğer onun her nefesinden şüphe duyarsan, her şey başlamadan mahvolur." dedi.

"BEN-"

"Size gördüklerimi anlatıyorum. Bana inanıp inanmamak size kalmış. Ama uzun zamandır ortak bir hedef için çalışıyoruz ve adalete kavuşma şansımı, bu kadar yakinken, kaybetmeye niyetim yok."

Oda sessizdi ve duyabildiğim tek şey göğsümdeki düzensiz çarpıntıydı. Kuralları anladığımda baskı altında iyi iş çıkarırdım. Archer ise, her zamanki gibi, tamamen kontrolden çıkmıştı.

Hunter sonunda konuştu: "Gidebilirsiniz."

Archer itiraz etmedi. Yanımdan uzaklaştı, Hunter'ın yanında kısa bir süre durduktan sonra, "Yüzündeki o morluk Elysia'nın geri kalanıyla aranı bozacak," dedi.

"Ayrılmak!"

Archer'a iki kere söylemeye gerek kalmadı. Aurası onu sardı ve evden kayboldu, beni Hunter ile yalnız bıraktı.

Korkmadığımı söylemek isterdim ama bu apaçık bir yalan olurdu. Hunter'ın her şeyi beni iliklerime kadar ürpertti ve canavarca kişiliğinin derinliklerini gördüğümü sandığım anda, beni daha da korkutucu bir şeyle şaşırtmayı başardı.

Bana doğru yaklaşırken yumruklarımı sıktım, yerden kalktığımdan beri zonklayan yanağımdaki noktaya bakıyordu. Elini uzattığında donakaldım, vücudum taşa döndü. O da homurdanarak avucunu derime yasladı.

"Bana karşı tepkin üzerinde çalışman gerekecek, Quentin," dedi Hunter, gücünün sıcaklığı yüzüme vururken. Minnettar olmak için içimde bir güç bulamadım. Ona bir şey borçlu olmaktansa, bir morlukla oturmayı tercih ederdim. "Biz birbirini seven bir çiftiz."

"Kendi paranoyak sanrılarınız yüzünden beni merdivenlerden aşağı atmasaydınız yardımcı olurdu."

Elini hızla hareket ettirerek çenemi acı verici bir şekilde kavradı. Planı birini iyileştirmek, diğeri vererek vermek gibiydi. "Bu hatam için beni affetmelisin. Ama senin türünün yol açtığı kan dökülmesine şahit olsaydın, sen de aynı derecede şüpheli olurdun."

Çenemi bıraktığında, biraz mesafe kazanmak için bir adım geri çekildim.

"Bu sefer odana kadar gidebileceğini düşünüyor musun? Yoksa sabahın yorgunluğu seni ve zihnini mi yordu? Seni götürmekten memnuniyet duyarım." Hunter, sanki hiçbir şey olmamış gibi bir tavırla sordu. Sanki gerçekten sevgi dolu bir eşmiş gibi. Kişiliğini bu kadar kolay değiştirebilmesi beni dehşete düşürüyordu.

"Sanırım bir daha asla nerede olduğunu unutmayacağım," diye mırıldandım.

Kaygı bir bakıma kaosa benziyordu ama eski dostumun o kaygısız cazibesinden yoksundu. Midemdeki burkulma hissi heyecan kırıntısından arınmıştı ve bu düşünceyi fazla kafamda kurarsam ağzım uyuşuyordu.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Tıpkı Quentin'i yolun ortasında yatarken bulduğum geceki gibi. O görüntü hâlâ kâbuslar görmeme neden oluyordu, ama genellikle onu yanımdan ayırmayı reddettiğim için kâbuslarım bastırılıyordu. Şimdi güvenlik ortadan kalkınca, onun iyi olup olmadığı ihtimali beni rahatsız etmeye başladı. Ya da iyi olmaması ihtimali.

Yere uzanıp bunun bizim bağımız olmadığını kendime hatırlatarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. O bağı koparmıştım ve artık onun nasıl hissettiğini anlama veya herhangi bir tehlikede olup olmadığını bilme hakkım yoktu. Milyonuncu kez kendime, onun başının belada olduğunu anlayacak kadar zeki olduğunu hatırlattım. Tanrısal varlıkla karşılaştığından beri, birden fazla kez zor durumlardan sıyrılmayı başarmıştı. Sonuçta, başarılı olmak onun doğasında vardı. Ve Hunter onu uzun süre kelepçeli tutamayacaktı. Onun yeteneğinin çekiciliğine karşı koymak onun için çok zor olacaktı.

Kapalı gözlerimin ardında Quentin'in görüntüleri canlandı. Hareket ediş ve gülüş şekli. Arkasını dönerken saçlarının savrulması. Her orgazmdan sonra yüzünü nasıl sakladığı, güzel dudaklarının arasından kopardığım çığlıklardan utanması. Kokusu bir anının hayaletiydi ve başımı saçlarına, sonra da bacaklarının arasına gömmek ve onu tekrar kendime ait kılmak için her şeyi verirdim. Quentin'in tepkisini düşünürken kendi kendime

kıkırdadım. Ona herhangi bir şekilde, hele ki yakın bir şekilde yaklaşma şansım olmadan beni hadım etmişti. Eğer onunla tekrar birlikte olma şansım olsaydı, muhtemelen hayatımın geri kalanını af dilemekle geçirirdim.

Bunun gerçekleşme ihtimalini merak ediyordum. Yeniden bir araya gelme ihtimalini. Planıma olan güvenim azalıyordu. Kontrolüm dışında çok fazla şey vardı. Başkalarının eline bırakılan çok fazla değişken vardı. Bunun, Quentin'in sık sık işaret ettiği Tanrı kompleksinin bir parçası olduğunu fark ettim. Güven, sonucu manipüle edebileceğinizi bilmekten geliyordu, ama şimdi geriye sadece... inanç kalmıştı.

Hım, belki de ölümlülere biraz daha anlayışlı davranmalıyım. Aklıma bir fikir geldi.

Ayak seslerini duyunca kulaklarım dikildi ve Hunter'ı görmek için merdivenlere doğru başımı çevirdim. Son görüşmemizin üzerinden epey zaman geçmişti ve bir şeyler hakkında coşkuyla konuşmak için can attığından emindim. Eğer şimdi onun monologlarını önemseydiğimi düşünüyorsa, yine bir yanılgı içindeydi. Tam anlamıyla esir bir dinleyiciydim. Başka bir şey değil.

Archer'ın beni tekrar ziyaret ediyor olabileceğine dair küçük bir umut ışığı vardı içimde. Varlığı ne kadar sinir bozucu olsa da, kulaklarının arasında birkaç beyin hücresi olduğuna inanıyordum. Tozlu ve egzersize ihtiyaç duyuyorlardı, ama var olduklarından emindim. Belki de söylediğim bir şey kurşun kaplı kafatasından içeri girmişti ve Hunter kadar onun da suçu olan bu durumdan geçici olarak birlikte kurtulabilirdik.

Quentin'in tekrar buralara geleceğini düşünecek kadar hayalperest değildim, bu yüzden en büyük umudum Archer'dı.

Ne yazık ki öyle olmadı. Bunun yerine, platin sarısı saçlar ve koyu kırmızı tutamlar ortaya çıktı. Küçük kardeşim sonunda öfkesini kontrol etmeyi başarmış ve beni görmeye gelmişti. Ne büyük bir nimet.

"Böyle bir zamanda nasıl olur da orada öylece yatabilirsiniz?"

Erik alt basamaktan inip bana doğru yürürken inledim. Görev başındaki bir tanrı gibiydi. Yanımda dönüp sırt üstü uzandım ve tavana baktım. "Başka ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bir şey. Herhangi bir şey."

Dik oturup, gözlerimi kısarak kardeşime baktım. "Beni ziyaret etmemeni söylememiş miydim? Seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Bunu gayet açık bir şekilde ifade ettin. İyi ki seni dinlememeye karar verdim." Erik de aynı derecede buz gibi bir bakışla bana baktıktan sonra

başını salladı.

Berbat görünüyordu. Ona kibar davranmanın bir anlamı yoktu. Gözlerinin altındaki halkalar koyu, saçları da darmadağınktı. Onu bu duruma soktuğum için suçluluk duygusu kabardı ve sonra bir kez olsun bunun ben değil, Hunter olduğunu hatırladım. Bütün bunlar bizi büyük abimize geri götürüyordu.

Erik, ellerini parmaklıklara dolayarak, “Onu kırdın ve şimdi de akıl almaz bir sebeple Hunter'la evlenecek,” dedi. “Bağınızı kopardınız ve kalbini kırdınız, ne için? Bu asla onun suçu değildi. Söylediklerin acımasızcaydı, Gray. Hayatın boyunca her şeyde yanında oldum, ama ona karşı konuşma şeklin... Söylediğin şeyler—”

“Sence ben bunları söylemek mi istedim?” diye tısladım, her şeyin sorunsuz ilerlemesi için kendimi kontrol altında tutmaya çalıştığımı unutarak. “Yüzyıllarca yalnız kaldıktan sonra ruh eşimi buldum ve sen bunun bozulmasını istediğimi mi düşünüyorsun? Onu bozmak mı? Eğer bu düşüncelere kapıldıysan, aptallık ailede genetikmiş demektir. Hayatında bir kerecik olsun aklını başına toplamaya çalış.”

“Ne düşünmemi bekliyorsun? Sanki Elysia'nın tamamı aklını kaçırmış gibi. Hunter, Quentin'le iletişime geçmek için eve girmemize izin vermiyor. Onunla evlenmeyi kabul etti ve sen de yapacak daha iyi bir şeyin yokmuş gibi yerde yatıyorsun.”

“Tekrar ediyorum, bence sen ve Hunter, ailede zekâ dağıtılırken kesinlikle ortada yoktunuz.” Ayağa kalktım, öfke damarlarımda dolaşırken ona dik dik bakıyordum. Yanlış anlaşılmaya yer bırakmamak için sözlerimi yavaşça söyledim. “Eğer yaptığımı yapmasaydım, o neredeyse kesinlikle şimdiye kadar ölmüş olurdu. Quentin'in hayatını kaybetmesinden önce kendi hayatımı kaybetmeyi tercih ederim. Bunu anlayabiliyor musun?”

Şakağına vurmak istedim ama kelepçeler hedefime ulaşmamı engelledi. Erik'in gözleri yaşardı ve elimi savuşturdu. Zincirlerin parmaklıklara çarpmasıyla oluşan yüksek bir çınlama sesi odayı doldurdu.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "Hedefimiz ikinizden birinin de ölmemesi olmalı," diye belirtti.

"Bu pek olası görünmüyor, değil mi?"

"Böyle olmak zorunda değil."

Erik topuklarının üzerinde döndü ve ben de yeni geleni görebilmek için pozisyonumu değiştirdim.

“Dionne,” dedim ellerimi birleştirip aşağı doğru savurarak. “Bu zevki neye borçluyum? Yoksa tüm Elysia'nın burada olup benim çektiğim acıya şahit olmasını mı beklemeliyim?”

Erik'e dönmeden önce gözlerini devirdi. "Fazla vaktin kalmadı. Hunter, Mabel'la akşam yemeğini bitiriyor şimdi."

Erik, "Sana beklemeni ve onu takip etmeni söylemiştim," diye yanıtladı.

“Gray ile konuşmam gerekiyordu.” Bana döndü ve Erik'i nazikçe kenara itti. “Buradan çıkman gerekiyor. Ona ne olduğunu ya da ne olacağını bilmiyorum ama Archer mutlu değil. Bugün daha önce Hunter'ı görmeye gitti ama geri döndüğünde... Bilmiyorum. Bir şeyler var. Sessiz ve bir şeyler planlıyor. Bu gece benden yardım istedi, bu da Quentin ile konuşmayı planladığı anlamına geliyor.”

"Ne hakkında?"

“Bilmiyorum. Ne kadar sorsam da söylemiyor. Güçlerimi ondan sakladım ama Quentin'i etkilemek istemiyorum.”

Erik, Dionne'ye dik dik baktı. "Ona güvenmiyor musun?"

“Eminim şu anda kimseye güvenmenin zor olduğunu kabul edersiniz.” Yere baktı ve sonra tekrar bana döndü. “Buradan çıkmanız gerekiyor çünkü dürüst olmak gerekirse, bunun tek bir sonucu olabilir.”

“Andreas'la vakit geçiriyorsun,” dedim sessizce, sonra bakışlarımı Erik'e çevirdim. “Bu doğru mu Erik?”

Andreas, damadıyla samimi bir sohbet edecek kadar yakınlaşmamış olabilir, ama Sloan bir şey biliyorsa, bunu kocasından saklamazdı. Onların ilişkisinde hiçbir şey tabu değildi.

“Doğru,” diye onayladı. “Elysia'daki huzursuzluk on yıllardır birikiyor. Uzun zamandır kaybetmediğimiz kadar çok tanrı kaybettik. Hunter, çatlakları örtbas etmek istiyor ve senden kurtulup Quentin'i daha yüksek bir konuma getirirse her şeyi istikrara kavuşturabileceğini düşünüyor. Ama Andreas bunun doğru olduğuna inanmıyor. Huzursuzluk hâlâ artıyor. Bir savaş çıkacak.” Erik elini yüzünden aşağı indirdi, yaşlanmış görünüyordu. “Seninle ya da sensiz.”

“Bu konuda küçük tanrılarla konuşuyorum,” diye araya girdi Dionne. “Onları düşünmeye sevk ediyorum. Quentin sana bu kadar aşıkken neden onunla evleneceğini anlamıyorlar. Hunter'ın onu ikna ettiğini biliyorlar. Onu yeterince uzun süre yanımızda tuttuk ve nasıl biri olduğunu biliyoruz. Hunter'ı gördüklerinde ona bir şey söylemek istemeyebilirler, ama bir araya gelip savaşmaya hazırlar. Bu sefer hazırlıksız yakalanmayı reddediyorlar.”

Eğer bu doğru olsaydı, her şey boşuna olurdu. Benim altın kızımın kalbini kırmak, aramızdaki bağı koparmak. Elysia her zaman dengeyi korumaya çalıştı. Başka bir savaştan kaçınmak için ruhlarını bile satarlardı. Ve ben hapse atılana kadar beklediler, sonra da yeter dediler.

İçimden bir çığlık koptu, bu da Dionne ve Erik'in irkilmesine neden oldu. İçimde biriken öfke, en yakışksız şekilde patlak verdi.

"Gray!" diye bağırdı Erik, bileklerimi parmaklıklara vururken endişeli bir şekilde.

Fedakarlık yapmıştım ve bu bana pahalıya mal olmuştu. Bir daha asla özverili olmayacaktım, çünkü bu hiçbir yere varmıyordu. Beni asla affetmeyecekti ve bu kadar ileri gitmeme bile gerek kalmamıştı? Bir çığlık daha koptu ağzımdan.

"Dinle!" diye bağırdı Dionne, benimkini de aşarak. "Öfke nöbeti geçirecek vaktimiz yok. Bunu düşündüm ama hızlı ve dikkatli olmalıyız. İşe yarayıp yaramayacağından bile emin değilim."

"Ne oldu Dionne?" diye sordu Erik, ben ise nefes nefese kalmış, kendimi çılgına dönmüş hissediyordum.

"Gray'in gücü kaostur," diye başladı, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Buraya getirebildiğimiz herkesi getirmemiz gerekiyor."

Gözlerimi kısıtım. "Bunun ne faydası olacak ki? Hepinizin bir araya gelip savaşa gitmeniz için bir bahane olarak sergilenmeye niyetim yok."

"Sana dua etmeliyiz," dedi, sözlü saldırılarımı görmezden gelerek. "Zekeriya kelepçelerin ve parmaklıkların arasında, bu yüzden seni dışarı çıkaramıyoruz. Ama aynı zamanda teninle doğrudan temas halinde değil, bu yüzden en güçlü hali değil. Eğer sana dua edersek, sana taparsak, eğer bazı ölümlülerin rüyalarına girip onları sana dua etmeye ikna etmeye çalışırsam..."

"Buradan kaçmak için bana yeterli güç aktarılacağını mı düşünüyorsun?"

"Dediğim gibi, işe yarayıp yaramayacağından emin değilim, ama zamanımız ve seçeneklerimiz tükeniyor."

Bir an sessizlik oldu. "Bunu en erken ne zaman deneyebiliriz?"

"Yarın mı? Rüyaları şimdiden ekmeye başlayacağım, geri kalanını da Archer Quentin ile konuştuktan sonra halledeceğim. Bu bana olabildiğince çok ölümlüyü buraya getirme şansı verecek. Erik, güvendiğin insanlarla konuşup onları yarın buraya getirmen gerekiyor."

"Ne zaman?"

“İşte işin zor kısmı bu. Hunter’ın öğrenmemesini sağlamamız gerekiyor. Hazırda bekleyebilir misin? Meşgul olduğunu öğrenir öğrenmez sana geleceğim ve birlikte buraya gelebiliriz.”

"Bu çok riskli görünüyor," diye belirttim, planın ne kadar çok açığı olduğunu görünce rahatsız olmuştum.

"Bunu yapmanın daha iyi bir yolunu düşünemiyorum."

"İyi."

“Erik?”

Küçük kardeşim yavaşça başını salladı. "Bunu başarmak için tek bir şansımız var. Bunu mahvedemeyiz."

Çok fazla belirsizlik var. Kontrolüm dışında çok fazla değişken var. Ama eğer güçlerim olsaydı, tüm bu "belki"leri "evet"e çevirme şansım oldukça yüksekti.

Erik ve Dionne'ye bakarken, önümüzdeki birkaç saatin ağırlığı omuzlarıma çöktü. "Bu, beni buradan çıkarmamız ve bir savaş başlatmamız gerektiği anlamına geliyor."

Yatağa girmeden önce, ek bir koruma sağlamak için şifonyeri kapının önüne itmeyi düşündüm, ancak bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Ne yaparsam yapayım, Hunter her zaman üstün gelecekti. Beni iyileştirmesi iyilik olsun diye değildi, Archer haklı bir noktaya değinmişti. Nişanlınızın yüzünde parlak bir morluk varken bir aşk hikayesi satamazsınız. Elysia beni ne kadar sakar sanabilirdi ki?

Yatakta uzanmış, tavana bakıyordum. Zakkum çiçeği açıkça Hunter'ın evinde değildi. Olabileceği birkaç yer daha vardı. Archer'ın evi veya bahçeler. Dünya'daki laboratuvarlarda mutlaka bir miktar bulunurdu, ama oraya ulaşma şansım Elysia'da dolaşmaktan daha azdı. Bu plan hızla rayından çıkıyordu. Bitkiyi bulamazsam, kelepçemin anahtarını bulmam gerekecekti, ama Hunter bunu öylece bırakmayacaktı.

Gözlerimi zorla kapatarak, karanlığın beni sarmasına izin verdim ve nefesimi düzenledim. Yarın yeni bir gün olacaktı. Daha dikkatli olmam gerekiyordu. Zihnim ertesi günü nasıl geçireceğime dair tüm olasılıkları değerlendirirken, sonunda düşünceleri anlamlandıramaz hale gelene kadar yoruldu.

YATAK ODAMDA, KAĞIT YIĞINLARI VE KİTAP YIĞINLARIYLA DOLU BİR halde duruyordum. Yatağımın etrafındaki peri ışıkları yanıyordu ve masadaki lamba odayı yumuşak sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Yatak dağınık, yorgan yatağın üzerinden sarkmış ve yastıklar yamuktu. Bunun benim gerçekliğim olmadığını bilmek içimde derin bir acı uyandırdı. Eşyalarımın üzerinde yavaşça dolaştım, parmaklarım eşyalarım dokundu. Kulaklıklar, birkaç emaye rozet. Hatta henüz lavaboya indirmedığım bir sürü eski kahve fincanı bile vardı. Keşke yatağımda uyuyabilsem ve Cass ile Sophie'yi akşam yemeğine davet edebilsem.

"Bana onun sana el kaldırdığını söylemeliydin." Archer'ın sesi nostaljik anılarımı böldü.

Sıçradım ama onunla yüzleşmeye tenezzül etmedim. Parmaklarım masamdaki kağıtları itmeye devam etti. Kenarlarda kıvrımlı el yazısıyla yazdığım notlarım ve bunların etrafında Gray'in beni güldürmek için çizdiği aptalca küçük eskizler vardı.

"Ne fark ederdi ki?" diye sordum sonunda. "Sadece beni merdivenlerden aşağı atması mı senin için önemli? Bundan önce yardımına ihtiyacım vardı ve sen hayır dedin. Şimdi ne istiyorsun? İhtiyacın olan tüm şantaj malzemesine sahipsin."

Adımları ağırlaştı ve sonunda arkamda durdu.

"Bana dokun," dedim ona, yakınlığıyla vücudum kaskatı kesilmişti. "Ve yemin ederim ki, dokunacağım..."

"Sana dokunmayacağım, ama bu konuşmayı yüz yüze yapabilirsek memnun olurum."

Dişlerimi sıkarak yavaşça arkamı döndüm. Archer aramızda küçük bir mesafe bırakmıştı, buna minnettardım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi üzerime dikildi. Omuzlarımı dikleştirdim, kavgaya hazırlandım. Bu aralar her zaman en kötüye hazırlıklıydım.

"Yanılmışım," dedi sonunda. Bu üç kelimeyi söylemek bile onun için muazzam bir çaba gibi görünüyordu.

Gözlerimi kıstım. "Bu bir özür mü?"

"Kesinlikle hayır. Bu bir itiraf."

"Peki ben bununla ne yapacağım?" Öfkesi yeniden kaynamaya başlamıştı. "Yanıldın. Tabii ki yanıldın! Herkesi aldatmış bir psikopata

inandın. Ne sandın Archer? Özel olduğunu mu? Hunter'dan en ufak bir onay kırıntısını bile kabul edecek kadar yeniden sevmeye mi muhtaçsın?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Senin uysal olduğunu düşünmekte gerçekten yanılıyor."

"Beni rahat bırak." Onu iterek geçtim. "Vaktimi boşa harcıyorsun ve seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Gray'in uyarıları kulaklarımda çınliyordu. Onu dinlemeli ve Archer'ın söylediklerine asla kulak asmamalıydım. O sadece ortalığı karıştırmakta iyiydi.

"Size yardım etmeyi seçsem bile mi?"

Olduğum yerde donakaldım, yatak odamın kapısının arkasına bakakaldım. "Karşılığında ne bekliyorsun?"

"Hiç bir şey."

"Sana inanmıyorum." Tekrar ona döndüm ve Archer her zamanki gibi sıkılmış bir şekilde elleri cebinde duruyordu. "Tanrılar her zaman bir şey ister. Hayatta kalmanın yolu budur. Ölümlülerin duaları sayesinde var oluyorsunuz. Burada olabilmek için onların size ihtiyaç duyması gerekiyor, bu yüzden beni kandırma."

Ölümlülerin bilmediği kısım buydu. Bilselerdi, terazinin nasıl eğileceğini merak ederdim. Ve bu ölümlüler içindi. Kendi türlerine gelince, dua istemezlerdi, ama alışverişlerde benzerlikler vardı. Her zaman bir anlaşma vardı. Her zaman bir şart. Bir daha asla onlardan herhangi birinin iyilik olsun diye bir şey yaptığına inanacak kadar aptal olmayacağım.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı. Yüzünde kısa bir tebessüm belirdi, sonra içini çekti. "Quentin, izin verirsen sana karşı dürüst olayım." Sessizliğimi devam etme işareti olarak algıladı. "Yüzyıllardır buradayım ve tükenmiş durumdayım. Son birkaç on yıldır tek istediğim Elara'm için adalet. Ama o asla başkasının acı çekmesini istemezdi." Archer bakışlarını yere indirdi ve yüzüne kazınmış çizgileri fark ettim. "Onun yeteneğinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım, birinin bundan bahsettiğini hatırlayıp hatırlayamadığımı anlamak için beynimi zorladım.

"Umut. Umudun kaynağı oydu." Yüzünde beliren ve o kadar çabuk kaybolan bir gülümseme vardı ki, bunu hayal bile edebilirdim. "Bu onun armağanıydı."

"Çok güzel bir şeye benziyor."

"Öyleydi," diye onayladı. "Sana olanları görseydi ve benim de bunda payım olduğunu bilseydi utanırdı."

Sessizce durdum, ne diyeceğimi bilemedim. Archer, ruh eşinin anısını korumak için Elara'dan çok nadiren bahsetmişti. Bencilce onu kendine saklıyordu ve onu suçlayamazdım. Onu hiç tanımadığım için, az önce yaptığı yorumlara hiçbir şey ekleyemezdim.

"Öyleyse." Elini saçlarının arasından geçirdi ve koyu renkli saç telleri farklı yönlerle doğru dikleştirdi. "Onu gururlandıracak bir şey yapmanın zamanı gelmişti. Yardım istedin ve ben buradayım."

Ona nasıl güvenebilirdim ki? Kalbimi buran bir hikaye anlatıp, her şeyi ona mı anlatacaktım?

Gecikmem onun başını kaldırmasına neden oldu. "Bana güvenmiyor musun?"

"Böyle bir nedenim yok, Archer."

Kaşını kaldırdı ve bir kez daha iç çekti. "Anlaşılabilir. Ama benden çok daha kötülerine güvendin. Tam olarak suçum ne?"

"Hunter'ın neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyordun ve yine de yapmasına izin verdin!" diye tısladım.

"Onun seninle evlenmeyi planladığından haberim yoktu, bu benim hatamdı. Onunla yaptığım konuşmalara daha çok dikkat etmeliydim. Daha büyük bir şeyin söz konusu olduğunu anlamalıydım. Yargı hatamı affetmelisin. Bana planını anlat, sana yardım edeyim."

"Ne yapmak istediğimi zaten biliyorsunuz. Gördünüz."

Hunter'dan kurtulma hayallerim her geçen gün daha da canlı ve şiddetli hale gelse de, bu kelimeleri sesli söylemeye cesaret edemedim.

"Evet." Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Köşeye sıkıştırıldığında kana susamış küçük bir şey oluyorsun."

Bu yorumun beni kendimle ilgili rahatsız eden yönünü görmezden geldim. Hırs her zaman beni yönlendirmişti ve hayatımda her zaman gurur duymadığım kararlar vermiştim. Ama bunların hiçbiri şimdi karşı karşıya kaldığım seçimle kıyaslanamazdı: Öldürmek ya da öldürülmek.

"Oleander," dedim, yorumuna cevap vermemeyi tercih ederek. "Nerede olduğunu bilmem gerek. Hunter'ın yerinde tek bir dalını bile bulamadım."

"Onu orada tutmazdı. Kimsenin gelip görme riskini göze almazdı. Evinde ölümcül bir şey bulundurduğu gerçeğini kabul ettirecek hiçbir bahane yok. Bunun bir daha Elysia'ya girmesi asla amaçlanmamıştı."

“Ama sizde biraz var,” diye belirttim. “Onu yetiştirmekten mutluluk duydunuz.”

"Sakla onu," diye düzeltti beni. "Ben yetiştirmedim ki."

"Seninle anlamsal tartışmalara girmeyeceğim Archer. Hâlâ sende var ve ona ihtiyacım var."

Archer başını salladı. "Hayır."

“Ne demek istemiyorsun? Buna ihtiyacım var. Bu öyle değil—”

“Artık bende değil. Tobias gelip baktı. Hatırlarsın, pek sağlıklı değildi. Onu alıp bakımını üstlendi ve o zamandan beri görmedim.”

Bu, işleri altüst eden bir durumdu. Hunter'ın evinden eli boş döndüğümde, Archer'ın hâlâ erzakının olduğuna güvenmişim.

“Sera içinde olma ihtimali nedir?”

"Çok düşük bir ihtimal. Hunter, kolayca bulunabileceği herhangi bir yerde olmasını istemez. Tobias'a sormak en doğrusu olur."

"Laboratuvarda biraz vardı," diye hatırlattım ona. "Aşağı inip alabilirsin."

"Birkaç gün sürebilir."

"Neden?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

“Hunter şu anda hiçbirimizin oraya inmesine izin vermiyor. Ve beni sık sık arıyor. Eğer ortadan kaybolursam, nedenini bilmek isteyecek. Dünyada hiçbir işim yok, artık hiçbirimizin yok, bu yüzden ya bir iş kurmam ya da aşağı inip işimi halledebileceğim kadar geniş bir fırsat bulmam gerekiyor.” Huzursuzluğumu sezerek ekledi, “Tobias'tan bir cevap almaya çalışacağım. Bir şeyler biliyor olmalı. Hunter onu yakınında tutuyor.”

"Teşekkür ederim," dedim.

Midemde dönüp duran rahatsız edici his hâlâ oradaydı. Yardım aldığım da hissedeceğimi sandığım rahatlama gerçekleşmedi. Bir sürü şey ters gidebilirdi. Archer doğrudan Hunter'a gidip her şeyi anlatabilirdi. Oleanderi kendine saklayıp her zaman istediği adaleti elde edebilirdi. Hayatının geri kalanında Hunter'ın emirlerini yerine getirerek seçkinler arasındaki yerini sağlamlaştırabilirdi.

Ya da belki de sana doğruyu söylüyor ve bir çıkış yolu gösteriyor, diye fısıldadı ince bir ses.

O sesi dinlemek ya en büyük zaferim ya da en büyük başarısızlığım olurdu.

Archer'la yaptığım konuşma, fark ettiğimden daha fazla huzur getirmiş olmalı çünkü perdelerin aralığından süzülen ince bir ışık huzmesiyle uyandım. Ağır kaslarla kendimi yataktan ittim ve perdeleri tamamen açarak güneşin tüm gücünün odaya girmesine izin verdim. Elysia güneş ışığı ve huzur için yaratılmıştı. Ama uzakta, bir şey dikkatimi çekti. Ufukta yoğun bulutların getirdiği bir karama fark ettim. Bu görüntü göğsümde bir huzursuzluk uyandırdı. Burada hiç yağmur yağdığını bilmiyordum, ama bu dünyanın bir parçası olalı çok kısa bir zaman olmuştu.

Komodinin üzerindeki saat 13:02'yi gösteriyordu ve birkaç eşyayı toplamadan önce iç çektim ve banyoya girdim. Hazırlanmak için acele etmeye gerek yoktu. Günlerim hiçbir şey yapmadan boşa geçiyordu. Evi tekrar arama riskini göze almayacaktım. Bu kadar kısa sürede değil. Archer, mülkte zakkum olmayacağını neredeyse kesin olarak doğrulamıştı. Ona inanmadığım için değil, Hunter'dan her şeyi bekleyebileceğim için. Kimsenin onun evine girmek için aurasını kullanma izni yoktu. Kimsenin onun bölgesine girip görmemesi gereken şeyleri görmesinden endişelenmesine gerek yoktu. Ve yatak odasının kapısının kilitli olması, zakkumun orada olduğuna inanmama neden oluyordu.

Şimdilik, Archer'ın yönlendirmesine uyacak ve Tobias'la konuşup Teixeira'nın laboratuvarında zakkum olup olmadığını kontrol ederken sabırlı olacaktım. Eğer Archer sözünü tutarsa, birkaç gün içinde özgürlüğe doğru yol alıyor olacaktım. Sadece bu düşünce bile beni cesaretlendirmeye

yetiyordu. Hunter'dan kurtulduktan sonra neler olacağını kim bilebilirdi ki? Kesin olan bir şey vardı: Elysia artık benim evim olmayacaktı.

Garip bir şekilde, bu düşünce göğsümde bir ağırlık yarattı. Cennetteki zamanım, Dünya'daki zamanıma kıyasla kısa sürdü, ama gökyüzünün bir yanı beni kendine çekiyordu. Güzelliği her zaman nefesimi kesiyordu. Gray'in evinin beni kendi bağı olarak tanıması ve orada iz bırakmama izin vermesi. Oranın benim bir parçam olması ve tıpkı Londra'da olduğum gibi buraya da ait olmam.

Elysia'dan sürgün edilme düşüncesi beni ne kadar üzse de, ölüm cezasına çarptırılmaktansa bu seçeneği tercih ederdim. İş bittikten sonra diğer sakinlere de bu seçeneği sunardım. Onlara artık onlarla hiçbir ilgimin olmasını istemediğimi söylerdim. Dünya'ya dönmekten ve bir daha asla kapılarından geçmemekten mutluluk duyduğumu söylerdim. Ama kendimi buraya öylece geri getiremezdim. Auramı bu kadar kontrol etmek hala yeteneklerimin ötesindeydi.

Karnımın guruldamasından anladığım kadarıyla, aşağı kata inip mutfığa gittim.

"İyi günler, Quentin," diye selamladı Hunter beni, bu da beni irkiltti. "İyi uyuduğunu görüyorum. Evinde daha rahat hissetmene sevindim."

Evim mi? Bu düşünce gülünçtü. Kendimi misafir bile saymazdım, mahkum sayardım.

Hunter'ı evde ilk gördüğüm öğleden sonraydı, mutfakta rahat bir şekilde oturuyordu. Hiçbir şeyi rahat yapmazdı. Her zaman gergindi. Her zaman tetikteydi. Her zaman saldırmaya hazırды. Ev, insanların onun sevgi dolu bir lider ve mükemmel bir aile babası olduğuna inanmasını sağlamak için kullandığı bir başka araçtan ibaretti sadece.

Ortam o kadar ev ortamı gibiydi ki, insanı rahatsız etti. Elinde bir fincan, dirseklerine kadar sıyrılmış kolları, tezgahın üzerinde kağıtlar. Tezgahın kenarına yaslanmış, işini inceliyordu ve ancak ben görüldüğümde başını kaldırdı. Genellikle takındığı maske sağlam bir şekilde yerindeydi. Her zamanki düşmanlığının üzerine bir yumuşaklık havası çökmüştü, ama kapıda durduğumda çenesindeki gerginliği ve parmaklarının seğirmesini fark ettim. Tereddütüm onun oynadığı oyunlara uymuyordu ve bu onu sinirlendiriyordu.

Kimse şahit olmayacakken neden bu aptalca oyunu oynayayım ki? diye düşündüm kendi kendime. Cevap midemi bulandırdı ve safra kusmak üzereydi.

Bu, bir tarafta siyasi hırslardan başka bir şey barındırmayan, diğer tarafta ise hiçbir seçeneğin olmadığı bir düzenlemeydi. Eğer Hunter aniden daha fazlasını istemeye başlarsa, tahmin ettiğimden çok daha büyük bir belaya bulaşacaktım. Ve zaten hayır cevabını kabul etmeyi bilmediğini biliyordum.

Hunter, etrafını saran aura ışınlarına engel olamadan, "Bir kadının kocası onu selamladığında karşılık vermesi tipiktir," diye homurdandı.

"İyi günler," diye hızla karşılık verdim, çünkü yanağımdaya hayalet bir ağrı zonkluyordu. Parmaklarımı kaldırıp dün öğleden sonra morluğun olduğu yere bastırmamak için kendimi zor tuttum.

Bir anda mavi kayboldu ve gün ışığı Fransız kapılarından içeri süzölmeye başladı. Yatak odasında fark ettiğim parlaklık azalmıştı, gökyüzü kızıl bir ton alıyordu. Uğursuz görünüyordu. Bir uyarı gibiydi. Ufukta toplanan bulutlar ağır görünmeye devam ediyordu ve acaba bir fırtına mı geliyor diye merak ettim.

"Sana bir haberim var," dedi. Gözleri hâlâ bana odaklanmıştı ve ani bir hareket yapmamam gerektiğini biliyordum. "Düğün tarihimizi belirledim."

Mide bulantısı daha da şiddetlendi ve dengemi sağlamak için kapı çerçevesine tutundum. "Ne zaman?"

"Bu akşam." Bu açıklamasıyla gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bu kadar şok olmuş görünme Quentin. Sana güvenemem. Bu birlikteliği ne kadar çabuk sağlamlaştırırsak, planlarımın geri kalanını da o kadar çabuk hayata geçirebilirim. Uyanık olsaydın daha da erken olurdu." Tezgahtan uzaklaştı, tüm kağıtları topladı ve düzgün bir yığın haline getirdi. "Mabel birazdan burada olacak ve hazırlanmana yardım edecek."

Beynim hemen devreye girdi. "Nişan partisi yapmadık."

Hunter homurdandı. "Sana zaten söyledim, önemsiz şeylerle pek ilgilenmiyorum."

"Ama biliyorsun, herkes umursuyor. Bunu kendin söyledin. Onlara yanılısamalar aşılacak ve her şeye inanmalarını sağlamak istiyorsun."

"Onlara anlattıklarına inanacaklar. Hızlı gelişen, kısa süren bir nişanlılıkla sonuçlanan bir aşk hikayesi. Onlara nasıl sabırsızlandığınızı anlatacağım. Elbisen hazır, neden uzatasın ki?"

"Birkaç gün önce Gray ile nişanlandım. Buna kimse inanmayacak. Eski sevgiliye olan aşkı bitti ve birdenbire sana aşık olup evlenmeye karar verdim. Bu delilik gibi bile geliyor."

“Bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Kapalı kapılar ardında senin hakkında ne düşündükleri beni ilgilendirmiyor. Zaten bilmiyorlarsa bile, sonunda senin faydalı bir araç olduğunu öğrenecekler. Sadece benim söylediğim için seni övecekler.”

Hunter'la yalnız kaldığım ve bu konuşmaların geçtiği her an, panik duygusu hızla yükseliyordu. Hayatımın geri kalanını planlamıştı ve benim bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. Kaçış yolum yoktu. Kaygı hissi dilimi ve parmaklarımı uyuşturuyordu. Çok büyük bir çabayla kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyordum. Archer düğünün gerçekleşeceğini öğrendiğinde, onu durdurmanın bir yolunu bulacağını, süreci hızlandırıp ihtiyacımız olanı bulacağını biliyordum. O zamana kadar, elimden geldiğince oyalanacaktım.

"Onlara neleri başarabileceğinizi göstereceğiz. Ölümlülerin bizi övmesini sağlayabileceğinizi ve böylece varlığımızla ilgili hiçbir sorunun kalmayacağını göstereceğiz."

"Elysia'nın kurtarıcısı ben olmayacağım," dedim ona, sesimdeki alaycılığı zar zor gizleyerek.

"Ama sen öylesin," diye yanıtladı. "Ölümlüleri hizaya getirmek için o güçlerini nasıl kullanacağını sana öğreteceğim. Sen tam olarak Elysia'nın tümünün beklediği kişisin."

Planlarının ağırlığı omuzlarıma çöktü. Hunter, yeteneğimi sadece tanrıları manipüle etmek için kullanmayı planlamıyordu. Ölümlüler de manipüle etmeme yardım etmek istiyordu. Ig bir keresinde bizim gibi yeteneklerin en tehlikelileri olduğunu söylemişti, ama ne kadar tehlikeli olabileceklerini asla kavrayamamıştım. Hunter, benim başarımı kendi başarısı gibi kullanacaktı ve diğer herkesin bu plana katılımında hiçbir seçeneği olmayacaktı.

"İkimizin de iyiliği için, aptalca bir şey yapmamamı tavsiye ederim, Quentin." Hunter önümde durdu ve ben de çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Bu geceden önce birkaç işimi halletmem gerekiyor. Çok uzun sürmeyecek."

Eliyle beni kenara itti ve ben de sendeledim. İştahım kaçmıştı ve onun koridorda yürüyüp gözden kaybolmasını izledim.

Mutfakta bir aşağı bir yukarı yürürken Archer'ı düşündüm ve onu çağırmak için elimden gelenin en iyisini yaptım, ama dakikalar geçti ve kaderimi beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadan yalnız kaldım.

BİRKAÇ SAAT SONRA, ALT KATTAKİ KAPININ SERTÇE KAPANMA SESİNİ duydum ve yatak odamdan çıktım.

"Quentin!" Hunter'ın sesi mekânda yankılandı.

Adımlarımı hızlandırarak merdivenlere doğru ilerledim, ancak aşağı inerken yavaşladım. Mabel'in orada onunla birlikte beklediğini görmeyi bekliyordum, ama onun yerine Tobias yanında duruyordu. Tarım tanrısı, onu tam hatırladığım gibiydi. Uzun ve ince, gözlükleri yamuk duruyordu.

Hunter, benim nasıl oyalandığıma aldırmadan, "Planlarda bir değişiklik oldu," dedi.

Kanım dondu. Hunter, ancak ilk planının işe yaramayacağını bildiğinde planlarını değiştirdi. Bugünün başlarında evleneceğimizden emindi. Mabel'den bahsetmişti. Ve şimdi burada, abartılı bir bahçıvanla ve öldürebilecekmiş gibi görünen Hunter'la karşı karşıyaydık.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu.

Hunter, "Bu gece evlenmeyeceğiz," dedi. "Sizi eve götüreceğiz. Tobias size eşlik edecek."

"Ev mi?" diye tekrarladım, neler olup bittiğini anlamaya çalışarak. "Neden?"

Ama Hunter benimle işini bitirmişti. "Onu evine geri götür ve sonra doğruca buraya geri gel. Anlaşıldı mı? Meydanda duyuruyu yapacağım."

"Ne duyurusu?"

Hiçbir faydası yoktu. Sözlerim, tepede çakan gök gürültüsünün sesiyle boğuluyordu. Bu, daha önce duyduklarıma hiç benzemiyordu. Muazzam gücü kulaklarımı acıtıyor, başımı zonklatıyordu.

"Anladım," diye yanıtladı Tobias, Hunter'a usulca.

Zayıf bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü ve bileğimi kavradı. Ona karşı koymadım.

"Avcı mı?" diye sordum, ona doğru bakarak, ama taze çimen rengindeki yeşil alanlar her şeyi görüş alanından gizlemeye başlamıştı. Elysia'dan uzaklaştırılırken midemde tanıdık bir kasılma hissettim ve Tobias'ın aurası dağıldığında odam beni karşıladı. Artık bir rüya değil, gerçekliğimin bir parçasıydı. Ancak, beni buraya geri getiren koşullar nedeniyle, düşündüğüm rahatlığı sunmuyordu.

Tobias bileğimi bırakırken, "Burada kalman en iyisi," dedi. "Seni tekrar almaya ne zaman geleceğimizi bilmiyorum. Muhtemelen yakında geliriz, ama ne olur ne olmaz. Hunter'ı daha fazla kızdıracak bir şey yapmak istemem."

Benden yüzünü çevirdi ve aurası vücudundan dışarı doğru yayılmaya başladı, ama ben kolundan tuttum. "Tobias, lütfen. Neler oluyor? Hunter neden birdenbire beni eve gönderdi? Burayı tekrar göreceğimi sanmıyordum."

"Burası sizin için en uygun yer."

"Hayır. Onun için işleri kolaylaştırmak adına en iyi yer burası. İkimiz de biliyoruz ki, kendisine fayda sağlamayan hiçbir şey yapmaz. Peki, sorun ne? Seni hangi işlere bulaştırdı?"

Tobias'ın yüzündeki ifade sertleşti ve yeşil bir dal beni iterek bacaklarımın arkası yatağa çarptı ve yere düştüm.

Vedalaşırken bana şu sözleri söyledi: "Bazılarımız asla savaş istemedi, ama Grayson bizi buna zorladı."

Havada bir değişim vardı. Dilinizin ucunda hissedebileceğiniz bir statik elektriklenme. Sanki kafese kapatılmış olan her şey sonunda serbest bırakılmak için can atıyordu. Bu durum dişlerimi gıcırdattı ve kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. Genellikle, ölümlüler bize cemaat halinde dua ettiklerinde, bu bizi güçlendirirdi. Auramız etrafımızda sınırsız bir parıltıyla ışıldar ve gücümüz damarlarımızda akardı. Bileklerimdeki kelepçelerle, her zamanki zevk ve tatmin yerini yoğun bir acı ve rahatsızlığa bırakmıştı. Başımdaki ağrı ve derimin altındaki kaşıntı dayanılmaz hale geliyordu.

"İyi görünmüyor. Biraz solgun. Adeta hastalıklı bir Viktorya dönemi insanı gibi."

Ignacio'nun sonunda beni ziyaret etmeye layık gördüğünü anlamak için yukarı bakmama gerek yoktu.

"Siktir git," dedim dişlerimi sıkarak ve zorlukla ayağa kalktım. Başımı kaldırdığımda, kulaklarımdaki zonklama yüzünden içeri girdiklerini duyamadığım tanıdık yüzlerle doluydu oda. "Bu kadar zamanımı boşa harcadığın için seni asla affetmeyeceğim."

Öfkemden etkilenmeden, "Üstesinden geleceksin," dedi. "Çünkü sen de aynısını yapardın."

Ve bu doğrudu. Ona nasıl kin besleyebilirdim ki? Ig, hepimizin sahip olduğu bencilliği sergilemişti ve bunu da hiç pişmanlık duymadan yapmıştı. Dürüst olmak gerekirse, ben daha da kötü olurdum. Kendini koruma ve

Quentin'i savunma her şeyin üstündeydi ve hiçbir mantıklı argüman beni aksi yönde ikna edemezdi.

"Durumu nasıl?" diye sordum, odadaki yüzlerden birinin cevap verebileceğini umarak, ama tek bir yanıt bile gelmedi.

Larkin sonunda, "Hunter'ın onu birkaç gün önce alt Elysia'da dolaştırması dışında kimse onu görmedi," dedi. Pek de etkilenmiş görünmüyordu. Boşanmalarından beri kardeşime duyduğu küçümseme artık gizli değildi.

Malachi konuşurken duvara yaslandı. "Anne baban, onunla vakit geçirmeye değmeyeceğine oldukça ikna olmuş görünüyorlar. Kendi kararlarını verebilecek durumda olduğunu ve Hunter'ın istediği kişi olduğunu söylemiş. Onlara karşı sabırlı olmanı rica ediyorum. Bu durum onlar için oldukça zor olmalı."

Bir an gözlerimi kapattım, öfkemi anne babama yöneltmemeye çalıştım. Onlar onu tanımıyorlardı. Quentin'le neredeyse hiç vakit geçirmemişlerdi. O hayatta kalmaya çalışıyordu, ama onlar bunu anlayamayacak kadar dar görüşlüydüler. Annem, bunun geleceğim için ne anlama geldiği konusunda şüphesiz endişeliydi. Evden ayrıldığım zamandan beri, asla ayaklarımın üzerinde duramayacağımdan, yeteneklerimi kabul edecek birini asla bulamayacağımdan hep endişelenmişti. Quentin'in seçimini kişisel bir saldırı olarak algıladı.

Dionne rahatsız bir şekilde odanın soluna doğru kaydı, ama gözlerimi açar açmaz bunu fark ettim. Bir başka rahatsızlık dalgasını görmezden gelerek bakışlarımı ona diktim. "Dionne. Sınıfla paylaş."

Koyu renk gözleriyle bana baktı. "Gray, acele edip bunu halletmeliyiz. Mabel'in Hunter'la tartıştığını duydum. Emin olamıyorum ama sanırım düğünü bu gece yapmayı planlıyor."

"Bu gece mi?" dedi Erik, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Ciddi olamazsın. Ona yapmayacağımı söylemiştim. O da yapmadı..." Sözünü tamamlamadı.

"Daha fazla vakit kaybetmeyecek. Bir şeyler planlıyor," dedim. "Hunter asla—"

Hapishaneme doğru inerken, gürleyen ayak seslerinin ritmi giderek daha da yükseldi. Gerilim elle tutulur derecedeydi, ama ben başımı sallayarak dinleyicilere baktım. Hunter çok daha çevikti. Yine de, odanın her yerini farklı renklerdeki auralar doldurmuştu, sanki bir kavga bekleniyordu. Andreas ortaya çıktığında korkular kısa sürede yatıştı.

"Hunter, Elysia'yı meydanda istedi," diye duyurdu. "Fazla vaktiniz olmayacak."

Flynn kendi kendine, "Büyük bir gösteri yapacak ve bizden de bunun bir parçası olmamızı bekliyor," diye mırıldandı.

Andreas hapishanemin parmaklıklarına yaklaştı. "Bunu tekrar yapmaya hazır mısınız? Bunun geri dönüşü olmayacak, Grayson."

Yavaşça başımı salladım. "Hazır mısınız?"

"Evet, öyleyim. Bir piyon olmak için kalmayacağım, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Hunter ile kurallar ortadan kalkmıştı. Birinin sorumluluklarını ona karşı kullanmaktan çekinmezdi ve özellikle de bu plan işe yararsa, savaş tam da aradığı şeydi.

"Hepsi de seninle mi gelecek?" diye sordum, aynı sorumlulukları paylaşan diğerleri hakkında. Ona önderlik etmesi için göz diken küçük tanrılar hakkında.

"İkna edebildiğim kadar çok kişiyi ikna etmeye çalışacağım. Bazıları daha iyi bildiklerine inanıyor."

"Şöhret peşinde koşan alçaklar."

Andreas'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi, bu da onu daha genç gösterdi.

"Gerçekten acele etmeliyiz," diye seslendi Dionne.

Andreas parmaklıklardan uzaklaştı ve diğer herkes görüş alanına girdi. Yüz ifadeleri sıkıntıdan endişeye kadar değişiyordu. Eğer bu işe yararsa, diğer tarafta bizi bir savaşın beklediğini hepimiz biliyorduk. Elysia ve Dünya kaosa sürüklenecekti ve belki de vücudumun ağrımalarının sebebi buydu. O kadar somut bir acıydı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

"Gerçekten çok minnettarım—"

"Sus," diye sözümü kesti Larkin. "Bunu senin için yapmıyoruz. Elysia karmakarışık bir durumda ve senin yanımızda olmanı, olmamandan daha çok tercih ederiz. Erik'e saygısızlık etmek istemem ama yeteneklerin savaşta daha faydalı."

Erik'in dudakları ince bir çizgi haline geldi ve Andreas homurdandı.

Erik mırıldanarak, "Larkin, senden dalgalar halinde yayılan sevgiyi hissedebiliyorum," dedi.

"Kelimelerle aranız çok iyi," diye mırıldandım.

"Peki," dedi Flynn. "İlk kim başlayacak?"

Gözler Tanrı'dan Tanrıça'ya kayarken oda sessizliğe büründü. Başka birine tapmak, gururunuzu yutmak demekti. Savaş bile onları diz çöktürmeye yetmiyordu. Teoride elbette hepsi oradaydı, ama gerçeklik egoların üzerinde çok ağır bir yük oluşturunuyordu. Bu yüzden Bexley'nin öne çıkması beni şaşırttı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı Larkin.

Küçük kız kardeşi omzunun üzerinden baktı. "Hepimiz zamanımızın olmadığını kabul ediyoruz, ama etrafta durup hiçbir şey yapmadan zamanımızı boşa harcamaktan mutluluk duyuyoruz. Hiçbir şey yapmamak bizi en başından beri bu karmaşaya soktu. İlk seferinde olanlarda hepimiz suç ortağıyız. Hiçbirimiz yeterince erken konuşmadık. Bunun vicdan azabını ikinci kez çekmek istemiyorum."

Bana doğru döndü ve başını salladı. Aramızda sadece parmaklıklar varken, Bexley dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini kapattı. "Grayson, kaos tanrısı. Gücünü serbest bırakmanı istiyorum. Sadece senin yardım edebileceğin bir ihtiyaç anında sana sesleniyorum. İntikamını ve yıkımını istiyorum. Bu belirsiz zamanlarda kaosunun bir açıklık yolu açmasını istiyorum."

Bexley konuşmaya devam etti, ama ben mide bulantısı yüzünden dikkatim dağıldı. Erik de yere çökerken ellerim demir parmaklıklara kenetlendi.

Erik söze şöyle başladı: "Kardeşim Grayson, kaosunun bizi bu karanlıktan geçirmesini istiyorum. İntikamın hızlı ve adil olsun. Bize artık hizmet etmeyen şeyleri yok etmeni ve küllerden yeniden inşa etmemize izin vermeni istiyorum."

İki ses üç oldu ve kısa süre sonra duaların uğultusu duyuldu. Kelimeler birbirinin üzerine bindi, ta ki hiçbir anlam ifade etmeyene ve her şey alçak bir uğultuya dönüşene kadar.

Alnımdan terler akmaya başladı ve tüylerim diken diken oldu. Bir canavar göğsümden pençeleriyle çıkmaya çalışırken görüşüm bulanıklaştı. Oda sallandı ve dizlerimin üzerine düşerken ağır bir gürültü duyuldu. Erik'in adımı belirsiz bir şekilde çağırdığını duydum ve karşımda bulanık silüetini görmek için yukarı baktım.

"Devam edin," dedi diğerlerine. Sonra da bana doğru fısıldayarak, "Bizimle kal, Gray," dedi.

Her yer alev alev yanıyordu. İç organlarım erimişti. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Ya zakkum bir şekilde kelepçeleri delip derime

işlemiş olsaydı? Ölmek böyle bir şey miydi? Acı kör edici ve bembeyazdı. Sesimi kesti, yoksa çılgılık atardım. Bir kurtuluşa ihtiyacım vardı. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu çünkü böyle devam edemezdim. Artık dayanamazdım.

Ve sonra oldu.

Bir şey kırıldı, şiddetli bir öfkeyle koptu, içimdeki tüm güç ve acıya yer açtı. Sanki bedenim, içinde tuttuğum her şeye yer açmak için parçalara ayrılıyordu. Bileklerimdeki ağırlık, dizlerimin altındaki zemin sertleşirken kayboldu. Acı içinde sıkıca kapattığım gözlerim yavaşça açıldı ve karşımda karanlıktan başka bir şey yoktu. Işığı kapatıp gözlerinizin alışmasını beklediğiniz türden bir karanlık değildi bu. Bu karanlık bir boşluktu. Hiçbir şey ona ait değildi... Ama bana aitti.

Auramın kozası içinde oturmuş, kalbimin her atışıyla acının azalmasına izin verirken nefes nefese kalmıştım.

İşe yaramıştı. Hiç şüphe yok ki, bu çılgın plan beni kelepçelerden kurtarmıştı ve önümdeki parmaklıklar yamulmuştu. Kendimi aralarından sıkıştırarak çıkabileceğim kadar boşluk vardı.

"Gray?" Bu sefer Sloan'ın sesiydi. "İyi misin?"

Auramı kendime doğru çekmeye çalıştım ama yerinden kımıldamayı reddetti. Oluşturduğu kalkan sıkıca yerinde kaldı.

"Biliyorum, hazırlıksız yakalandım ama bir daha olmayacak. Bana güvenmelisin," diye ikna etmeye çalıştım, hâlâ onu kendime çekmeye çalışıyordum. Ama o kararlıydı ve ben de tek önemli şeye teslim oldum. "Onu geri getireceğiz. Söz veriyorum. Ve o tekrar bizimle olduğunda, tahta geçip sonsuza dek onun yanında hüküm süreceğiz. Hiçbir şey bizi durduramayacak, ama bunun için birlikte çalışmamız gerekiyor."

Yavaş ama emin adımlarla, auram geri çekildi. Kontrolü ele geçirebilmemiz için karşılıklı bir güvenin olması gerekiyordu. Sözlerim aura için değil, kendim içindi. Amacımın ne olduğunu kendime hatırlatmak için niyetlerimi yüksek sesle dile getirdim. Ona ulaşabileceğime güvenilebileceğimi göstermek için.

Yere yığılmış yerden kendimi zorla kaldırdım ve ayağa kalktığımda farklı auralarla karşılaştım. İyi bir günde bile bana güvenmek zor olabilirdi... işte o an en kötü halimdeydim. Oda karanlık kalırken, auram onların sözleri ve yukarıdaki gökyüzünde olup bitenlere kör kalan ölümlülerin dualarıyla cesaretlenerek titreşmeye devam ediyordu.

Erik bana doğru tereddütlü bir adım atarak, "Gray," dedi.

“İşe yaradı.” Ona doğru yaklaştım ve Erik bir adım geri çekildi.

“Oldukça tehlikeli görünüyorsun, bu yüzden bence en iyisi...” Sözünü yarım bırakıp etrafımı işaret etti.

"O halde sanırım kardeşimizi daha fazla bekletmemeliyiz."

Merdivenlere doğru ilerledim, odadaki diğer tanrılar ayaklarımın etrafında kıvrılan aurala bana geniş bir mesafe bıraktılar. Damarlarımdaki kaosun uğultusunun beni mahzenlerden çıkarıp on iki boş sandalyenin bulunduğu odalara götürmesine izin verdim. Bu on iki sandalye bir daha asla aynı kişiler tarafından işgal edilmeyecekti. Bundan sonra Elysia'nın geleceğinin nasıl olacağını kim bilebilirdi ki?

Son savaşımızda belirgin bir hedef ve sağlam bir ayırım vardı. Bu sefer tanrıların zihinlerinin ne kadar net olduğundan emin değildim.

“Babam meydanda toplandıklarını söyledi,” dedi Sloan sol omzuma yakın bir yerden. Ama onun yönlendirmesine ihtiyacım yoktu. Hunter'ın içinden geçen kaosu hissedebiliyordum.

Beni kendine çağırdı ve ona doğru davet etti. Yaklaştıkça yoğunluğu daha da arttı ve nedenini anlamam uzun sürmedi.

Hunter, Elysia vatandaşlarıyla çevrili olarak bir kez daha yükseltilmiş platformda duruyordu. Üzücü haberi iletirken, otorite gerektiren kasvetli bir ciddiyetle onlara hitap etti.

“Bu asla istediğim şey değildi. Elysia'yı dengede tutmak ve hepimizi güvende tutmak için elimden gelenin en iyisini yaptım.”

Gösteriyi izlerken daha da yaklaştım. Hunter'ın takındığı sahte üzüntü neredeyse inandırıcıydı. Onu, kontrolü dışında gelişen talihsiz olaylarla boğuşan bir hükümdar sanmak kolay olurdu. Krallığındaki insanların tehlikeye düşebileceğinden endişelenen, iyiliksever bir kral. Gerçekte ise, onları kendisine en uygun yola sürükleyen bir yılan gibiydi.

Erik aceleyle fısıldayarak, "Gray, gitmemiz gerek," dedi ve kolumu tuttu.

Dikkatim Hunter'dan etrafındaki boş platforma kaydı. Elbette onu orada yanında tutmazdı. Başkalarının ona inanmasını ne kadar istese de, o onun dengi değildi. Kalabalığı, görünen kafaların arkalarını taradım ve ona ait olan koyu renkli saçları bulmaya çalıştım. Quentin'i bu gösteri için nereye yerleştirmişti acaba?

"Gray," diye tısladı Erik.

Ama artık çok geçti. Bakışlarım ruh eşimi aramak için kürsüye döndüğünde, Hunter'ın gözleri benimkilerle buluştu. Pürüzsüz dış

görünüşünde çatlaklar belirdi, gözleri kısıldı ve dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

"Merhaba kardeşim," dedim, yüzümde bir sırıtış belirirken. Az önce gösterdiği dikkatle dinleme hali, yerini nefes nefese kalmalara ve fısıltılara bırakmıştı.

Hunter, kalabalığa hitap ederken gözlerini bana dikmişti ve "Bakın ne yaptılar?" diye sordu. "Hiçbiri sizin güvenliğinizi umursamıyor. Elysia için en büyük riski oluşturanların kaçmasına yardım ettiler."

"Son zamanlarda aynaya baktın mı?" diye çıkıştım. "Quentin'i kendi isteği dışında nasıl zorladığını biliyorlar mı? Birinci Dünya Savaşı sırasındaki tüm cinayetlerdeki rolünü biliyorlar mı?"

Çevremizdeki konuşmalar giderek daha yüksek sesle duyulmaya başladı.

"Bundan hiç zevk almadım," diye yüksek sesle bağırdı Hunter. "Senin aksine. Ve Quentin senin hakkındaki gerçeği bilmiyordu. Öğrendikten sonra da uygun gördüğü bir seçim yaptı."

"Sen-"

"Eğer izin verirsek hepimizi yok edecek. Elysia'nın tekrar yıkıma uğramasına izin vermeyin. Cennetlerinizi savunun."

Bu bir savaş çağrısıydı ve hangi tarafın tutulacağı konusunda net bir fikir yoktu.

İşte tam da bu yüzden tüm kaos patlak verdi.

Tobias beni evimde, Elysia'ya dönüş yolum olmadan mahsur bıraktı. Kelepçe olmasa bile, o özel numarayı öğrenmediğim için cennete geri dönmenin bir yolunu bulamıyordum. Tüm tanrılara duyduğum hayal kırıklığı giderek artıyordu ve beni buraya getiren her kararımı kendi kendime suçluyordum. Onlara daha önce hiç güvenmemiştim ve içgüdülerime kulak vermeliydim. Gri beni kör etmişti. Aşk, aklımı başımdan almış ve beni hayal gücümün ötesindeki en yozlaşmış sisteme çekmişti.

Elysia'da, Hunter'ın yumruğu altında, öfkemi dışa vuramıyordum. Sonuçlarından korktuğum için sözlerime dikkat ediyor, sadece ara sıra dil sürçmelerine izin veriyordum. Emin olamıyordum ama belki de bu, evde oturup bir sonraki hamlem emredilene kadar bekleyeceğim yanılsamasına yol açmıştı. Onun evinde de böyle yapıyordum. Sorun çıkarıyordum ama kaçmaya çalışmıyordum. (Yarı) itaatkâr bir mahkum gibi oturuyordum. Ama bu olmayacaktı. Çok tanıdık hale gelen kaygı kızarıklığını görmezden gelerek, odamdan çıktım, çıkarken masadan boyun askımı aldım ve laboratuvara doğru yöneldim.

Binaya vardığımda gökyüzü kasvetli bir hal almaya başlamıştı. Gökyüzüne bakıp, bunun Elysia'da yaklaşmakta olan fırtınayla bağlantılı olup olmadığını merak ettim. Eğer gökler dengesizse, bu Dünya'da da bir dengesizliğe yol açardı—tanrılar bunu böyle söylememiş miydi?

Kimlik kartımı elektronik okuyucuya bastırdım ve kırmızı bir ışıkla karşılaştım. Gözlerimi kırıp tekrar denedim. Aynı yanıt. Geçiş kartım

neden çalışmıyordu? Telefonum yanımda değildi ve laboratuvarlara girmem gerekiyordu. Binanın yan tarafına gidip oradaki kapının açık olup olmadığını kontrol ettim. Yangın güvenliği kurallarımıza aykırıydı, ama her zaman birileri binaya hava girmesi için veya çöp kutularına birden fazla gidip gelmeleri gerektiği için kapıyı bir kutuyla açık tutardı. Bugün kapı sıkıca kapalıydı ve hayal kırıklığıyla bir çığlık attım.

Binanın etrafını tekrar dolaşırken, birinin patikadan aşağı doğru yürüdüğünü ve vardiyası bittikten sonra evine gittiğini gördüm. Beni bu duruma sokan o alçaklardan herhangi birine inansaydım, teşekkür etmek için dizlerimin üzerine çökerdim.

"Hey!" diye seslendim arkalarından. "Hey! Beni binaya alabilir misiniz?" Hızlı adımlarla onlara doğru yürüdüm.

Kişi arkasını döndüğünde neredeyse ağlayacaktım. James'in yüzünde şok ifadesi vardı, ama kısa süre sonra gülümsedi.

"Quentin!" Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Binaya girmem gerekiyor. Giriş kartım çalışmıyor. Beni içeri alabilir misiniz?"

"Evet. Tabii." James bana doğru yürüdü ve ceketinin içinden geçiş kartının asılı olduğu kordonu çıkardı. "Burada ne yapıyorsun?" diye devam etti, yüzündeki gülümseme hala yerindeydi. "Hunter, Elysia'ya yerleştiğini söyledi. Geçişini kolaylaştırmakla ilgili bir şey. Biraz üzüldüğümü söylemeliyim ki sen—"

İçimde kızgınlık dalgası yükselirken, James'in sözünü kestim: "Söylediklerine asla inanma."

"Yani," James'in kaşları çatıldı, gülümsemesi soldu, "Gareth'le konuştu ve mesajı ilettili. Denekler açısından proje süresiz olarak askıya alındı." James sonunda kartını okuyucuya okuttu ve bize giriş izni verildiğinde o muhteşem elektronik vızıltıyı duydum. Yeterince geniş bir boşluk açılır açılmaz, kapıların acı verici derecede yavaş otomatik açılıp kapanmasını bekleyemeden içeri girdim.

James'in ayak sesleri, lobiden geçip merdivenleri ikişer ikişer çıkarken benimkilerin arkasından yankılanıyordu. Asansörü beklemeye sabrım kalmamıştı.

"Kraliçe, neler oluyor?" diye sordu nefes nefese.

"Gareth ile konuşmam gerekiyor. Hala burada olacak mı?" Projenin süresiz olarak askıya alınmasıyla, Gareth'in (ki kendisi tüm projeyi denetliyordu) laboratuvarlarda bulunması için hiçbir neden

olmayabileceğini düşünmemiştim. Evden çalışma, fırsat verilirse hepimizin kabul edeceği bir seçenektir.

"Büyük ihtimalle öyle," dedi James bana. "Son bir haftadır keyfi yerinde değil ve ofisine kapanmış durumda. Bize neler olup bittiğini anlatacak mısın?"

Onu görmezden geldim ve adımlarımı hızlandırarak Gareth'in ofisinin olduğu koridora doğru koştum. Kapı koluna uzanırken kapı açıldı ve öne doğru savrulup patronumla çarpıştım.

"Ne... Scott?" Gareth beni görünce biraz daha az memnun olmuştu. "Burada ne yapıyorsun? Hunter da seninle mi?" Ses tonunda bir yükseliş vardı.

Gareth için o, seçilmiş kişiydi. Hunter'ın arayıp konuşmayı seçtiği kişiydi. Tanrıya olan bağlılığının onu kolay bir hedef haline getirdiğini ve az bir çabayla manipüle edilebileceğini ona söylemeye gönlüm el vermedi. Seçilmiş bir araçtan ziyade bir kukla gibiydi.

"Teixeira'nın laboratuvarına erişmem gerekiyor," dedim ona. "Oleander bitkisine ihtiyacım var."

"Ne?" Gareth başını salladı. "Hayır. Yapamam—"

"Gareth, beni dinlemen gerekiyor."

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Hayır. Senin için artık hiçbir kuralı çiğnemeyeceğim."

Gözlerimi kısıtım ama James daha ağzımı açmadan araya girdi. "Gareth, bence onu dinlememiz gerekiyor. Ortada daha fazlası var."

"Elbette var," diye mırıldandı Gareth, ama arkasını dönüp ofisine geri yürüdü. "Scott söz konusu olduğunda ne zaman yok ki?"

"Teşekkürler," dedim James'e omzumun üzerinden.

Gareth arkasını döndüğünde, yüzündeki yorgunluk açıkça okunuyordu. İçimde kahkaha atma isteği kabardı ama hemen bastırdım. Laboratuvardaki uzun gecelerin, ekrandaki sayılar ve grafiklerin, bitmek bilmeyen revizyon gerektiren evrak işlerinin verdiği yorgunluğu hatırladım. Ama Elysia'da içine atıldığım zihin oyunları yüzünden beni alt etmeye çalışan yorgunluğun yanında hiçbir şeydi bu. Ve düşünün ki... bu durum sonsuza dek sürebilirdi.

"Bu sefer ne?" diye sordu Gareth, masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bir zamanlar, onun bu tavrı beni utanç içinde bırakırdı. Amirlerimin ve yöneticilerimin beni ekibin örnek bir üyesi olarak görmeleri için çok çalıştım. Şimdi ise Gareth'in beni baş belası olarak görmesi umurumda

değildi. Herkesi memnun etmeye çalışmaktan bıkmıştım. Onların benden istediklerini yapmalarını istiyordum.

"Elysia'da bir savaş çıkacağından oldukça eminim. Ve eğer orada savaş çıkarsa, burada neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

James'in fısıltıyla söylediği küfür, Gareth'in kahkahasıyla neredeyse duyulmaz oldu. "Ne saçmalıyorsun Scott? Hunter'la konuştum. Uyum sağlamakta zorlandığını söyledi. Bizimle olduğun kadar onlarla da zorluk çıkardığına göre hiç şaşırtıcı değil. Tüm ihtiyaçlarını karşılıyor gibi görünüyorlar, ama Hunter senin onlara pek minnettar olmadığını söyledi."

Gözlerimi kısıtım. "Hunter'a inanmayı seçersen, bu sana kalmış," dedim, sesimi olabildiğince sakın tutarak. "Seni aksine ikna etmeye çalışarak nefesimi boşa harcamayacağım, ama sana hatırlatmak istiyorum Gareth, ben de bir nevi Tanrıçayım. Onda değer verdiğin ve övdüğün her şeyin bir parçası bende de var. Ve ben burada, her gün, istediğin her şeyi yapıyorum. Hunter, sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda seninle konuştu. Annemin Tanrıça olması benim suçum değil. Ben istemedim. Yani eğer buna, bunun ne kadar haksız olduğuna veya bu projenin durmasının benim suçum olduğuna içerliyorsan, kendine gelmelisin." Birlikte çalıştığım kişilerin bile beni terk ettiğine inanamayarak başımı salladım. "Biliyor musun? Unut gitsin. Bunu kendi başıma yapacağım."

Ofisten ayrılmadan önce kısa bir sessizlik oldu. Teixeira'nın laboratuvarına erişimim olmasa bile, bir şekilde içeri girerdim. Umarım içeride hâlâ sayılarla uğraşan veya doku kültürü yapan biri vardır ve suç faaliyetlerine başvurmak zorunda kalmazdım.

Öfkemden biraz olsun kurtulmak için asansör düğmesine bastım ve kısa bir bekleyişin ardından içeri girdim. Kapılar kapanırken bir el uzandı ve James yanıma girdi. Teixeira'nın katına doğru ilerlerken sessiz kaldı.

"Gareth tam bir pislik ve yalnız değilsin," diye mırıldandı James. "Her zaman arkanda olacağım Scott. Bana Hunter'ın ne planladığını söyle?"

İnat yüzünden sessiz kalmak istedim ama olabildiğince çok yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. James her zaman benim yolumu izlemişti, bazı pazarlıklarla birlikte. "Gray'i kurban etmeyi planlıyor. Gücünü korumak istiyor ve kardeşini kurban ederse küçük tanrıların mutlu olacağını düşünüyor."

"Bunu yapamaz."

"Bunu yapabilir ve bunu karısı olarak benimle birlikte yapacak."

"Özür dilerim. Ne oldu?"

Yeni yüzüğü göstermek için elimi kaldırdım. “Bu sadece başlangıç. Yeteneğimi kullanmak için planları var. Ayrıntıları anlamıyorum çünkü açıklama yapmadı. Sanırım insanları dua etmeye, inanmaya zorlayacak bir şekilde kullanmayı planlıyor. İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum ama eğer işe yararsa, bu kötü. Hunter beni ev hapsinde tutuyordu ve birdenbire hiçbir açıklama yapılmadan buraya gönderildim? Bir savaş yaklaşıyor ve sanırım uçurumun kenarındayız.” Asansör kata ulaştı ve kapılar açıldı. “Biraz zakkum bulmam gerek, sonra da şu aptal kelepçeyi çıkarmak için bir anahtar bulmam gerek.”

“Peki sonra ne olur? Elysia'ya geri mi dönersiniz?”

Bu iyi bir soruydu. Özgürlüğüme ve bir silaha sahip olduğumda ne yapacaktım? Archer. Ya da belki Dionne. Onlar benim cennete dönüş biletimdi.

“Quentin!”

Soluma baktığımda Gareth'in merdiven boşluğundan çıktığını gördüm. Nefes nefese kalmış ve yan tarafını tutuyordu; bize yetişmek için birkaç kat merdiveni koşarak çıkmıştı.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordum. “Eğer beni buradan kovmak üzereyseniz, o zaman—”

“Değilim.” Kapıda bana ulaştı. “Değilim,” diye tekrarladı. “Üzgünüm. Bu projeyi yürütmek kolay olmadı. Daha kolay olacağını düşünmüştüm...”

"Beni laboratuvara alın yeter." Gareth'in işinin ne kadar zor olduğuna dair acıklı anlatımını dinleyecek havamda değildim.

Başka bir şey demeden kartını giriş paneline okuttu ve üçümüz odaya girdik. Birkaç ışık yanıyordu, ancak bankların çoğu düzenliydi. En son zakkumun bulunduğu pencere pervazına doğru ilerledim. Şimdi her şey netti, bir zamanlar orada ne olduğunu hatırlatan tek bir toz zerresi bile kalmamıştı.

“Kraliçe—”

James'i görmezden gelerek laboratuvarın içinden geçip arka taraftaki doku kültürü alanına doğru yürüdüm. Kapıda durduğumda, hala orada çalışan birini görmek beni memnun etti. Sertçe kapıyı çaldım, alışkanlığım beni laboratuvar önlüğü giymeden içeri girip kulaklıklarını koparmaktan alıkoydu. Kadın bana baktı ve irkildi, sonra kendini davlumbazdan çıkarıp kulaklıklarını kulaklarından itti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu tedirgin bir şekilde, gözleri Gareth'e kayarak.

Gareth ona, "Biraz zakkum bitkisine ihtiyacımız var," dedi. "Bize biraz temin edebilir misin?"

"Ah." Şaşırmış görünüyordu. "Laboratuvarda başka olduğunu sanmıyorum. Hunter gerekmeyeceğini söyledi ve aldı. Sanırım elimizde fazladan yok. Yani, sizin için kontrol edebilirim."

"Peki ya mühendislik bölümü?" diye sordum, bu durumdan bir şeyler kurtarmak için umutsuzca çabalayarak.

Gareth başını salladı. "Titrasyon deneylerinizden sonra kelepçeler için gerekenler onlara verildi. Sizin için gereken son kelepçe setinden beri kelepçe yapmadılar."

Gözlerimi kapattım. "Pekala."

"Quentin, belki eve gidip uyumalısın. Çok yorgun görünüyorsun ve birkaç saat bekleyebiliriz, değil mi? Eğer hemen geri dönemezsen..." James omzuma elini koydu. "Bazı laboratuvarlarla iletişime geçip ellerinde bize gönderebilecekleri zakkum olup olmadığını sorabiliriz."

"O kadar uzun süre beklemek istemiyorum," diye mırıldandım, durumun ciddiyetini tam olarak anlamadığını fark ederek. Mesele Elysia'daki karmaşa değil, burada yaşanacak kaostu. "Peki ya anahtar?" diye sordum, bileğimi kaldırıp iki adama bakarak. Konuşmanın duyulduğunu fark ettim. Kadına dönerek başımı salladım. "Yardımanız için teşekkürler."

Başını eğdi ve reverans yaptı, kim olduğumu ve ne olduğumu anladı. Biz diğerleri odadan çıkıp koridora geri döndük.

"Yedek parça olup olmadığını görmek için mühendislerle görüşmem gerekecek. Birden fazla parça olmalı," dedi Gareth.

"Şu anda orada kimse var mı diye kontrol edebilir miyiz?"

"Elbette, oraya gidelim."

Ortaya çıkan kaos, benim keyif aldığım bir şeydi. Hunter, on yıllardır patlamaya hazır olan şişenin kapağını nihayet açmıştı. Tanrılar kan dökülmeden mutlu olmayacaklardı ve beni kötü adam olarak göstermek istemeleri benim için sorun değildi. Kardeşimden kurtulup onları bana itaat etmekten başka çareleri kalmadığında yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Ancak, küçük tanrıların bir araya gelme biçimine bakılırsa, birçoğu aklını başına toplamış ve Hunter'ın kendini gösterdiği gibi bir aziz olmadığını anlamıştı.

"Hayatının en büyük hatasını yaptın, Grayson!" diye kükredi Hunter.

Çevremizde, Tanrılar ve Tanrıçalar auralarını serbest bıraktılar. Korkutucu derecede parlak bir renk ve güç karışımıydı. Bazıları yerlerinde kalıp, yeteneklerini birbirlerine saldırmak için kullanırken, diğerleri ortadan kaybolmuştu—korkaklıktan mı yoksa stratejiden mi bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değildi. Diğer Tanrıların benim için hiçbir anlamı yoktu. Ben sadece birinin peşindeydim. Savaşla ilgilenmiyordum, sadece temiz ve basit bir cinayetle. Elysia'nın geri kalanının benim açık amacımı alıp bir sahneye dönüştürmesine güvenin. Eğer biri beni tekrar dramatik olmakla suçlarsa, onları tarihimizin bu dönemine yönlendireceğim.

Etrafımdaki aurayı serbest bırakarak, siyah uzantıların havada uzanıp kıvrılmasına izin verdim. "Yaptığım tek hata," dedim Hunter'a, "sana güvenmekti. Hiçbir zaman benim iyiliğimi düşünmedin. Sadece kendini düşündün. Hala da sadece kendini düşünüyorsun."

“Üçümüzün de sonsuza dek övgüyle anılacak bir şey inşa etmesini istedim. Yeni bir çağın şafağında kardeşler. Diğerleri gibi yok olup gitme endişesi duymayacaktık.”

“Evet, peki bu sizin için nasıl sonuçlandı?” diye sordum ona yaklaşarak. “Yarı tanrılar gitti ve biz de endişe verici bir hızla yok oluyoruz. Ölümlülerin artık inancı kalmadığı için varlığımız sona eriyor. Hiçbir faydası olmadı. Ve şimdi her şeyi bana mı yüklemek istiyorsunuz? Gerçekten, Avcı, bu yarım yamalak planlar yerine biraz daha öngörü yardımcı olabilirdi. Elysia'nın tamamının senin hiçbir zaman planlarını yerine getirmedeğin konusunda sızlanıp durmasından bıktım. Bir sahtekarın boş vaatlerinin artık bir etkisi yok gibi görünüyor.”

"Asıl sahtekar sensin," diye tısladı Hunter bana. "Ne var Grayson? O küçük melez çocuğun sayesinde ıslah olmuş bir karakter olduğuna hepimizi inandırmak mı istiyorsun?"

Onun bu konuyu açmaya cüret etmesine kanım kaynadı. "Quentin hakkında sakın öyle konuşmaya kalkma."

"Sana söylemiştim, onun da faydaları var. Onu boşa harcamaya niyetim yok."

"Nerede o?"

“Benim evimde sağ salım. Bütün bunlara bulaşmaması gerektiğini biliyor.” Dudaklarının kenarları alaycı bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. “Zorlamadığım sürece bulaşmaz.”

Annemin ve babamın en büyük oğullarına Avcı adını vermeleri ve onun da bu isme yakışır bir hayat sürmesi oldukça ilginçti. Tanrıları ve tanrıçaları avlayıp koleksiyonuna kattı. Konsey, onun kişisel ganimet koleksiyonundan başka neydi ki? İhtiyaç duyduğunda kullanabileceği bir dizi hediye. Bizi görevlerimize atamaktan ne kadar gurur duyuyordu ve biz de önümüzde bizi bekleyen dehşetlerden habersiz, bu atamaları seve seve kabul ediyorduk.

Seçimlerimin sonuçlarıyla her gün yaşadım. Neden içgüdülerime hiç güvenmediğimi ve en önemli anda Hunter'a karşı çıktığımı sorguladım. Bu benim taşımam gereken bir yükü. Quentin'in aynı sonuçlara katlanmasına izin vermeyecektim. Özellikle de kendi yaptıklarının ne kadar büyük bir önem taşıdığını henüz tam olarak anlamamışken.

"Ondan uzak dur," diye uyardım onu.

“Neden böyle bir şey yapayım ki? Sonuçta o benim nişanlım.”

Auramın bir teli aramızdaki zemine değdi ve tanrıları bile yerinden oynatan bir sarsıntıya ve meydanın güzel kaldırım taşlarında bir çatlağa neden oldu. Avcının aurası, gözden kaybolmadan önce bir koza gibi etrafını sardı.

Bir saniye bile düşünmeden onu takip ettim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kendimi onun mülkünün dışında buldum. Elbette, başka kimsenin girememesi için evinin izinlerini değiştirmişti. Yumruğumu sıkarak kapıyı yumrukladım.

“Hunter!” diye bağırdım. “Buraya gel. Hayatında bir kerecik olsun korkaklığı bırak ve karşıma çık.”

Hiçbir şey yoktu. Hareket yoktu. Onun aurasından eser yoktu. Sadece sessizlik ve başka hiçbir şey yoktu. Bir tepki almak için kapıyı tekrar yumrukladım. Bu husumeti bitirebilmemiz için onun buraya gelmesini istiyordum. Eğer tek bir şey olmasaydı, binayı yerle bir ederdim...

“Quentin!” diye seslendim. “Kraliçe!” Hiçbir şey. Ve bu sessizlik beni deliliğin eşğine sürüklemeye devam etti. “Quentin!”

“Gray.” Erik yanımda belirdi. “Bu anlamsız. Yeniden toparlanıp bununla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmalıyız. O dışarı çıkmayacak. Plan yapacak ve biz de aynısını yapmalıyız.”

Küçük kardeşimle ruh eşimin saklandığı kapı arasında gözlerimi gezdirdim. Bir zamanlar onun varlığını hissedebiliyordum, ama şimdi boşluk vardı. Aramızdaki bağın kopması, onun iyi olduğunu, güvende olduğunu bilme şansımı mahvetmişti.

Erik, "Gray," diye yalvardı. "Gitmemiz gerek."

"Pekala," dedim sonunda kararımı vererek. "Sen benim evime dön. Ben de yakında sana katılacağım."

"Nereye gidiyorsun?"

“Bu savaş kısmen benim hatam. Onların bu savaşı yalnız başlarına vermelerine izin vermeyeceğim.”

“Sen yapmazsın—”

"Onlar beni terk etmedilerse ben de onları terk etmeyeceğim," diye açıkladım ona. "Ve Hunter'ın çok güçlü bir kozu olduğu için elimizden gelen tüm yardıma ihtiyacımız olacak."

Erik, söylediklerimi anladığında yüzü bembeyaz oldu. Şanslar aleyhimizydi, ama bu, son nefesimize kadar savaşamayacağımız anlamına gelmiyordu. Tanrılar gururlu varlıklardı, bu da teslim olmanın bir seçenek

olmadığı anlamına geliyordu. Tek umudum Quentin'le savaş alanında karşılaşmak zorunda kalmamaktı.

Cass, sesi kısık ve yüzü solgun bir şekilde, "Tekrar oraya çıkmanı istemiyorum," dedi.

Laboratuvardaki başarısız denememden sonra doğruca büyük abimin yanına gittim. Bu cehennem gibi durumda aklıma gelen tek teselli kaynağı oydu. Sandalyesinde oturuyordu, gözlerinin ve kaşlarının köşelerine derin endişe çizgileri kazınmıştı. Bu, babamızın hastanede zorlu bir nöbetten sonra aldığı aynı bakıştı. Onu şimdi böyle görmek, anne babam için içimi acıttı.

Sophie, gözlerini yere dikmiş bir şekilde sandalyesinin yanında duruyordu. "Bence onun yerine bu kararı biz veremeyiz."

Kapılarının önünde beni görünce şaşırdılar, ama eve dönmek bir seçenek değildi. Çok sessizdi ve Gray'i hatırlatan çok fazla şey vardı. Elysia'da herkesten uzakta izole edildikten sonra, en son istediğim şey yalnız kalmaktı. Üstelik Cass beynimin diğer yarısıydı. İkimizden biri bir sorunu çözemezse, birlikte hallederdik. James benimle kalmaya kararlıydı, ama onu eve gönderdim. Bu karmaşaya ne kadar az insan karışırsa o kadar iyi.

"Burada kalabilsem bile kalamam," dedim, ikisini de bana bakmaya zorlayarak. "Risk çok yüksek."

Cass'ın dudakları ince bir çizgi haline geldi, bu da onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Ne düşündüğünü biliyordum. Bunun çok tehlikeli olduğunu. Buraya taşınmasının sebebinin tekrar birbirimize yakın olmamız olduğunu. Başka bir aile üyesini kaybetmek istemediğini. Eğer onun dediği

gibi olsaydı, bunların hiç yaşanmamış gibi unutup hayatımıza sorunsuz bir şekilde devam ederdik.

Yaşam Bilimleri binasından ayrılırken bir an saklanmayı düşündüm. Belki Londra'dan veya Birleşik Krallık'tan uzaklaşıp tamamen farklı bir alanda çalışsam... Ama nerede olursam olayım veya ne yaparsam yapayım, asla ne olduğumu inkar edemezdim. Bir yarı tanrıça. Ev artık sadece Dünya anlamına gelmiyordu, aynı zamanda Elysia'yı da kapsıyordu. Dahası, hayatımda hiçbir şeyden kaçmamıştım ve şimdi de kaçmayacaktım. İnanmadığım kişilerin beni tanımadığım bir versiyonuma dönüştürmesine izin veremezdim.

"Quentin, bu senin imzaladığın iş değildi," diye belirtti. "Bu işi prestij ve maaş için kabul ettin. Geri kalanını hiç istemedin."

"Bana küçük harflerle yazılmış bir sözleşme vermediler. İlahi kan taşıdığınızı öğrendiğinizde ne yapmanız gerektiğiyle ilgili hiçbir alt madde yoktu. Ya da projenin ortasında belirsiz bir süre için Elysia'ya geri dönmeye karar verirlerse şirket politikasının ne olacağıyla ilgili hiçbir şey yazmıyordu. Tanrılar söz konusu olduğunda, bazı şeylere alışmanız gerekiyor."

Cass bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Ona yukarıda olanların daha sadeleştirilmiş bir versiyonunu anlatmıştım. Etkileri çoktan Dünya'ya sızmaya ve kaosa neden olmaya başlamıştı. Evlerin çatılarını uçuran şiddetli rüzgarlara sahip fırtınalar. Kalın kül bulutlarıyla güneş ışığını engelleyen volkanik patlamalar. Tüm bilinen tedavilere dirençli, yayılan yeni ve ölümcül hastalıklar. Cennetin dengesinin bozulmasının Dünya'yı etkilediğini söylediklerinde, işlerin ne kadar kötüye gideceğini tam olarak kavrayamamıştım. Tüm bu karmaşayı nasıl çözeceğimizi bulmak için bir neden daha.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, elini yüzüne götürerek. "Hepsi savaşa bu kadar can atarken nasıl barış sağlamayı planlıyorsun?" Cass boğuk bir kahkaha attı. "Savaş. Küçük kız kardeşim olası bir savaşı durdurmaya çalışıyor."

Keşke bu durumun absürtlüğüne onunla birlikte gülebilsedim. Ben bir diplomat ya da general değildim. Savaşları durdurmak benim yetki alanımın çok ötesindeydi. Laboratuvarın kahve ve bisküvi masraflarını karşılamasını organize etmek, kızgın tanrılarla barış sağlamaya kıyasla çok farklı bir şeydi.

“Bilmiyorum. İhtiyacım olan şeye henüz ulaşamadım, ama ondan sonra da ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Sophie.

"BENCE..."

"Sen?"

“Biraz zakkum çiçeğine ihtiyacım var.” Bir an için Cass ve Sophie'ye niyetimi itiraf etmeyi düşündüm, ama dilimin ucundaki kelimeleri yuttum. Bazı şeyleri kabullenip sindirebilirdiniz, bazılarını ise görmezden gelmek biraz daha zordu. “Nedenini açıklayamam, ama önemli. Kelepçelerin içinde olan ve gücümüzü azaltan şey bu.”

"Yani, eğer zakkum bitkisini ele geçirirsen, Hunter'ı zayıflatabilirsin belki?" diye doğruladı Sophie.

"Evet."

Kısmen yalan söyledim. Sadece Hunter'ı zayıflatmayı planlamamıştım. Onu öldürmeyi planlamıştım.

Cass sandalyesinden kalktı. "Bundan emin değilim, Quentin. Zaten bir tutsak gibi tutuluyorsun. Gray'i ele geçirdiler ve o kaos tanrısı. Onu bağlayıp güçsüz hale getirebildilerse, Hunter'ı nasıl zayıflatabileceğini düşünüyorsun? Seni seviyorum ama bunun nasıl işe yarayacağını anlayamıyorum."

Mükemmel bir soru, ancak egoma bir darbe oldu. Cass her zaman bana inanmıştı, özellikle de kendime güvenemediğim zamanlarda. Şimdi onun şüphelerini duymak, bu planla gerçekten aklımı kaçırmış olup olmadığımı merak etmeme neden oldu.

"Benim yanımda olan tanrılarım var."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve birden patladı: "Hiçbirine güvenmiyorum! Grayson'a seni güvende tutması için güvendim ve bak neler oldu."

Koridordan ipeksi bir ses geldi: "Grayson'a asla bahis oynamazdım." Archer kısa süre sonra Andreas'la birlikte odaya girdi. "Ama hepimiz hata yaparız."

“Archer. Andreas,” dedim onları görünce rahatlayarak. “Burada ne yapıyorsunuz?”

"Çıkın dışarı!" diye tısladı Cass, onlara doğru yürürken.

İnce, dumanlı yeşil bir filiz uzanıp Cass'in göğsüne bastırdı ve onu olduğu yerde durdurdu.

"Aptalca bir şey yapmayalım," dedi Archer ona. "Sonuçta ben onun tarafında olan tanrılardan biriyim. Tanrıların sayısı sınırlı. Onu daha da

dezavantajlı bir duruma düşürmek istemezsin, değil mi Cassidy?"

Ben ayağa kalkıp yanına gittiğimde Cass sessizliğini korudu. Koluna elimi koyarak, "Ona güveniyorum. Şimdilik." dedim.

"Zeki kız," diye yorumladı Archer. "Yukarıda tam bir kaos var."

"Neden? Ne oldu?"

Andreas'ın derin sesi göğsümde yankılanırken, "Hunter savaş çağrısında bulundu," dedi.

"Neden? Birkaç saat önce düğün planlıyordu, şimdi de Elysia'yı savaşa mı sürükledi?"

"Kısacası eli kolu bağlıydı."

"Nasıl yani Andreas? Bilmeceli konuşmayı bırak."

Archer gözlerini bana dikti. Koyu yeşil gözleri, ne düşünüyorsa onu düşünürken gözlerimi dikti. Sonunda içini çekti. "Yakında öğreneceksin, ama Grayson hücrelerden kurtulmayı başardı."

Bu haberi duyunca tüylerim diken diken oldu. Gray serbestti. İçime bir rahatlama hissi yayıldı, bu da beni biraz dengesizleştirdi. Hunter'ın göklerin savaşa tutuşmasını istemesine şaşmamalı. Gray sessizce oturup Hunter'ın dediğini yapacak biri değildi. Aklımdaki tüm şüpheler toz olup gitti. O da benim gibi intikam peşinde olacaktı. Hatta geçmişine bakılırsa daha da kötüsü.

Dikkatimi Andreas'a çevirdim. Dev gibi bir tanrı olan Andreas, odanın küçük görünmesine neden olan tehlikeli, görünmez bir aura yayıyordu. Sophie ve Cassidy birbirlerine doğru çekilmişlerdi, kardeşim ise karısının önünde koruyucu bir şekilde duruyordu.

"Yukarıda onlara yardım etmiyor musun?" diye sordum.

"Sadakatimi mi sorguluyorsunuz?" diye yanıtladı.

"Kesinlikle hayır. Sadakatinizin Sloan'a olduğunu biliyorum. Sadece herkesle birlikte orada olmamanıza şaşırdım."

"Burada daha faydalı olabilirim. Eminim anlayabilirsiniz."

Neyse ki anladım, çünkü ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Tanrılardan birinin Andreas'ın hediyesini izni olmadan kullanması durumunda neler olabileceğini hayal bile etmek istemiyordum. İşler ne kadar daha karışabilirdi.

Archer'a dönüp baktım ve sordum: "Zekeri bitkilerinden herhangi birini bulabildin mi?"

Archer başını salladı. "Kaos bana ulaşmadan önce seraları aradım. Tobias'ı tehdit etmeye çalışırdım ama bunca şey olup biterken kimseyi

bulmak imkansız."

"Öylece ortadan kaybolmuş olamaz," dedim ona. "Hunter'ın odası kilitli, demek ki orada bir şeyler olmalı."

"Hiçbirimiz onun evinde hoş karşılanmıyoruz, değil mi?" diye belirtti Archer. "Laboratuvara gittiniz mi?"

"Hayır, burada kardeşimle sohbet ediyordum. Tabii ki laboratuvarı kontrol ettim. Hunter'ın emriyle hepsini ortadan kaldırmışlar."

Andreas kendi kendine, "Şu ana kadar iyi plan yapmış," diye düşündü. "Ama savaş tahmin edilemez. Şimdi hızlı düşünmesi gerekecek."

"Evinde zakkum varsa olmaz," diye yanıtladı Archer. "Hem ne zaman geri dönecek? Şu anda tam olarak başarıya ihtiyacı var. Onu buraya sadece Grayson'ın ona ulaşmasını engellemek için bıraktı."

Bu açıklama Cass'i yeniden hayata döndürdü. "Onu geri almayacaklar," dedi. "Buna izin vermeyeceğim."

"Ne yapmayı planlıyorsunuz? Ona kalça protezi ameliyatı mı önereceksiniz?"

Hunter'ın planını düşündükçe, atışmalar bir uğultuya dönüştü. Andreas haklıydı. Şimdiye kadar Hunter her şeyi düşünmüştü. Her zaman bir kaçış yolu olduğundan emin olmak için titizlikle plan yapmıştı. İşlerin ters gitmesi ve savaşa dönüşmesi olasılığını da hesaba katmıştı. Ve eğer bu olasılık için de acil durum planları yapmış olsaydı...

"Zekeriya onun evinde değil," dedim düşüncelerimi dile getirerek.

Archer, kardeşime sataşmayı bırakıp derin bir nefes aldı ve gözlerini kısarak sordu: "Ne?"

"Hunter, işler istediği gibi gitmezse inkar edebileceği makul bir gerekçe isteyecektir." Parçalar yerine oturuyordu. "Eğer yakalanır ve konseyin ve Elysia'nın karşısına çıkmak zorunda kalırsa, bir günah keçisine ihtiyacı var."

"Sanırım o kişi sizsiniz."

"Hayır." Başımı salladım. "Mabel."

"Mabel?"

"Bana onun kendisine güvendiğini söyledi."

"Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Dinle. Mesele güven değil. Mesele onun kadına neye inandırabileceği. Kadın, sanki ondan başka kimsesi yokmuş gibi, kadının onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliormuş gibi bir şey söyledi."

Archer'ın gözlerinde gerçek belirdi. "Onu Mabel'in bahçesinde yetiştiriyor."

"Oraya gidip onu bulmalıyız," dedim ona.

"HAYIR."

Hem Archer hem de Cass ret cevabı verdi. Önce kardeşime baktım.

"Quentin, yapamam..." Sesi titredi. "Seni oraya geri dönüp tüm bunlara bulaşmana izin veremem. Geri döneceğine dair bir garantim yokken bunu yapamam."

"Hiçbir şeyin garantisi yok..."

"Bu saçmalıkların hiçbiri," diye sözümü kesti. "Bu tamamen farklı bir durum ve ikimiz de bunun farkındayız."

Archer, Cass'in kendisine fırlattığı öldürücü bakışı görmezden gelerek, "Aile meselelerine karışmak bana düşmez ama onun diğer akrabalarının yanına dönmesi gerekecek," dedi. "Ama henüz değil."

"Neden?"

"Zekeri bulana kadar bekleyin," diye açıkladı. "Eğer oraya giderseniz ve Hunter sizi önce bulursa, zaferi ona altın tepside sunmuş olursunuz."

Tartışmak istedim ama bir anlamı yoktu. Archer ikna edici bir argüman ortaya koydu. Mabel'in evini aramak için Elysia'ya geri dönmeyi ne kadar istesem de, Hunter'ın beni bulmayacağını garantisini veremezdim. Ve eğer Hunter değilse, Mabel, Tobias veya onunla aynı safta yer alan herhangi biri olabilirdi. Beni bulup yeteneğimi kullanırlarsa, daha şansımız bile olmadan her şey biterdi.

Archer, "Burada kal," diye emretti. "Haberlerim olunca geri döneceğim."

Tartışmaya yer bırakmadan etrafını aurasıyla sardı ve bulunduğu yerden kayboldu.

"Lütfen, eğilin," diye fısıldadı Cass.

Ona baktım ve yüzündeki kederi gördüm. "Özür dilerim."

"Archer'ı dinlemeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Andreas. "Burada beklemeni istemek çok fazla olurdu."

Yutkundum, beynimdeki çarkların nihayet dönmeye başlamasına minnettardım. "Andreas, tüm bu başarılarım için bana danışabilirsin. Bunu yapmana izin vereceğim. Yeteneğimi kullanmana izin vereceğim."

Ellerini savunmacı bir şekilde kaldırdı. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın? Eğer hediye kullanmak isterseniz, doğrudan Elysia'ya geri dönüp Archer'a yardım edebiliriz. Herkese yardım edebiliriz."

“Quentin, hangi tarafta savaşırlarsa savaşsınlar, onlar hala benim akrabalarım. Buraya gelmemin sebebi, sonucu manipüle edebilecek şekilde kullanılmaktan kaçınmak. Son savaştan kalan çok fazla acı ruhumda var. Bunu bir daha yapmayacağım.”

Yavaşça başımı salladım. "Tamam... tamam."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sophie.

Ona baktım. "Senden bir iyilik yapmanı istiyorum."

"İhtiyacın olan her şey, Quentin."

“Benim için dua etmeni istiyorum. Başarı için dua et.” Andreas'a dönerken telefonumu cebimden çıkarıyordum bile. “Ve beni Yaşam Bilimleri binasına geri götürmeni istiyorum.”

"Neden?" diye sordu Cass.

“Çünkü yardıma ihtiyacım var, hem de çok fazla yardıma, ve başlamak için en iyi yer burası.”

Gareth'in tüm kusurlarına rağmen, daha önce ona söylediklerimi açıkça dikkate almıştı. Ona yaptığım tek bir telefon görüşmesi onu harekete geçirmişti ve şimdi Yaşam Bilimleri binasındaki konferans salonlarından birinde, yorgun meslektaşlarımızın içeri doluşmasını izliyorduk. Yorgun ve endişeli bir şekilde koltukları doldurdular, hepsi de sabahın erken saatlerinde neden çağrıldıklarını merak ediyordu.

Gareth kalabalığa bakarak, "Daha ne kadar beklemek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Biraz daha."

Kapı açıldı ve Charlie kaşlarını çatarak odaya girdi. Etrafı şöyle bir süzdükten sonra beni fark etti ve yanıma doğru yöneldi.

"Sizi baş başa bırakıyorum," dedi Gareth, ona kısaca başını sallayıp yerine doğru yürürken.

"Merhaba," diye çekingen bir şekilde selam verdim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Charlie bir an sessiz kaldıktan sonra beni kucakladı. Kucaklaşmanın içine gömüldüm ve gözlerim sıcak gözyaşlarıyla doldu. Hızlıca gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımı sildim ve ona karşılık verdim.

"Bunun seninle bir ilgisi olabileceğini düşündüm," dedi sessizce. "Başın dertte mi?"

"Öyle bir şey." Ağzımdan çıkan kahkaha gerginlikle karışmıştı. "Daha uygun bir saate kadar bekleyemediğim için özür dilerim."

Derin bir nefes verdi ve gülümsedi. "Zaten kimin güzellik uykusuna ihtiya ı var ki?"

Bu seferki kahkaham i ten gelmişti. Ama sonra kayboldu ve bir suçluluk duygusu beni vururken Charlie'ye baktım. "D   n planlarında sana yardım etmeliydim."

"Hayatın senin için başka planları vardı. Bunu sana karşı kullanmayaca ım. Sadece o gün orada olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Aptalca bir Şeydi. Tutup tutamayaca ımdan emin olmadığım bir söz d  bu, ama hayatımdan insanları kaybetmekten bıkmıştım. İlahi yanımdın, bir zamanlar bana çok fazla neşe getiren basit Şeylerden zevk almamı engellemesinden yorulmuŐtım. Eğer o Şeyleri tekrar ummazsam, bu savaşı zaten kaybetmiş olacaktım.

Charlie bana, "En  nde olacağım," diye güvence verdi. "S yleyeceklerinizi dinlemeye hazırım."

Başımı salladım ve onun uzaklaşıp  n sıraya geçmesini izledim. Giderek büyüyen kalabalığa bakarken, Andreas'ın arkamda beliren varlığını hissedebiliyordum.

"Sanırım onları huzursuz ediyorsun," diye mırıldandım omzumun üzerinden.

 ne doğru geldi ve omzuma kadar geldi. "Belki. Ama bence onlar da senden en az senin kadar korkuyorlar."

"Ben değilim—"

"Sen bir tanrı asın, Quentin. Yarı insan bile  l ml den daha fazla güce sahip." Burnunu çekti ve ben de meslektaŐlarımdın hepsini dikkatlice s zd   n  izledim. "Şimdi senden korkmuyorlarsa bile, onlarla bu konuşmayı yaptıktan sonra korkacaklar."

Bu düşünce yüzümün solmasına neden oldu. "Sanırım daha fazla vakit kaybetmemeliyiz."

"Senin yolunu izleyece ım."

Derin bir nefes alarak kürsüye doğru ilerledim. Burada son kez durdu um anın anıları zihnime doldu. Gray yanımdaydı ve ekibin geri kalanına kim olduğumu açıklamıŐtım. Sanki çok uzun zaman önceydi. O zamanlar işler farklıydı, Hunter itirafımı organize etmişti, ama bu seferki benim kararımıdı.

"Herkes merhaba." Sesim mekânda yankılandı ve odada bir sessizlik çöktü. "Bu kadar kısa sürede ve bu kadar uygunsuz bir saatte burada

olduğunuz için teşekkür ederim.”

Sessizlik.

"Zor bir kitle," diye mırıldandım, daha çok kendi kendime, ama Andreas arkamdan kıkırdadı.

Odanın kapısı tekrar açıldı ve herkesin dikkati geç kalan kişiye çevrildi. Matthew, geç kaldığı için mahcup bir şekilde kapı eşiğinde duruyordu. Göz göze geldiğimizde, arkasını dönüp gidebileceğini düşündüm. Geçmişimizdeki olaylardan sonra böyle bir karar verseydi onu suçlamazdım. Sonunda göz temasını kesti ve odaya doğru ilerleyerek bir sıranın sonundaki yerine oturdu.

“Şey,” dedim, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. “Hepiniz benim kim olduğumu ve nerelerde bulunduğumu biliyorsunuz.”

Bu açıklamanın ardından hafif bir konuşma mırıltısı yükseldi.

“Tanrılardan biri olmak asla hayal edebileceğim bir şey değildi, ama bu onların yaşamları, tarihleri ve politikaları hakkında bilgi edinmemi sağladı.” Andreas'a baktım, ne kadar konuşmama izin verildiğinden emin değildim. Sonra, gerçekten umursamadığıma karar verdim. “Beni dinlemen gerekiyor. Yukarıda bir savaş sürüyorlar ve bu buraya da yansıyor. Tüm o tuhaf kazalar ve hava raporları. Gördüğün tüm o garip olaylar tesadüf değil.”

Mırıltıların gürültüsü yükseldi.

“Hunter yalan söyledi,” diye yüksek sesle söyledim onlara. “Herkesi yanıltıyor. İnsanların varlığını sürdürmesi için onlardan tam bir itaat istiyor. Sorgusuz sualsiz liderlik etmeye devam edebilmek için tanrılardan da tam bir itaat istiyor. Onu durdurmalıyız.”

"Peki şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye bağırdı önümdeki sıralardan biri.

“Bunu durdurmaya yardımcı olabilirim, ama sadece hepinizin yardımıyla.” Zorlukla yutkunarak devam ettim, “Kimseden bir şey talep etmiyorum. Bana inanmıyorsanız veya bunun bir parçası olmak istemiyorsanız, gidebilirsiniz. Bunu asla size karşı kullanmam. Ama eğer istekliyseniz, o zaman benim için dua etmenizi istiyorum. Hepinizin, istediğiniz herhangi bir biçimde başarıyı düşünmenizi ve dua etmenizi istiyorum. Bu beni güçlendirecek ve bu da Elysia'ya geri dönüp Hunter'a karşı savaşmalarına yardım edebileceğim anlamına geliyor. Kaybedecek zamanımız yok, bu yüzden şimdi ne yapmak istediğinize karar vermeniz gerekiyor.”

Kalabalığın yüzleri çeşitli duyguları yansıtıyordu. Korku. Öfke. Kafa karışıklığı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, birkaç kişi yerlerinden kalkıp odadan çıkmaya başladı. Ortam tekrar sakinleştğinde, geriye kalan herkese seslendim.

Onlar bana bakarken, "Teşekkür ederim," dedim.

Charlie'nin yavaşça başını eğdiğini, dudaklarının hafifçe kıpırdadığını fark ettim. Solundaki laboratuvar teknisyeni de onu takip etti. Gareth öne eğildi, ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve gözlerini kapatarak dua etmeye başladı.

Karnımda bir sıcaklık birikti ve vücuduma yayılarak uzuvlarımı, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar ulaştı. Kelepçeler tarafından uzaklaştırılan auram, tembel incecik dumanlar halinde benden uzaklaşmaya başladı. Planımın işe yaradığına dair rahatlama nefes almayı zorlaştırıyordu. Buradan çıkış yolunu bulmaya çok yakındık.

Başları öne eğik insanlara bakıp fısıltıları dinlerken, söylediklerime inanacak kadar güven duyduğum için karşımda duran insanlara karşı büyük bir minnet duygusu hissettim.

Gözlerim tekrar Matthew'u bulduğunda, dualara katılmayan tek kişi oydu. Gözlerimi süzdükten sonra nihayet ayağa kalktı ve arka kapıdan çıktı.

Gitmiş olanlara odaklanmanın bir anlamı yoktu. Tüm enerjimi bundan sonraki adımlara vermem gerekiyordu.

"Andreas," dedim ona doğru dönerek. Ama tam o sırada, seslerin yükselişi daha da arttı ve başımı tutmak zorunda kaldım.

Güçlü eller üst kollarımı kavradı ve gözlerimi açtığımda Andreas'ın yıpranmış yüzüyle karşılaştım.

"Nefes al," diye sertçe talimat verdi.

Archer'ın bana yaptırdığı tüm eğitimleri hatırlayarak, onun dediğini yaptım. Zor anlarda bana nasıl rehberlik ettiğini, kelepçeli halde birkaç gün geçirdikten sonra temel bilgileri ne kadar çabuk unuttuğumu hatırladım.

Her şey yavaş yavaş netleşmeye başlarken, "Neden bu kadar güçlü?" diye sordum.

"Küçük laboratuvar faresi arkadaşına sormanı öneririm."

Yukarı baktığımda James'in merdivenlerden bize doğru hızla indiğini gördüm.

Auram büyüyordu, etrafımda canlı bir varlık gibi titreşiyordu. İçimde ısı birikiyordu ve bu da başımın hafifçe dönmesine neden oluyordu.

“Kendini kontrol altında tutmadığın sürece kimseye faydan olmaz.” Andreas'ın benimle konuşma şekli artık bir arkadaş gibi değildi. Sesi soğuk ve sertti. “Bir karar verdin. Bunu sonuna kadar götürmen gerekiyor.”

Bu, bir savaş generalinden gelen bir tavsiye, belki de daha çok bir emirdi. Sözlerini ve son şüphelerimi yutarak, James yanımıza geldiğinde doğruldum.

"Ne yaptın?" diye sordum ona.

James, tıpkı hasta odasında auramın ilk kez ortaya çıktığı zamanki gibi benden şüphelenmeye başladı. "Yeterli sayıda insan olup olmayacağından emin değildim, bu yüzden konuşmanızı canlı yayınladım."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne yaptın?"

"Canlı yayın yaptım." Oturduğu yere doğru işaret etti ve telefonunun küçük bir masaüstü tripod üzerinde olduğunu görebiliyordum. "Hâlâ yayında."

"Kime?"

"Arkadaşlarıma. Aileme." Konuşmak için ağzımı açtım ama James devam etti. "TikTok'taki haftalık yorumlarımı takip eden dünyanın dört bir yanındaki güreş hayranlarına."

"Gizlilik sözleşmesini ihlal ettin," dedim ona. "Tekrar iş bulursan şanslısın demektir. Hükümet seni her şeyden kara listeye alacak. Hayatından."

"Evet, öyle işte." James yutkundu. "Bu çok daha önemli görünüyordu."

"James."

"Daha önce de söyledim, ben her zaman tanrılara inandım. Ne gerekiyorsa yapın. Hepimizi güvende tutun."

Meslektaşlarımın çoğu yerlerinden kalkıp bize doğru yaklaştı. İyi şanslar dileklerini fısıldadılar. Dualarının devam edeceğine dair güvence verdiler.

Charlie elimi sıkarak, "Kendine dikkat et," dedi.

James, "Eve gel," diye ekledi.

Onlara yavaşça başımı salladım, ardından Gareth önüme geçti.

"Senin büyük işler başarabileceğini her zaman biliyordum. Bu yüzden seni bu işe aldım," dedi omzuma elini koyarak. "Senin için burada mücadeleye devam edeceğiz. Bize güvenebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim hepsine.

Gareth elini indirdi ve Andreas vücuduyla kalabalığı kolayca yarıp geçti.

"Hazır mısın?" diye sordu bana.
Bu iyi bir soruydu.

Evime doluştuk, herhangi bir saldırıyı engellemek için dışarıya aura yansıttık. Yıllar öncesine ait anılar beynimi doldurdu. Tanrılar birbirlerine sırtlarını döndüklerinde tam bir kaos yaşanmıştı. Ve tıpkı önceki savaşta olduğu gibi, Hunter da ortadan kaybolmuş, benimle yüzleşmek yerine kaçmayı tercih etmişti. Yüzünü tekrar göstermeden önce toplayabildiği her şeyi toplayacaktı.

Komik olan şu ki, bu savaş aslında birbirinin hayatta kalmasına daha fazla tahammül edemeyen iki kardeşten ibaretti. Tanrıların geri kalanı için ise bu, içlerinde biriken öfkeyi boşaltmak, güçlerini sergilemek ve asi bir adalet bulmak anlamına geliyordu. Seçkinler onlara kayıpları için henüz hiçbir tazminat teklif etmemişti. Cevap yok. Tazminat yok. Hatta lanet olası bir özür bile yok. Hepimiz cennetlerde, geçmişimizden utanarak, en kötü şekilde yüzümüze tokat atana kadar onunla yüzleşmekten kaçınarak yolumuza devam ettik. Eğer biraz akılları olsaydı, kafalarımızı kumdan çıkarmaya zorlayan kişi olduğu için Quentin'e diz çöker ve ona taparlardı. Onun varlığı, sürekli şikayetlerin doruk noktasına ulaşmasına neden olan şeydi. Bir şekilde, çok istediklerini elde edeceklerdi.

Quentin.

Göğsümdeki huzursuzluk hissi giderek büyümüş ve görmezden gelmek zorlaşmıştı. Hunter'ın evinde kilitli kalmasının sebebi benim verdiğim bir karardı. Hayatını kurtarma kararı basit bir karardı. Ama o zamanlar esir

tutuluyordum ve onu kurtarmanın başka bir yolu yoktu. Şimdi... İşler değişmişti.

Bu öfke, içimdeki en kötü yanları harekete geçirdi. Günlerdir uy dormant halde olan kaotik intikam duygusunu uyandırdı. Ateşi körükleyerek beni tamamen tüketti.

Hunter onu kullanacaktı. Kazanmak için, onun yeteneğini izinsiz elinden alacaktı. Ve her şey bittiğinde, toz duman dağıldığında, hiç şüphesiz onu Elysia'nın önüne sürükleyip, neden olduğu yıkımdan onu sorumlu tutacaktı.

Zihnimde düşünceler girdap gibi dönüyordu; Hunter'ı öldürme ihtiyacıyla Quentin'i kurtarma ihtiyacı arasında gidip geliyordum. Tercihen, ruh eşimin zarar görmeden kardeşimi öldürmem gerekiyordu. Yüzleri zihnimde netti, ama onlara giden yol o kadar net değildi.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye kendi kendime mırıldandım.

"Dikkatini bile vermiyor musun?" diye tısladı Ignacio, diğerleri konuşmaya devam ederken.

Erik ve Sloan, bu durumu nasıl ele alacaklarına dair ipuçları bulmak için Andreas'la yaptıkları son birkaç konuşmayı inceliyorlardı. Elva sessiz kalmış, solgun ve içine kapanık görünüyordu. Flynn ve Malachi onun iki yanında duruyordu; Ignacio'nun da benim yanıma yapışmasının sebebi bu olmalıydı.

"Neden yapayım ki?" diye sordum ona.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bizi bu karmaşaya sen soktun."

"Dikkatli ol. Anlaşılan artık arkadaş kalmak istemiyorsun."

"Arkadaş edinmeyi hak etmiyorsun," diye homurdandı.

"Ve yine de, en önemli anda ortaya çıktınız."

"Ben bir aptalım."

"Seni yanımda tutmamın sebebi açıkça belli. Kendime özgüven kazandırıyorum."

İg homurdandı ve onun yanımda olmasının ne kadar büyük bir nimet olduğunu fark ettim.

"Elimden geleni yapacağım," dedi yere bakarak. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama onun başarısını engellemek için elimden geleni yapacağım."

"Sence şans bunu yenebilir mi?"

"Bu yeteneğimi daha uzun süredir kullanıyorum. Onu geliştirdim. Eğittim. Emin değilim ama her şeyi denememiz gerekiyor ve eğer ondan

kurtulabilirsek her şeyi riske atacağım...”

Ama içimde bir his dalgalanınca sözleri boğuklaştı. Bir sakinlik hissi. Evimizde yeniden portakal çiçeği kokusu. Açıklama yapmadan konuşmadan uzaklaştım ve koridora açılan kapıya doğru yürüdüm.

"Gray mı?" diye seslendi Ignacio arkamdan. "Pislik herif."

Andreas mekanı doldurmuştu ama onun iri cüssesi bile arkasından yayılan o belirgin altın parıltıyı gizleyemiyordu. Quentin. İmkansızdı. Delilik beni kaç kez daha pençesine düşürmeye çalışacaktı? Ama onun aurasını taklit etmemin imkanı yoktu. Evimizi her zaman olduğu gibi cüretkâr bir şekilde aydınlatan, titreşen altın telleri taklit edemezdim. Karanlığımı kovup nefesimi kesiyordu. Buradaydı ve her yerim ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Onun nasıl bir his verdiğini, nasıl bir tadı olduğunu hatırlamak için çaresizdim. Andreas'ı kenara itip içgüdülerime teslim olmamak için tüm irademi kullandım.

"Kimsenin seni kullanamaması için kenarda durmanın daha iyi olacağını söylemiştin," diye mırıldandım, altın rengi ışık huzmelerini izlerken. Huzmeler tahmin edilemez bir şekilde büyüyüp kayboluyordu.

Andreas, "Kimsenin gücümü kötüye kullanmasına izin vermek adil olmazdı," diye doğruladı. "Çaresizlik kapımızı çaldığında kaçımızın gerçekten özgür iradesi var ki?"

"Yani bana hediye mi getirdin?" Andreas'a kenara çekilmesini işaret ettim ve o da öyle yaptı. Bileğini hafifçe sallamasıyla yüzü karardı ama itaat etti.

İşte oradaydı. Quentin, tüm ihtişamıyla. Etrafındaki aura güzel bir dansla parıltıyor ve titriyordu. Derisinin altındaki damarlar altın rengindeydi, ona uhrevi bir hava veriyordu. Ve tüm bunların ortasında, yumrukları sıkılı ve kaşları çatık bir şekilde duruyordu. Ah, çok sinirliydi. Ne kadar öfkeli olduğunu görünce neredeyse gülecektim.

Andreas, "Bu kesinlikle parçası olmak istediğim bir savaş değil," diye mırıldandı. "Ben gidiyorum."

Savaş tanrısıyla birlikte kaybolmadan önce, kan kırmızısı aurası birkaç anlığına mekanı doldurdu.

"Benim altın kızım," diye mırıldandım ona doğru bir adım atarak.

"Senin mi?" dedi, öfkesini zar zor dindirerek. "Senin mi?"

Onun aurası hızla bana doğru yaklaştı, ama ben onu engelledim. Kaosun ötesinde bir yerlerde, göğsümün derinliklerinde bir şey kıpırdandı, şiddetle

iek açtı ve tüm vücuduma bir sıcaklık yaydı. Yzğn bana fırlattığında damarlarımda donan buz hızla eridi.

Ah... demek ki işi tam olarak bitirmemişiim.

“Ben senin değilim, bencil, kibirli herif. Seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Beni duyuyor musun? Hiçbir şey!”

Quentin, birlikte yatağa girmeden önce bana daha kötü şeyler söylediğini unutmuş olmalı. Eğer bunun benden kurtulmak için yeterli olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu. Ve eğer ben hala o bağı içimde hissedebiliyorsa, onun da hissedeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Gözümün önünden kaybol," diye tısladı.

Artık yeterdi. İçindekileri dışa vurmasına izin vermişiim ve şimdi dinleme zamanı gelmişi. Auram ona doğru uzandı ve Quentin onu durduracak kadar hızlı değildi. Uzantı beline dolandıktan sonra onu kendime doğru çekti ve göz hizama getirdi.

“ncelikle, buranın bizim evimiz olduğunu hatırlatmak isterim. Özellikle siz koridorlarda dolaşırken buradan ayrılmaya hiç niyetim yok.” Saçma bir kadından saçma bir düşünce. “Buraya nasıl geldiğimi merak etmiyor musun?” diye sordum ona.

Bana kaşlarını çatarak baktı ama merakı kısa sürede bu kaç atmasını gizledi. Her zaman bir cevaba açtı. Bilgi gt ve o bunu çok iyi biliyordu.

“Nasıl yaptın—”

"Artık her şeyi yapabileceğimi biliyor olmalısın."

Yüzündeki somurtkan ifade yeniden belirdi. "Seni ldrecek."

"Sanki oraya ilk sen varmak istiyorsun."

"Senin varlığınla ilgilenecek kadar umursamıyorum."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

"Bana istenmediğimi söyledin. Hayatımın hikayesi bu, değil mi? Aramızdaki bağı kopardın ve benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun."

O keskin bir nefes aldı, aynı anda ben de acıyı hissettim ve irkildim. Bu, ruh bağımızın, arkasında inanç olmayan sözlerden çok daha derin olduğunun bir başka teyidiydi. Darbenin etkisinden kurtulduktan sonra altın rengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Aramızdaki bağı mı kopardım?" diye sordum ona. "Ha? Anlaşılan yeterince iyi bir işi ıkarmamışiim."

"Dedin..."

O sert kararlılığı giderek azalıyordu ve ruh halinin üzüntüye doğru kaydığını hissettim.

Onu kendime iyice yaklaştırıp yüzünden düşen saç tellerini düzelttim. Buradaydı. Gördüğüm kadarıyla yara almamıştı. Yaşıyordu. Nefes alıyordu. Bu rahatlama, dünyanın ayaklarımın altından yıkılmasına yetecek kadar büyüktü neredeyse.

“Bunları söyledim çünkü Hunter seni öldürürdü. Anlıyor musun?” diye sordum, gözlerinin içine bakarak.

Gözleri daraldı, dürüst bir cevap arıyorlardı. Acı, aramızdaki bağda hissediliyordu, ama bu bağ var olduğu sürece onu geri kazanabileceğimi biliyordum. Onu ikna edebilirdim...

Arkasından yeşil bir sis yükseldi ve Archer kısa süre sonra koridorda belirdi. Göğsümde öldürücü bir niyet yerleşti. Evim her zaman güvendiğim kişilerin erişimine açıktı ve evim artık bizim evimiz olduğundan, bu durum Quentin'in güvendiği kişileri de kapsıyordu. Bunu daha sonra konuşmamız gerekecekti.

"Bunu nasıl başarıyorsunuz?" diye sordu Archer, bize bakarak.

Quentin başını çevirip ona baktı, rahatlama kaslarını gevşetmişti. "Buldun mu?"

Archer onu görmezden geldi. "Ne olursa olsun, her zaman sen kazanıyorsun, değil mi?"

Quentin'i nazikçe yere bıraktım ve auramı belinden çektim. Onu öldürme fırsatını kaçırmayacaktım. Daha önce bu fırsatları çok defa kaçırmıştım.

Eldivenli elini cebine soktu ve daha iyi günler görmüş, parlak renkli bir çiçek çıkardı.

Archer, "Dikkatli ol Grayson," diye uyardı. "Burada avantajlı değilsin."

Etrafımda bir aura büyüdü. "Sorumluluklarımın tam olarak ne olduğunu hep unutuyordun."

“Her şeyi yok ettiğinizde unutmak zor—”

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Quentin, beni hafifçe iterek önüne geçmesini sağladı. "Bulabildiğin tek şey bu muydu?"

Archer dikkatini benden uzaklaştırıp tekrar ona çevirdi.

"Mabel'in evini ve arazisini aradım," diye bildirdi. "Geriye kalan tek şey buydu."

“Mabel mi?” diye sordum. “Oleanderle ne yapıyor?”

Quentin, "Hunter için güvende tutuyorum," diye mırıldandı.

"Bizden önce oraya varmış olmalı," diye yanıtladı Archer.

“Bunu başarmak için sadece bir şansımız olacak.”

"Bunu aklından bile geçirme," dedim ona, sesime buz gibi bir soğukluk karışmıştı.

Quentin bana baktı. "Senin iznine ihtiyacım yok."

"Sevgililer arası tartışma mı?" Archer alaycı bir şekilde güldü.

"Evimden defol git," dedim ona sert bir ses tonuyla.

"Burası bizim evimiz olduğuna göre, kalmasını tercih ederim," diye karşılık verdi Quen.

"Tartışmanın zamanı değil." Larkin'in sesi koridorda bize katıldı. "Hepsi size biraz mahremiyet tanımak istedi," diye açıkladı, başını az önce geldiği odaya doğru çevirerek. "Ama duygusal bir buluşma için vaktimiz yok."

"Larkin—" diye başladım ama Quen sözümü kesti.

"Haklısın." Yanımdan geçip gitti. "Archer, onu da yanında getir. Bunu yapmanın en iyi yolunu görüşmemiz gerekiyor."

Larkin'e doğru yürüdü ve odanın içinde kayboldu. Arkadaşları ve ailesiyle yeniden bir araya geldiğinde sevinç çığlıkları yükseldi. Kıskançlık beni olduğum yerde mıhladı, içeri girip kollarını onlara nasıl açacağını görmek istemedim. Etrafımda auram dalgalanırken koridor karardı.

"Belki de bu sefer istediğin her şeyi elde edemezsin," diye düşündü Archer, benimle baş başa kaldıktan sonra. "Bu ne kadar güzel bir şey olurdu, değil mi?"

Grayson'ı ilk kez tekrar gördüğümde ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Sakin olmak istiyordum. Elysia'da yaşanan kaosu çözene kadar sorunlarımızı bir kenara bırakmak istiyordum. Ama bana "benimsin" dediğinde aklımı kaybettim. Eskiden olduğumuz gibi, kalbimi kıran şeyleri söylemeden önceki halimize geri döneceğimizi bu kadar rahat bir şekilde bekliyordu.

Kalbim... ama aramızdaki bağ değil.

İçimden bir ses, onun söylediklerinin gerçek olmadığını en başından beri biliyordu. İlişkimizi öğrendiği andan itibaren bu kadar sahiplenici ve takıntılı davrandığına göre, duygularını kapatmış olamazdı. Ama bu, onun davranışlarını görmezden geleceğim anlamına gelmiyordu.

Her şeyi eninde sonunda konuşacaktık, ama şimdi zamanı değildi.

Odaya girdiğimde Erik'in sesi yankılandı: "Quentin!"

Ama bana ilk ulaşan Elva oldu, beni kucakladı. "Işıl ışıl parlıyorsun."

Ayrılırken ona, "Biraz yardım aldım," dedim.

"Başkalarıyla da konuştun mu?" diye sordu Larkin. Erik'in evinden Hunter'ın kolunda ayrıldığım zamanki kadar etkilenmemiş görünüyordu.

"Hayır. Hunter beni eve geri götürdü. Belli ki burada kalmam için bana güvenmiyordu. Ekibin geri kalanıyla ve tesadüfen yüzlerce, belki de binlerce insanla konuştum. Onlar benim kim olduğumu ve neler olduğunu biliyorlar ve şu anda benim için dua ediyorlar."

"Bu harika!" Erik sonunda yanımıza geldi ve beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladı. "Senin için çok endişelendik."

Oda karardı ve bu uğursuz alametten sonra tanıdık bir ses duyuldu: "Quentin."

"Lütfen benden uzak dur, Gray." Bu, dişlerini sıkarak söylediği bir yalvarıştı.

Archer duvara yaslanmış, olup bitenleri izliyordu. Eğer birileri onun neden bizimle burada olduğunu merak ediyorsa da, endişelerini dile getirmediler.

Gray uyarımı dikkate almadı ve bunun yerine iri cüssesiyle bana doğru yürüdü. "Konuşmamız gerekiyor."

"Yeterince konuştun."

"Bana kızgınsın. Bunu anlıyorum, ama beni dinlemen gerekiyor—"

"Dinledim," diye tısladım, bu konuşmayı bir dinleyici kitlesinin önünde yapmaktan rahatsız olmuşum.

"Duymak istediğinizi duydunuz. Eğer buna inansaydınız, şimdiye kadar kırılmış olurdu."

Haklı bir noktaya değinmiş olsa bile, sözlerinin acısını dindirmiyordu. Acı içimi kemirirken yatakta yattığım ve aramızdaki bağın onun elleriyle zedelendiği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu, onunla iki dakikada konuşup geçiştirebileceğim bir şey değildi.

"Eğer durmazsan, Erik'ten bağı koparmasını isteyeceğim."

Boş bir tehditti ama dışarıda devam eden savaş durdurmak için çalışmamıza yetecek kadar zaman kazanması için onu geri çekilmeye ikna edeceğini umuyordum.

"Ne?" diye sordu Erik, bize doğru yaklaşarak. Gözlerinde bir umut ışığı vardı. "Bozuk değil mi?"

"Hayır," dedik ikimiz birden, ancak Gray benden daha rahatlamış görünüyordu.

"Ama eğer beni rahat bırakmazsa, senden bunu kırmanı isteyeceğim."

Erik bana, "Bunu yapamam," dedi. "Bu bağı sadece ikiniz kırabilirsiniz."

Hayal kırıklığı ve acı yüzeye çıkmaya başlamıştı ve yıllar boyunca öğrendiğim hiçbir kontrol yöntemi bunu bastırmaya yetmiyordu. "O zaman kırılmasını istiyorum."

Grayson alaycı bir şekilde, "Görünüşe göre yeterince kötü değilmiş," dedi.

Onun aurası kaygan ve hızlıydı, belimden kavrayıp beni kendine doğru çekti. Keşke kendi auramı daha iyi kontrol edebilseydim, ama dualar onu

her zamankinden daha tahmin edilemez hale getiriyordu.

“Seni hayatta tutmak için söylediklerimi söyledim,” dedi bana. “İnanırım sen de beni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapardın.” Sessizliğimi devam etmesi için bir işaret olarak algıladı. “Söylediklerim için özür dilerim, ama eğer bu söylediklerim seni şimdiye kadar hayatta tuttuysa, seninle tekrar birlikte olana kadar, söylediğim için özür dilemeyeceğim.”

“Sen gerçekten de tam bir pisliksin—”

“İsteğiniz üzerine bu konuşmayı sonraya bırakacağım,” dedi sözümü keserek. Aurasının bir uzantısı yüzüme yaklaştı ve içinde ne olduğunu gördüm. Nişan yüzüğüm ışıktaki parlıyordu. Siyah taş, Hunter'ın yerine taktığı yüzüğün göğsümde uyandırdığı huzursuzluğu yatıştırıyordu. “Bu karmaşayı çözdükten ve bu konuşmayı yaptıktan sonra, bu yüzüğü tekrar takacaksın ve karım olacaksın.”

Dişlerimi sıktım, ona söylemek istediğim kelimeleri bulamıyordum. Ağzımı açarsam, büyük ihtimalle çılgın atacaktım. Sessiz kalmam odadaki herkes için daha iyiydi. En azından Grayson, söyleyeceklerini söyledikten sonra konuşmayı daha sonra yapma isteğine katılmış gibi görünüyordu.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu Ig, yüzünde hafif bir eğlence ifadesiyle.

"Evet," diye yanıtladı Gray.

Yüzük cebindeydi ve belimdeki aurasının uzantısını da çekip alacağını bekliyordum, ama orada kaldı. Baskısı ağır ve baskındı. Sanki benden kaçmayacağıma güvenmiyordu. Ama hiçbir yere gitmiyordum. Bu kadar çok şeyi riske atmışken, tutmaya niyetli olduğum sözler vermişken, asla.

"Archer'ın bizimle olmasının geçerli bir sebebi olduğunu varsayıyorum."

Adını duyunca Archer öne doğru ilerleyip gruba katıldı. "Her zamanki gibi, Elysia'daki en faydalı varlık benim."

“İnsanları kızdırmayı bırak,” diye çıktım. “Archer, Hunter’ın burada sakladığı zakkumu buldu. Mabel’in evindeydi.”

Larkin, Mabel'in adının geçmesiyle tiksintiyle burnunu buruşturdu. "Elbette onu onun için saklayacaktı."

Archer cebinden küçük, solgun çiçekleri çıkardı.

Erik, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Eminim daha fazlası da vardır," diye yanıtladı Archer. "Ama nerede sakladığını çözemedim. Kesinlikle sır saklıyor."

"Tek seferlik yeterli olur, değil mi?" diye sordum odaya göz gezdirerek.

Cevap veren Gray oldu, sesi ipek gibiydi. Sanki odada onunla birlikte tek kişi benmişim gibi. "Bu bile deriyi yakar, ama Hunter'dan düzgün bir şekilde kurtulmaktan bahsediyorsak... kanı kirletmek için çok şeye gerek yok. Sadece bunu nasıl yapacağımızı bulmamız gerekiyor."

Flynn, "Bizimle birlikte akşam yemeği yiyip i ki içecek bir ortam yaratacak gibi görünmüyor," diye belirtti.

Elva başını salladı. "Bir saldırı olması gerekir."

"Bununla ilgili iyi şanslar. O eve geri döndü ve orada istenmiyoruz."

Gray, "Yalan söyledi," diye belirtti. "Quentin'in yanında olduğuna inanmamızı istedi, ama değildi. Demek ki başka bir planı var."

"Ama o beni isteyecek," diye mırıldandım sessizce.

"Ne?"

Söyleyeceğim birkaç s z n tartışmaya yol açacağını bildiğim için Gray'e bakmayı reddettim. Kabul etmesinin imkanı yoktu, ama oda tanrılarla doluydu ve diğerleri beni desteklediği sürece, bu işi en kısa sürede bitirme şansımız olabilirdi.

"Hunter beni kullanmak isteyecektir, değil mi Archer?" Ona baktım ve başını salladı. " yleyse, yem olacağım."

"Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey," diye tısladı Grayson.

"Peki buraya tam olarak nasıl geri döndünüz?" diye sordu Larkin. "Hunter, birimizin size yardım ettiğini anlayacaktır."

Başımı salladım ve alt dudağımı ısırdım. "Haklısın. Ya hepimiz gitsek? O başarı istiyor, kazanmak istiyor. Olabildiğince şeffaf olacağız. Sanki bir m zakereymiş gibi göstereceğiz."

"Gerçekten buna inanacağını düşünüyor musun?" diye sordu Malachi.

"Muhtemelen hayır, ama Hunter, zaten kullandığınızı düşünse bile, benim başarımı isteyecektir. Ateşe ateşle karşılık vermek isteyecektir. Bence gelecektir."

İg, "En azından onun bizimle buluşması için biraz şans da katabilirim," diye söze girdi. "Denemeye değer."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Larkin, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Archer gülümsedi; bu gülümseme sıcaklık dolu değil, çarpık bir sevinç içeriyordu. "Onu  ld receğiz."

"Nasıl mı? Bıçak çıkarırsan, anlayacak."

"O halde daha zararsız bir şey kullanalım," dedim ona. "Kaleminiz var mı?"

Flynn kıkırdadı. "Bir kalem de işe yarayabilir."

Oda mırıltılarla doldu ve göğsüm umutla doldu. Bir planımız vardı ve şimdi sadece onu uygulamamız gerekiyordu.

Larkin, "Detayları size bırakıyorum," dedi. "Ne zaman ve nerede buluşmayı planladığınızı bana bildirin, ben de orada olacağım, ama şimdilik eve gidiyorum."

"Gidiyor musun?" diye sordum.

"Sana kendimi açıklamak zorunda olduğumu düşünmüyorum. Aramızda pek bir arkadaşlık yok."

Sözler canımı yakmıştı ama Hunter'la evlenmeyi kabul ettiğimde Larkin'in bana soğuk davranması hiç de şaşırtıcı değildi. Sebeplerim ne olursa olsun, muhtemelen benim tarafımdan ihanete uğradığını hissetmişti ve onu suçlamadım.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa..." Elva sözünü tamamlayamadan Larkin elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

Aurasının gümüş rengi parıltısı onu sararak gözden kaybolmasını engelledi.

Erik, garip sessizliği bozarak, "Sanırım Gray'in ofisinde bir çakı var," dedi.

Bu, herkesi harekete geçirmek için yeterliydi.

Dionne, Erik'in ardından odadan çıkarken, "Erik, ona bir görüşme ayarlamak için yaz. Bunu senin veya Malachi'nin yazması daha iyi olur. Kışkırtıcı olmayan birinin yazması daha uygun olur," dedi.

"Buna çok kızıyorum!" diye bağırdı Flynn. "Ben kışkırtıcı değilim."

Onları takip etmek için hareket ettim, ancak belimdeki aura beni olduğum yerde mıhladı. Oda boşaldığında, yalnız başıma Gray kaldım.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu önümde durarak. "Kendini yem olarak sunuyorsun. Benim cesedim üzerinden kendini tehlikeye atmaya asla izin vermem. Anladın mı?"

"Bana ne yapacağımı söyleme hakkın olmadığını anlıyor musun? Bütün bunları durdurmamız gerekiyor Gray, hem de en kısa sürede. Eğer bu, Hunter'ın karşısına tekrar çıkmam anlamına geliyorsa, bunu yapacağım."

"Yapmayacaksınız." Aurasının siyahlığı yavaş yavaş odayı kapladı ve sonunda karanlıkla çevrili kaldık. "Biz yapmamız gerekenleri yaparken siz burada kalacaksınız."

“Bu belki egonuzu incitecek ama o hiçbirinizle ilgilenmiyor. Hunter kazanmak istiyor. Bahse girerim ki, faydalı yeteneklere sahip tanrıları kendi tarafına çekmeye çalışıyor ki, onların tüm yeteneklerini bir araya getirebilsin. Mabel'ı günah keçisi olarak kullanıyor. Bütün bunlar bittiğinde, onu da suçlayacak ve burada yasa dışı bir şey yetiştirdiğini söyleyecek.”

"Mazeretlerini kimsenin duymasına yetecek kadar uzun yaşamayacak."

"Hepimizin umması gereken bu. Ve ben orada olacağım," dedim ona, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu. "İntikam duygusuyla dolu olan tek kişi sen değilsin Gray. Haksızlığa uğrayan tek kişi sen değilsin."

Gray, etrafını saran aura ve öfkeyle buruşmuş yüzüyle korkutucu görünüyordu. "Her zaman benimle kalacaksın."

İtiraz etmek için ağızımı açtım ama o devam etti.

“Tartışılmamış hiçbir şeyi aklınızdan bile geçirmeyeceksiniz. Anladınız mı? Hak ettiğinizi almak istiyorsanız, size izin vereceğim, ama hayatınız tehlikeye atılmayacak. Tartışmaya veya görüşmeye yer yok. Şartlar bunlar.”

Göğsümde kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki, kanın beynimde zonkladığını hissedebiliyor ve sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Gray'in tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini vurguluyordu. Bu durumdan kurtulmak için yeteneğime güveniyordum, ancak insanların bunu güçlendirmek için yeterince uzun süre dua etmeye devam edip etmeyeceklerini veya Hunter ve onun hayal ettiği her türlü entrika karşısında mücadele etmek zorunda kalıp kalmayacağımızı bilmiyordum.

“Sözünüzü kesmek istemedim.” Başımı çevirip kapı aralığında Erik'i gördüm. Tek başınaydı ve bizi gözlemliyordu. “Hunter mektuba cevap verdi. Yarın öğlen meydanda buluşacağımızı söyledi.”

Gray'in gözleri kısıldı. "Öğlen vakti mi? Kesinlikle yanında bir ordu getirmeyi planlıyor."

"Hepimiz öyle düşündük, ama onu evden çıkarıp karşımıza getirmek için en iyi şansımız bu."

“Tamam.” Gray kardeşine doğru hiçbir hareket yapmadı. Önümde ilahi bir kalkan gibi durdu. “Zekeriyi burada bırak, ben hallederim.”

"Emin misin?"

"Başka kimsenin elinin kirlenmesini istemiyorum," diye açıkladı. "İşler istediğimiz gibi gitmezse, suçlayacakları tek kişi ben olacağım."

"Gri..."

“Erik, eve git. Çocuklarınla vakit geçir. Hepsine eve gitmelerini söyle.”

“Sanmıyorum...” diye başladım.

“Planlandığı gibi yarın meydanda buluşacağız. Kalem ben getireceğim —her şeyden önce, lanet olası bir kalem. Çakı kullanacağız ve tüm bunlara bir son vermeye çalışacağız.”

Erik yavaşça başını salladı. "Kendine iyi bak, kardeşim."

"Sen de."

Erik ayrıldıktan sonra Gray tüm dikkatini bana verdi. "Biraz dinlenmelisin," dedi. "Yarın için her şeyin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor."

“Yardım edebilirim.”

"Bu iki kişinin yapabileceği bir iş değil," dedi. "Ve tüm bu karmaşa bittikten sonra gururunuzu nasıl bir kenara bırakıp görüşmelerimize devam etmemize izin vereceğinizi bulmanız gerekiyor."

Yanaklarımın içini ısırdım; bir yandan onun bu kadar kaba biri olmasına sinirlenmiştim, diğer yandan da bana ihtiyacım olan alanı vermeye istekli olduğu için minnettardım.

"Gray," dedim, bana yönelttiği son iğneleyici sözünü görmezden gelmeyi seçerek. "Bunu başarabiliriz, değil mi?"

Elini kaldırıp yüzümü avuçladı. İçimden bir sesin aksine, dokunuşuna yaslandım. İhtiyacım olan şey buydu, onunla birlikte olmanın verdiği rahatlık.

“Sana söz veriyorum Quentin, seninle sonsuza dek birlikte olabilmek için her şeyimi ortaya koyacağım.”

Ev boşken ve bir plan yapılmışken Quentin'in konuşmaya istekli olacağını umuyordum. Ama o evin etrafında dolanıp durdu, beni dikkatlice bir mesafeden izledi ve içindeki kaosu kontrol etmeye çalıştı.

Onu tekrar hissetmek doğru geldi. Quen'in sahip olduğu kendine özgü bir kaos havası vardı ve bu bana öyle bir seviyede hitap ediyordu ki, onun benim eşim olduğunu öğrenmeden çok önce bilmeliydim.

Onu konuşmaya zorlamak istedim. Beni affetmekten başka seçeneği kalmayana kadar tüm alanını işgal etmek istedim. Ama bunu yaparsam ve Hunter ile görüşmemize kadar düşüncelerini toparlayamazsa, onu bir şekilde kaybetme riskim vardı ve bu da beni sessiz kalmaya itti. Bunun yerine, yeterince yakın olduğunda onu isteksizce takip ederek kendimi tatmin ettim. Evimizde hala rahatça hareket etmesi beni memnun ediyordu. Kapı kollarını ve yüzeyleri altın rengine boyayarak ona nasıl tepki verdiğini. Kabul etmeye hazır olsun ya da olmasın, hala benimkisiydi.

Eldivenlerimi takıp mutfığa oturdum ve zakkumları hazırlamaya başladım. Quen karşıma oturdu. Ben çiçekleri yavaş yavaş yok ederken gözleri çiçeklere odaklanmıştı. Esnediğini eliyle zar zor gizledi.

"Neden yatağa gitmiyorsun?" diye önerdim, işime kısa bir ara vererek.

"Sanırım—" Tekrar esnedi. "—uyuyamayacağım."

Çiçeği önümdeki kaseye koydum ve ona baktım. "Son birkaç günde yaşananlardan dolayı çok yorgun olmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse, nasıl hissettiğimi gerçekten bilmiyorum."

"Hmm. Öfke dışında herhangi bir duyguyu ifade etmekte her zaman zorlanmışsındır."

Kafama dolu bir bisküvi fırlattı. Tam gözlerimin arasına isabet etti ve masaya düştü. Quen'in dudakları titriyordu, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Güzelliği eşsizdi; bacak bacak üstüne atmış sandalyede oturuyor, önünde büyük bir kahve fincanı var ve kendisine edilen dualardan dolayı altın gibi parlıyordu. Yüzük parmağı boştu, bu da göğsümde bir umut ışığı yakıyordu. Eğer ressam olsaydım, onu asla unutmamak için resmini çizerdim.

"Çok komik. Şunu da bilmenizi isterim ki, artık evimizde kremalı şekerlemeler yasaklandı."

"Bunu yapamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu hak ettin."

Tekrar sessizliğe büründük ve ben çiçeği elime alıp işlemeye çalıştım ama nafileydi. Onun artan endişesini hissedebiliyordum.

"Seni rahatsız eden şey ne, altın kız?"

"Kardeşinin psikopat olması ve benim varlığım yüzünden bizi savaşa sürüklemesi bir yana?"

"Kontrol manyaklığını bambaşka bir seviyeye taşıyor," diye mırıldandım. "Ama evet, bunun dışında aklınızda ne var?"

"Cass ve Sophie için endişeleniyorum." Kısa bir sessizlikten sonra, "James ve Charlie için de. Gareth için de. Sal'ı bile göremedim."

"Quentin, bana yeryüzündeki her ölümlü için endişelendiğini mi söylüyorsun?"

"Hepsi değil. Sadece yakın olduğum kişiler."

"Onlar için neden endişeleniyorsun?"

"Aşağıda çok fazla şey ters gidiyor. Onların güvende olmasını istiyorum, Gray."

"Öyle olacaklar."

"Onları tekrar görebilmeyi istiyorum. Charlie'nin düğününe gitmeyi, ailemle vakit geçirmeyi istiyorum."

"Memleket özlemi çekiyorsun," dedim, sonunda kaygısının ardındaki sorunu tespit ederek.

Bakışlarını masaya indirdi. "Buna ev demek doğru olur mu bilmiyorum. Burası benim evim."

Onun düzeltilmesini anladım. Quentin Scott'ın önce eğilmek için çok gururlu olduğunu biliyordum ve bu sorun değildi. Ağabeyimden kaynaklanan ufak tefek sıkıntıyı atlattığımız anda ayaklarının dibinde yalvaracaktım.

"Ama burası senin için güzel anılar barındıran yer değil," diye açıkladım çiçeği tekrar yere bırakırken. "Büyüdüğün yer ya da sana عزیز olan herkesin bulunduğu yer değil. Örneğin, Cass'in sadakatini hiç sorgulamak zorunda kalmadın, ama Erik'inkini..."

"Erik'e güveniyorum ama burada hepimiz öncelikle kendi güvenliğimizi korumaya programlıyız."

"Bu, içinde bulunduğumuz ortamda bize fayda sağlayan bir özelliktir. Buna bir tür davranışsal avantaj diyebilirsiniz."

Hafifçe kıkırdadı. "Evet, öyle bir şey."

"Elysia'ya alışmak konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cassidy'den elini istediğimde, seninle birlikte olmak için dünyaya taşınacağımı söylemiştim."

Quentin başını kaldırdı ve gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Elysia'yı terk mi edeceksin? Ya lider olursan?"

Omuz silktim. "Bir yolunu bulurum. Senin rahatın daha önemli. Cass'in senin için çok önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden ona taşınacağımı söyledim."

Ardından gelen sessizlikte, endişesinin nasıl azaldığını, artık sorumluluklarıma dair bir çağrıda bulunmadığını fark ettim. Gözleri yaşlarla doldu, sonra da gözlerini kırıştırarak onları sildi.

"Endişelenecek bir şey yok, Quentin," diye onu temin ettim.

"Teşekkür ederim." Kelimeler fısıltı gibi çıktı ağzından. "Sanırım yatağa çıkmalıyım." İnatçılık çoğu zaman sakarlık karşısında yeniliyordu. Sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı, altın sarısı saç tutamları tembelce etrafında havada süzülüyordu. "Yakında yukarı gelecek misin?"

"Birazdan," diye dürüstçe cevap verdim. "Bunu bitireceğim, sonra da bahçede bir yürüyüşe çıkabilirim."

"Seni orada istemiyorum, Gray." Sözlerine endişe sinmişti. "Güvenli değil."

"Burası hâlâ bizim mülkümüz. Bana hiçbir şey olmayacak."

"Tamam aşkım."

Sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi oyalandı, ama sonra sessizce beni ölümcül yaratımımla baş başa bıraktı.

BIÇAĞI OLABİLDİĞİNCE ÇOK ZAKKUM YAĞINA BATIRIP BAHÇEDE BİR TUR attığımda, yeni bir güne girilmişti. Uyku bana gelmedi ve bunun yerine evde volta attım, ancak Quentin'i bulma isteğim saatler geçtikçe daha da güçlendi. Sonunda, arzularıma yenik düştüm ve merdivenleri tırmanarak doğrudan yatak odamıza yöneldim.

Quentin yatakta uzanmış, gözleri kapalı ve battaniyeler bedenine dolanmıştı. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı. Huzur içinde olması gereken zamanlarda bile hep düşünüyordu. Ona, onun bana getirdiği gibi huzur getirmek benim görevimdi.

Dikkatlice yatağın kenarına oturdum, gözlerimi ondan alamıyordum. Altın parıltısı, Andreas'la birlikte koridorda ilk görüldüğü zamanki kadar güçlüydü. Ne yapmış ya da söylemiş olursa olsun, ölümlüler onu açıkça dinlemişlerdi. Ona inanıyorlar ve ona dua etmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

"Quentin Scott, hafife alınmaması gereken bir güçsün," diye fısıldadım, saçlarını yüzünden çekerek.

Parmaklarım nazikçe yanağına dokunurken, bu kadına hayranlığımın bir gün bile azalacağını merak ettim. Başına ne gelirse gelsin, hayatta kalmak için gereken adımları planlayıp uygulayacak kadar soğukkanlılığını koruyordu.

Utancın yakıcı ateşi beni tüketirken parmaklarımı geri çektim. Onun bağı bendim. Onu korumak ve ona huzur getirmekle görevliydim. Ve yine de, onun acısının sebebi ben olmuştum.

Kaos. Yıkım. İntikam.

Dokunduğum her şey sorumluluklarımın izlerini taşıyordu. En iyi niyetlerle bile hareket etsem, içimdeki karanlığın gölgesinde kalıyordum. Quentin hayatıma girdiğinden beri bu durum beni hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Onun sevgisi ve kabulü bir uyuşturucu gibiydi. Ona bağımlıydım.

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çekiştirdim. Evinde, yatağında güvende olmalıydı. Kardeşiyle akşam yemekleri planlamalı ve laboratuvarında James'le atışmalıydı. Bunun yerine, kardeşimle yüzleşmeye hazırlanıyordu.

Başımı kaldırdım ve tekrar ona baktım.

Buna izin vermezdim.

Quentin birkaç saat sonra Hunter'ın karşısında durmak istemeyecekti.

Kimse yapmazdı.

Yavaşça ayağa kalktım, eğilip alnından nazikçe öptüm. Quen mırıldandı ve yana dönerek kıvrıldı. Bir an için onun hediyesini ve ne kadar faydalı olacağını düşündüm, ama asla onun izni olmadan almazdım. Güvenini asla böyle ihanet etmezdim.

"Senin için geri döneceğim. Söz veriyorum," dedim ona usulca.

Odayı sessizce terk edip çalışma odama gittim. Yapacağım şey için hepsinin beni affedeceğini umuyordum, ama bu asla onların savaşı değildi. Bunların hiçbiri Erik'e, Elva'ya veya Ignacio'ya bağlı değildi. Konseyin geri kalanı yıllardır süregelen bir tartışmanın içine çekilmişti. Quentin, onun inandığı gibi sebep değildi, sadece bardağı taşıran son damlaydı. Bu savaş kişiseldi. Bana ve Hunter'a bağlıydı ve böyle de bitecekti.

Masama oturup hızlıca bir mektup taslağı hazırladım. Büyük abimi biraz olsun tanıyorsam, uyanık, volta atan, etrafı kolaçan eden ve askeri bir hassasiyetle hamlelerini planlayan biri olurdu. Mektubu gönderirken, tahmin edilebilirliğinin değişmediğini umdum. Ve bir cevap beklemeden aşağı indim, zakkumla kaplanmış çakımı kaptım ve sessizce evden çıktım.

UÇURUMLARIN ÜZERİNDE DURARAK, HAVAYI KASIP KAVURAN KAOSTAN beslenmeme izin verdim. Fırtına şiddetle esiyordu ve ben onun tam ortasında olmak istiyordum. Benimle başlayıp benimle bitmesini istiyordum. Yağmur buz gibiydi. Ağır damlalar yere öyle bir kuvvetle düşüyordu ki, oluşan çukurlar büyüyerek su birikintilerine dönüşüyordu. Tanrılar savaşıırken, Elysia'nın dört bir yanında parlak şimşek çakmaları ve derin gök gürültüsü yankılanıyordu. Kontrolümün son kısıtlamalarından kurtuldum ve intikam oldum. Gözbebeklerimden mavi renk akıp gitti,

geriye sadece siyah kaldı ve auram etrafımda titreşerek, beklerken düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Ayakkabılarımın içinde parmak uçlarım kıvrılmış, beni yere sabitlemişti ve kıyafetlerim tenime yapışmıştı. Kollarım ve ense tüylerim diken diken olmuştu. Yıllar önce, son savaşın doruk noktasında, pervasızdım. Emirleri aldım ve fazla düşünmeden karmaşanın içine daldım. Ta ki arkadaşlarım tehlikeye girene kadar. Ve o zaman bile, yeterince şey yapmamıştım.

Bu sefer Quentin'i düşünmek gerekiyordu. Korkusu aramızdaki bağı titreştiriyordu. Bu beni ondan uzaklaşmaya, onu bulmaya, teselli etmeye, bunun yakında biteceğine ve bir denge bulunacağına dair güvence vermeye itiyordu. O hala bunların hepsine yabancıydı. Savaşın eşiğinde ne kadar sık bulunduğumuzu ve işlerin ne kadar çabuk normale döndüğünü nereden bilebilirdi ki?

Ama şimdi gidersem, altın bir fırsatı kaçırmış olurduk. Sonunda akıl almaz bir şey yapıp kardeşimi öldürdüğümde bunun benim için ne sonuç doğuracağını kimse bilemezdi. Elysia hâlâ beni ölüme mahkum etmeyi uygun görebilirdi. Hunter'ın kim olduğunu ve kitleleri nasıl manipüle ettiğini asla anlamayacakları ihtimali de vardı, ama şu anda bunu düşünmek bana düşmezdi.

Şimşekler çakınca gökyüzü aydınlandı, göz kamaştırdı. Gökyüzü açıldığında, karşımda büyük ağabeyim, mavi aurasıyla örtülü bir şekilde duruyordu. Ben bu kaostan beslenirken, o da ölümlülerin ve tanrıların yalvardığı korumadan besleniyordu.

Gök gürlediğinde ve yer sarsıldığında birbirimize bakakaldık.

"Yalnız geldin," diye seslendim, mektubuma inandığı için içten içe minnettardım.

Yazışmalarımız kısaydı. Ona burada buluşmamızı söyledim. Yalnız olacağımı ve onun da yalnız olması gerektiğini belirttim. Yıllar önce yapmamız gerekeni nihayet bitirebileceğimizi söyledim.

"Bu noktaya hiç gelmemeliydi Grayson," dedi Hunter. "Senin her zaman baş belası bulma yeteneğin vardı."

"Genellikle sizin tarafınızdan oluşturulur."

Hunter, kendi yalanlarına inanıyormuş gibi bir ses tonuyla, "Bunların hiçbirisi benim suçum değil," dedi. "Bunların hepsi senin işin, Grayson. Tek yapman gereken dinlemektir. Uysalca oturup birkaç soruya cevap vermek. Kuralları biliyordun ve yine de kendini tutamadın. Yasak olanı istedin."

“Quentin benim ruh eşim,” diye karşılık verdim. “O benim için yaratılmış.”

“Kendi canını kurtarmak isteyen bir fahişe. Hiçbir sadakati olmayan bir kadın.”

Ona doğru atıldım, etrafımda uçuşan aura ile ikimizi de yere serdim. Yerde boğuşuyorduk, yumruklarımız güçlerle doluydu. Hunter beni iterek uçuşumun kenarına savurdu, düşmemek için kendimi zor tuttum. Ellerimle cebimi yokladım, bıçağı ve yüzüğü aradım.

"Fırsatım varken ikinizi de öldürmeliydim!" diye bağırdı Hunter, sesi zehir doluydu.

Hunter ile aramda neler olup bittiğini, Erik ile kurduğum gibi bir bağ kuramamamızın nedenini asla anlayamayacağım. Sahip olması gereken, sorumluluğunu üstlendiği koruma içgüdüğü, küçük kardeşlerine karşı bir türlü ortaya çıkmadı.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım. "Zekeri cennete geri getirdin," dedim. "Dünyada onun kullanımını yasakladın, ama burada yetiştirdin! Onu tekrar kullanacağını biliyordun."

"Çalışmanın korkuları yatıştıracağının garantisini veremem," dedi Hunter bana doğru gelirken. Etrafındaki aura giderek büyüyordu ve ben de kendi aurama odaklanmaya çalıştım. "Tanrılar kendi hallerine bırakıldıklarında histeriye kapılmaya meyillidirler. İşler planlandığı gibi gitmezse bu benim kozumdur."

“Beni her zaman kurban edeceksin.” Hunter’ın beni itiraf etmek istediğinden çok daha uzun süredir ortadan kaldırmak istediğini fark ederek güldüm. Auramı kullanarak kendimi uçuşumun kenarından uzaklaştırıp Hunter’ın arkasındaki boşluğa götürdüm. “Farklı olabilirdi.” Bu sözler içimi bir hüznle kapladı. Erik’i düşündüm. Quentin ve Cassidy’yi düşündüm. Bexley ve Larkin’i.

Blue hızla üzerime doğru geldi ve Hunter’ın karnıma yaptığı darbeye nefesim kesildi. Geriye doğru sendeledim, elimden geldiğince saldırıya karşı koymaya çalıştım. Etrafımızda süren savaş, havayı elektriklendiren her bir kaos ve yıkım damlasını içime çekerken güçlerimi beslememe yardımcı oldu.

Her darbe vücudumda yankılanarak dişlerimi ve kemiklerimi titretiyordu. Hunter ile daha önce de kavga etmiştik, ama hiçbir zaman şimdiki kadar şiddetli bir kavga olmamıştı. Ona isabet eden her darbe,

kalbimde sadece ona karşı sakladığım saf nefreti açığa çıkarıyordu. Etini kesiyor, derisini morartıyordu. Ama ben de verdiğim kadarını aldım.

Zamanın çok önemli olduğunu bilerek bıçağı cebimden çıkardım. Bunu ne kadar uzatırsam, Elysia'ya o kadar çok zarar gelecek ve ölümlüler o kadar çok acı çekecekti. Umursamak bana düşmezdi ama Cassidy ve Sophie'ye bir şey olursa Quentin beni asla affetmezdi.

Kendimi toparlayarak, auramı olabildiğince uzağa iterek uçuşuma doğru koşmaya başladım. Vücudum gerildi ve kendimi Hunter'a doğru fırlattım, kükredim ve bıçağı ona doğru sapladım. Bıçağın üzerindeki zakkum kabuğu avucumu yaktı, ama acı, Hunter'ın boynumu saran aurasının verdiği acıyla kıyaslanamazdı. Bu, nefes borumu ezen ve ayaklarımı yerden kaldıran ezici bir tutuştu. Bıçak elimden kaydı. Gök gürültüsü çakmaları, Hunter'ın yüzünde beliren çılgınlığı aydınlattı. Öyle vahşi bir sevinç ki, hızla sıcak bir havadan rahatsız edici bir havaya dönüştü. Hiçbir kısıtlaması olmayan, deliliğin eşiğinde bir adam. Hunter serbest düşüşe geçecekti çünkü kaybedecek başka bir şeyi yoktu.

Beni yere çarptığında kemiklerim sarsıldı. Çamur etrafıma sıçradı ve kayaların keskin kenarları omurgama saplandı. Acıya rağmen, auram bıçağı doğru fırladı ve onu kendime doğru çekti. Ama yüzüme yumruk atan Hunter, hızımı yakaladı. Aurası benimkiyle boğuşarak, keskin ucu ona saplama hedefimden beni uzak tuttu.

Kavgamız devam ederken Hunter kahkaha attı. "Benden kurtulmaya çalışacağını tahmin etmeliydim. Güç için ruhunu bile satarsın, ne pahasına olursa olsun."

"Son zamanlarda aynaya baktın mı?" diye çıkıştım. "Dindarlığın timsali sayılmazsın."

"Grayson!"

Quentin'in sesi tüm gürültüyü bastırdı ve başımı geriye doğru uzatarak onun bize doğru koştuğunu gördüm.

"O her zaman senin felaketin olacaktı," diye fısıldadı Hunter.

Kaburgalarımın hemen altında keskin bir acı saplanıp damarlarımda yanma başlayınca, tepki verme yeteneğim elimden alındı. Aşağı baktığımda, bıçağın ucunun yan tarafımdan dışarı çıktığını gördüm.

Hunter üzerime doğru eğildi. "Şah mat, kardeşim."

Dikkatsizlik, Grayson'ın bilinen bir özelliğiydi. Doğasının bir parçasıydı. Ama onu hiçbir zaman intihar eğilimli biri olarak düşünmemiştim.

Uyandığımda onu yanımda bulmayı bekliyordum, ama yanımdaki yer boştu. Orası sıcak değildi. Ev sessizdi. Ve sonra endişe içime çöktü. Evimizi aradım ama onu hiçbir yerde bulamadım, kullanmayı kabul ettiğimiz bıçak da yoktu.

“Quentin?” Erik odaya girmişti.

Nereden başlayacağımı ya da ne yapacağımı bilmeden onu aradım ve hiç vakit kaybetmeden geldiği için minnettarım.

"O burada değil, Erik," dedim ona kısaca.

Erik'in yüzü bembeyaz oldu. "Bahçe mi?"

"Oraya da baktım ama bomboş."

Oda, güvendiğimiz tanrılarla doluyordu ve haberler bedenler arasında yayılıyordu.

"Hunter'ı bulmaya gitti," dedim, bunun tek olasılık olduğunu biliyordum. Gray kaçmazdı. Korkak değildi.

Panik kanımı dondurdu. Bir plan yapmıştık ve o da kabul etmişti. Ne zamandır kendi başına hareket edeceğini biliyordu? Biz öğle vaktini beklerken neden böyle bir şey yapacaktı?

Erik, Ignacio'yu yanına çağırarak, "Git onu ara. Flynn'i de yanına al. Kendine dikkat et ve bir şey öğrenir öğrenmez haber ver. Ben Quentin'le kalacağım." dedi.

"Ben giderim," dedim ona.

Hayır. Gray beni asla affetmezdi, ben de kendimi affetmezdim.

Archer araya girerek, "Hunter'ın nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Eğer bizi hazırlıksız yakalarsa, o zaman başka bir sorunla karşı karşıya kalırız. Grayson kendini koruyabilecek yeteneğe fazlasıyla sahip."

"Okçu..."

"Hayır, Quentin. Bu onun bencilce bir hareketiydi ve yaptıklarına hiçbir şekilde sempati duymuyorum."

Malachi bu yoruma başını sallayarak karşılık verdi. "Biz de arayacağız. Çok uzakta olmaz."

Tanrılar ve tanrıçalar geldikleri hızla odadan ayrılmaya başladılar. Archer'ın bunun bencilce bir hareket olduğu konusundaki görüşüne bir ölçüde katılıyordum. Ama Gray şöhret peşinde değildi. Gray'i tanıdığım kadarıyla, bunu kendi hatası olduğunu düşündüğü için omuzlarına almıştı. Başka hiç kimsenin bu kavgaya karışmaması ve her zaman kendisi ve Hunter arasında geçen bir mücadelenin sonuçlarını hissetmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Erik'e, "O bir aptal," dedim. "Onu bulmalıyız."

"Bir seçim yaptın," dedi Archer kayıtsızca.

Ona doğru döndüm ve gözlerimi kısarak baktım. "Söyleyecek faydalı bir şeyin yoksa, ağzını kapalı tut."

Yorumlar hiç yardımcı olmuyordu ve onun şikayetleriyle uğraşacak sabrım yoktu.

Dudakları hafifçe kıvrıldı, ama Larkin elini omzuna koydu.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var," dedi ona. "Beni takip et."

"Merakımı iyice uyandırdı."

Larkin bana döndü. Yüzü, geçmişi hakkında bana açılmadan önceki gibi buz gibiydi. Söyleyeceği her şeye hazırdım, ama fikrini değiştirdi ve Archer'ı da peşinden sürükleyerek odadan çıktı.

"Erik," dedim, Larkin'i aklımdan çıkarmaya çalışarak. "Dışarı çıkıp onu bulmalıyız. Ben onu bulmalıyım."

Erik, "Seni oraya götürmek çok tehlikeli," diye yanıtladı. "Bunu biliyorsun."

Pek çok tanrı ve tanrıça, kazanma umuduyla hediye benden almaya çalışacaktı. Dualar, gücümün artmasını sağlamaya devam etti ve James'in konuşmamın görüntülerini başka nerelere gönderdiğini merak ettim.

"Planımız suya düştü. Hareket etmemiz gerekiyor çünkü Gray, Hunter ile birlikteyse bana ihtiyacı olacak," diye açıkladım.

Ignacio sırsıklam ıslanmış ve endişeli bir halde odaya girdi. Derin bir nefes alarak, "Uçurumların tepesinde," dedi. "Hunter orada."

"Gitmemiz gerekiyor," dedim Erik'e, o da başını salladı.

Bizi oraya götüren Ignacio'ydu. Onun turuncu aurası bizi öyle bir sarmıştı ki, dünyayı göremez hale gelmiştik.

Uçurumun dibinde tekrar görüldüğümüzde Ignacio'ya baktım. "Neden bizi doğrudan onun yanına götürmedin?"

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz."

"Önemli değil!"

Uçurumların tepesinden mavi ve siyah bulutları görebiliyordum. Kuzey Işıklarının şiddetli bir varyasyonu gibi birbirlerine çarpıyorlardı. Koşmaya başladım, ayaklarım çamurda kayıyordu ve her adımım dengesizdi.

"Quentin! Bekle!" diye seslendi Erik arkamdan.

"Tanrı aşkına!" Ignacio'nun sesi giderek yaklaşıyordu.

Gray'in tehlikede olabileceği bir durumda beni durdurmalarına izin vermek istemediğim için kendimi ileriye doğru attım. Bu savaşın hiçbir kesinliği yoktu. Kaos hüküm sürüyordu, ama koruma da öyle. Belirli bir sonuca bahse girmezdim. Eğer işin içine dahil olamazsam.

Uçurumun tepesine vardığımda, kardeşleri net bir şekilde görebiliyordum. Yerde, yumruklaşıyorlardı. Tanrı ve tanrıçalardan görmeye alışkın olduğum gibi, auraları yumuşak bir akışla dans etmiyordu. Aksine, keskin ve hassas hareket ediyorlardı.

Hunter, Gray'in yüzüne yumruk attığında içimde bir şeyler yıkıldı ve boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. "Grayson!"

Başını geriye doğru eğerek bana baktı, sonra bakışlarını hızla Hunter'a çevirdi. Vücudumda dayanılmaz ve yakıcı bir yanma hissi oluştu. Adımlarım sendeledi ve Ignacio yanımdaydı, Erik ise ikiliye doğru ilerlemeye devam etti.

Erik, yağmurun sesini bastırarak, "Hunter!" diye seslendi. "Bütün bunlara bir son ver!"

Erik'in etrafında geniş kırmızı alanlar yayıldı, mavi ve siyaha katıldı. Siyah ise yavaşça sahibine doğru geri çekiliyordu.

Larkin ve Archer görüldüğünde kendimi zorla ayağa kaldırdım.

"Aceleci kararlar vermeyi bırakmanı istemek çok fazla olurdu. Evde kalman söylendi," diye tısladı Larkin. Kolumu sıkıca kavradı. "Quentin, başarı tanrıçası, bu görevde başarını diliyorum. Başarısızlık bir seçenek

değil ve yalnızca sen onun kesinliğini sağlayabilirsin. Bana daha önce hiç yaşamadığım türden bir başarı bahşet.”

İçimin paramparça olması hissi çok şiddetliydi. Hediyesi elimden alırken göğsümde derin bir boşluk hissi oluştu. Bunun olacağını bekliyordum. Birinin onu benden alacağını. Birden fazla kez. Ama bunun Larkin tarafından iznim olmadan yapılacağını beklemiyordum.

Archer, Ignacio'nun kolunu tutarak, "Larkin, senin uzun uzun konuşmana vaktimiz yok," dedi. "Ignacio, şans tanrısı, bana bugün yapılması gerekeni yapma fırsatı ver. Bana ve planlarıma uygun şans bahşet."

Ignacio'nun yüzü solgunlaştı ve hediyesinin elinden alınmasıyla irkildi. Larkin ve Archer dövüş alanına doğru ilerlerken birbirimize sıkıca tutunduk.

Iğ endişeli bir ifadeyle, "Quentin," dedi. "İyi misin?"

"Gray'e ulaşmam gerek," dedim ona, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya başlarken.

Hunter, Gray'i bırakıp Erik, Larkin ve Archer'a odaklanmıştı. Yerde hareketsiz yatan Gray'e doğru aceleyle ilerledim. Ona ulaştığımda, yan tarafında saplanmış bıçağı görünce midem alt üst oldu.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır!" dedim, yanına diz çökerek. "Gray. Gray, iyi misin?"

"Kahretsin." Iğ, Gray'in diğer tarafında dizlerinin üzerine çöktü. "Bu iyi değil. Onu ortadan kaldırmalıyız."

"Hayır! Onu çıkaramayız. Kan kaybından ölebilir."

"Üzeri zakkumla kaplı, Quentin. Zehirlendi. Kanı kirlendi. Artık hiçbir önemi yok."

İçgüdülerime aykırı olarak, bıçağın sapını kavradım ve gözleri donuklaşmış olan Gray'e baktım. "Çıkaracağım onu, Gray. Canın acıyabilir. Özür dilerim."

Silahı ondan çekerken acıyla inledi. Öksürdüğünde ve midem bulanmaya başladığında bir an durdum. Ayrılmaz bir şekilde birbirimize bağlıydık. Bir çekiş daha yaparak, silahı tamamen çıkardım. Bıçağın gümüşü siyah ve altınla kaplıydı. Altından çok siyah. Tanrıdan çok kaos. Yara kanamaya devam ediyordu ve kanamanın durması için ellerimi sıkıca bastırdım.

"Bizimle kalman gerekiyor, tamam mı?" dedim Gray'e, etrafımızdaki dünya giderek yeşil ve gümüş renklerle kaplanırken. "Beni dinliyor

musun?"

"Quentin, bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Ig yavaşça. Dikkatini hâlâ Gray'in yüzünde tutuyordu.

"O olacak!"

Gray yavaşça hareket etti. Nefesleri sığılaşıyordu ama cebinden bir şey çıkardı. Parmaklarının arasında nişan yüzüğüm vardı. Birkaç saat önce ona saklamasını söylediğim yüzük.

"Özür dilerim," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Her şey için."

"Şşş. Şimdi bundan bahsetmiyoruz, unutma?"

"Benimle evlen."

Sol elimi uzatıp yüzüğü aldım ve biraz zorlanarak parmağıma taktım. "Tamam. Seninle evleneceğim, ama hayatta kalman gerekiyor. Anlaşma bu."

Yoksa sonsuza dek nasıl devam edeceğimi asla bilemezdim.

Gray, büyük bir çaba sarf ederek kolunu kaldırdı ve parmaklarıyla bir, dört ve üç rakamlarını işaret etti.

"Gray mı?" Ona baktım. "Gray!"

Gözleri kapandı ve nefesleri zayıfladı. Ig'e tekrar baktım; yanağından tek bir gözyaşı süzülmesine izin verdikten sonra Erik'i aramaya başladı.

Ötemizde, aşk tanrısı kardeşini Archer ile birlikte bağlamıştı. Larkin, etrafını saran aurasıyla korkunç görünüyordu. Buz ve ateşti. İnsan formunda intikamdı. Hunter saldırdı, ancak Larkin'in gücü ona doğru fırladı ve onu uçurumun kenarına itti. Bir anda, üzerine çıktı ve ağzına bir şey zorla tıkadı. Şişeyi dişlerine çarptığını ve içindekilerin yüzünün yanlarından aşağı dökülerek derisini erittiğini, Hunter'ın boğulduğunu dehşet içinde izledim. Larkin yaklaştı, dudakları kıpırdadı, ama ne söylerse söylesin, onlara yönelikti. Bir veda hediyesi.

Gökyüzünü aydınlatmaya yardımcı olan elektrik mavisi renk geri çekildi ve ellerim Gray'in yanındaki yaradan kaydı. Üzerine yığıldım, bedenini kendi bedenimle örttüm.

"Lütfen, hayır." Erik'in sesini duydum. "Ah, Gray."

"Onu kaybedeceğim," diye fısıldadım.

Archer yanıma geldi, Gray'in kanıyla kaplı bıçağı kaptı ve Larkin'e doğru koşmaya başladı.

"Onu havuza götür," dedi Ig ve ben ona baktım. "Onu hemen havuza götürmemiz gerek."

Görüşümü engelleyen turuncu renk yüzünden hiçbir açıklama yapmadı ve uçurumun tepesinden ayrılıp havuzun kıyılarına doğru yol aldık. Suyun yüzeyi, gökyüzünün geri kalanı kadar kaotikti. Üzerine yağın yağmurdan dolayı bulanıktı. Artık berrak ve davetkar görünmüyordu, aksine kaçınılması gereken başka bir tehlikeydi.

“İşe yarayıp yaramayacağından emin değilim ama onu oraya götürün. Bir kere bize fayda sağladı. Başka ne yapabileceğini bilmiyorum ama acele etmeliyiz.”

Zaman çok önemliydi. Erik'in yardımıyla Gray'i sulara sürükledik. Hayat ondan uzaklaştıkça bedeni ağırlaşmıştı. Bunu kendimde de hissedebiliyordum, aramızdaki bağın nasıl zayıfladığını. Kaslarımı yavaşlatan yorgunluğu. Gray elimden kayıp gidiyordu ve ben bunu sadece görmüyor, aynı zamanda yaşıyordum.

Suların bir şey yapmasını bekleyerek onu beklettik, ama sular kaotik hallerini korudu ve benim umudum da tükendi.

"Onu suya batırın!" diye seslendi Ig kıyıdan. "Onu suyun altına koyun."

"Erik," diye fısıldadım, devam edip edemeyeceğimden emin değildim.

"Deneyelim," diye yanıtladı.

Gray'i suyun altına indirmeden önce derin bir nefes aldım. Gözlerimi zorla açarak yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı, o muhteşem mavi gözlerini benden mahrum bırakmıştı. Onu affettiğimi söylemediğimi fark ettiğimde dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Onu sevdiğimi söylememiştim. Hayatımda bir fırsatı kaçırdığım bir kayıp daha olmuştu. Ömrümün geri kalanını pişmanlıkla geçireceğim bir hata daha.

Nefesim hızla tükeniyordu ve ciğerlerim yanarken kendimi Gray'e doğru ittim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, nereye giderse gitsin onu her zaman seveceğimi bilmesini umarak. Hayatım sonsuza dek değişmeden önce son bir öpücük.

Kanımda dolaşan zakkum her şeyi bulanıklaştırmıştı. Yanma bembeyaz bir ateş gibiydi ve içten içe parçalanıyordum. Cehennem ateşinde yanıp kül olacağım için benden hiçbir şey kalmayacaktı. Ona teslim olmamak giderek zorlaşıyordu. Acı ve karanlık beni boğuyordu ve gücüm tükeniyordu.

Quentin'in sesi aralıklı olarak bana geliyordu. Tam olarak anlayamadığım şeyler söylüyordu ama yüzüğü alması gerekiyordu. Ruh eşim. Altın kızım. Ona bir söz vermişim ve bunu yerine getirmek istiyordum. Söylediklerim için beni affettiğinden ve beni hâlâ kabul edeceğinden emin olmak istiyordum. Uzun zamandır dünya karanlıktı. Etrafımdaki şeyleri umursamayan, yenilmez bir figür gibi dolaşıyordum. Her şey önemsiz ve anlamsızdı. Ne kadar yanılmışım. Quentin hayatıma girdi ve onu hayal bile edemeyeceğim bir şekilde aydınlattı. Yaşamaya değer bir hayat yarattı. O hayat ne kadar kısa olursa olsun. Onunla tanışmak, sadece benim ruhum için yaratılmış bir aşkın tadına bakmak ne büyük bir nimetti.

Gözlerim ağırlaştı, açık tutmakta zorlanıyordum. Yan tarafımdaki ağrı hâlâ çok şiddetliydi. Göğsümdeki yanma o kadar şiddetlenmişti ki, basınçtan çökecekmiş gibi hissettim. Elva'ya ölümün beraberinde ne getirdiğini hiç sormamıştım. Bizi götürdüğü yolu hiç merak etmemiştim. Her şey kararmış mıydı yoksa yolculuğun sadece başka bir aşaması mıydı?

Elva. Quentin'e o bakacaktı. Elva. Erik. Ignacio. Archer. Larkin. Sloan.

İsimler ve yüzler. Yüzler ve isimler. Bana yaklaştılar, dokunabileceğim kadar yaklaştılar, sonra da yüzerek uzaklaştılar. Geriye sadece Quentin

kaldı. Benim altın kızım benim için başlangıç ve sondu. Tüm dünyam ondan ibaretti. Yaklaştıkça, onu ne kadar çok sevdiğimi bilip bilmediğini merak ettim. Ona olan sevgimi, sonsuza dek sürecek şekilde yeterince göstermiş miydim? Yoksa ona ne kadar değer verdiğimi anlatmakta yetersiz mi kalmıştım?

Dudakları benimkilerle buluştu, yumuşak, sıcak ve özlemle, pişmanlıkla doluydu. Ellerim uzandı, belini kavradı ve öpüşüme karşılık verdim. Ölümün bu kadar tatlı olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Göğsümdeki boşluk hissi, yerini sıcak bir kabarma hissine bıraktı. Bu, zakkumun yaydığı o beyaz, bunaltıcı sıcaklık değildi; sadece Quentin'in dokunuşuyla gelen, altın gibi sıcak bir histi.

Suyun yüzeyine çıktık ve Quentin derin nefesler alarak geri çekildi. Ben de onu bırakmak istemeyerek kendime sıkıca sarıldım.

"Gray mı?" diye sordu Quentin. "Hayattasın. İşe yaradı."

"Gray!" Erik çok sevinçliydi. Benim yanımda olmaktan duyduğu minnettarlığı hiç bu kadar açıkça göstermemişti.

Başımı çevirip ona baktığımda, etrafını saran aurasıyla ışıldıyordu. Erik'in merkezde olduğu dünya, kırmızı bir renge bürünmüştü.

Parmaklar nazikçe çeneme bastırılarak, beni yavaşça ruhuma geri yönlendirdi.

"Artık bu sözden geri dönemezsin," dedim ona. "Ben üzerime düşeni yaptım. Benimle evlenmek zorundasın."

Kollarını boynuma doladı, tüm gücüyle bana sarıldı. Geri çekildiğinde, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Bu heyecan ve yoğunluk beni sersemletti.

Ayrıldığımızda, "Gri," dedi.

"Ne?" diye sordum, onu süzerek. Dudakları dolgun, yanakları kızarmıştı. Koyu renk saç tutamları yüzüne yapışmıştı.

"Gözleriniz..."

"Onlarda ne sorun var?"

"Hiçbir şey yok. Onlarda hiçbir sorun yok."

Su sıçrama sesleri dikkatimi çekti ve Erik, daha önce bize yer açmak için geri çekildikten sonra, bize doğru suya giriyordu.

"Gözleriniz," diye tekrarladı.

"Ne?" diye sordum. "Bu nedir?"

"Onlardan biri esmer."

"Kahverengi?"

Ig kıyından kakhaha attı. "İşe yaradı. Gerçekten işe yaradığına inanamıyorum."

"Ne oldu? Nasıl?" diye sordu Quentin. "Bunun olup olmayacağını bilmediğini söylemiştin. Havuz onu kurtardı."

Erik başını salladı. "Havuz onu kurtaramadı."

Kaşlarını çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Erik'in aurası eskisinden daha parlak bir şekilde titreşiyordu. "Quentin, onu kurtardın. Aranızdaki bağ onu kurtardı."

"Anlamıyorum," dedi.

"Quentin, Gray'de senin ruhunun bir parçası var. Oleander yüzünden ruhunu kaybediyordu. Seni sen yapan her şey, ilahi yanı da dahil, ruhunun bir parçasıdır. Oranın altından onu öptüğün an, o ruh ona geri döndü. Yaşamasına izin verdi."

"Yani artık ruhum yok mu?" Quentin panik içinde görünüyordu. "Bağlı değiliz mi?"

Ama bunu söylerken bile, bunun doğru olmadığını biliyordum çünkü bu düşüncenin onu ne kadar üzdüğünü hissedebiliyordum.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bunu bazı kaynaklarda okudum ama doğrulanmış bir kaynak yoktu. Gerçekten olabileceğini hiç bilmiyordum," diye düşündü Erik. "Görünüşe göre Gray'i öptüğünde, ruhun ona o kadar çok etki etmiş ki, senin bir özelliğini almış."

"Sanki içimden bir şey ayrılmış gibi hissettim," dedi bize.

"İşte cevabınız. Ruhunuz ayrılmak istemedi ve bu yüzden kendini Gray'e yerleştirdi."

"Kahverengi olan şey—" diye başladı Quentin.

"Ruhunuz. Size ait olanın fiziksel bir işareti."

Kollarımda titreyen Quentin'e baktım. Son birkaç günün stresi etkisini göstermeye başlamış olmalıydı. Onu kendime daha da yaklaştırıp alnından öptüm.

"Hayatımı kurtardın," diye mırıldandım ıslak tenime karşı.

Erik, "Diğer herkese geri dönmemiz gerekiyor," dedi. "Biraz düzen sağlamalıyız. Hunter olmadan her şey sana kalıyor, Gray."

Bu sözler bana hiç sevinç vermedi. Hunter ve Larkin boşandıktan sonra Elysia'nın sorumlulukları bana kaldı, ama Elysia'nın ne halde olduğunu görmüştüm. Birçok sakın, onun yerini almamı görmekten mutlu olmazdı.

"Meydan mı?" diye sordu Erik.

"Belediye meclisi salonu," diye yanıtladım, zihnimdeki karmaşayı düzenlemeye çalışarak.

Ignacio yerden kalktı. "Elimden gelenleri toplamaya başlayacağım. Haberi onlara ileteceğim. Şunu da söyleyeyim, ölmediğine sevindim, Gray." Ve sonra gözden kayboldu.

Bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorduk. Her şeyi yeniden yoluna koymaya çalışarak kaybedecek zamanımız yoktu. Lideri olmayan Elysia daha da istikrarsız olurdu.

"Quentin," dedim ve bana baktı. "Tüm süre boyunca yanımdan ayrılmayacaksın. Anladın mı?"

Başını salladı. "Seni gözümünden ayırmayacağım."

Erik'e şöyle bir göz attım, sonra auramı hepimizin etrafına sardım ve bizi konsey odalarına götürdüm. Devasa mekan bir enkaz halindeydi. Güvensizliğin merkezi olduğu düşünülündüğünde, hedef alınması hiç de şaşırtıcı olmamalıydı.

Enkazın ortasında bir sürü öfkeli Tanrı ve Tanrıça vardı ve tüm bunların merkezinde, diz çökmüş ve sayısız aura ile bağlanmış Archer bulunuyordu. Ah, bu ilginç olacak.

"Yeter!" diye bağırdım, gürültünün monotonluğunu yarıda keserek. Quentin sıçradı ve ben onu sıkıca yanıma çekip, sırtını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım.

Bağırışlar fısıltılara dönüştü ve gözler bana çevrilince kısa sürede sustu. Quentin'i nazıkçe arkama ittim, henüz herkesin yanında olmasının güvenli olup olmadığından emin değildim.

Aria öne çıktı ve midem bulandı. Eğer o işin içindeyse, iyi bir şey olmayacaktı.

"Kendi öz kardeşinizden kurtulmak için Archer'la komplo kurdunuz," dedi öyle bir inançla ki, sanki bir planlar hazinesine rastlamış gibiydi.

"Aria." Gözlerimi ona diktim. "Yüzyıllar boyunca ağzından çıkan tüm saçmalıklar arasında, ödülü bu kazanmalı. Hepinize hatırlatayım, Hunter, Archer ile birlikte beni ortadan kaldırmak için komplo kurdu. Kendi oyununda yenildi."

Tobias gözlerini bana dikti. "Ve biz seni kralımız olarak mı kabul edeceğiz?"

Oda, tahmin ettiğim gibi, bir anda kargaşa çılgınlıklarıyla doldu. Koltuğa böyle oturmayı planlamamıştım. Bundan sonra, uzun zamandır onlardan

saklanan gerçeği nihayet kabul edene kadar sürekli bir yokuş yukarı mücadele olacaktı.

"Tam olarak ne istiyorsunuz?" diye sordu Quentin, arkamdan çıkarak. Altın rengi parıltı hâlâ belirgindi.

Aria hemen cevap verdi: "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bu tamamen benimle ilgili. Ben de sizin kadar Tanrı'yım."

"Sen benim Tanrı'mın yarısısın."

Altın ve beyazın çarpışması oldu, ama onların kendi aralarında kavga etmelerine izin vermeyecektim. Birkaç saniye sürdü, ama sonunda auramın kalın bir uzantısı fırladı ve Aria'yı yere serdi. Tanrısal gücüm hala zehirlenmenin etkisinden kurtulamıyordu, bu yüzden umduğum kadar güçlü bir etki yaratmadı.

"Bir daha böyle bir hareket yaparsan, Aria," diye uyardım onu. "Sana söz veriyorum, yapacağın son şey bu olacak."

Quentin'e döndüğümde gördüklerime şaşırdım. Önünde, mide bulandırıcı derecede parlak, gökkuşağı renklerinde bir kalkan gibi sayısız aura yayılmıştı.

Quentin, Aşağı Elysia'da zaman geçirmişti. Bağlar kurmuş, bağlantılar oluşturmuştu. Her şeyin ne kadar derine indiğini yanlış anlamıştım. Küçük tanrıların, on yıllardır gelen ilk yarı tanrı olan ona nasıl baktıklarını ve nostaljinin okşamasını nasıl hissettiklerini anlamamıştım. Onu kaybettiklerinin bir vücut bulmuş hali olarak görmüşlerdi. Son savaşta kaybettiklerini kurtaramadıkları için bir kurtuluş şansı olarak.

Quentin, gözleri kalabalığın yüzlerinde gezinirken, "Bütün bunlar boşuna olamaz. Elysia için ne istiyorsunuz?" dedi.

Archer başını kaldırdı. "Bir şeyler değişmeli."

"Onu dinleyemezsin. O vatana ihanet etti!" Aria öfke ve utançtan kıpkırmızı olmuş yüzüyle ayağı fırladı.

"Sanki onun ölmesini isteyen tek kişi benmişim gibi," diye yorum yaptı Archer.

Gözlerimi devirme isteğime direndim. Haklıydı ama kendi durumunu da iyileştirmiyordu. Hunter'ı öldürmüş müydü? Hunter beni bıçakladıktan sonra neler olduğunu bilmiyordum. Aralarındaki tuhaf bağ yalanlar üzerine kuruluydu ve Archer'ın kullanılmaktan hoşlanacağını hayal edemiyordum.

"Değişimin nasıl gerçekleşmesini bekliyorsun?" diye sordu Quentin. Ona doğru yürümeye çalıştığında elini tuttum ve yanımda tuttum. Hâlâ olası herhangi bir saldırıdan korunuyordu.

Archer, bulunduğu konuma rağmen gülümsedi. "Yaşanan her şey için adil bir yargılama istiyoruz, ondan sonra şartları görüşebiliriz."

Dişlerimi sıktım, tüm bu sorunlara kendisi neden olmuşken nasıl hala üstünlüğü elinde tutabildiğini anlamaya çalışıyordum.

"Bu mümkün mü?" diye sordu Quentin usulca.

"Evet. Bu, Elysia için eski yaraları yeniden açmak anlamına geliyor, ama evet."

"Bunu yapacak mısın?"

İçimde inatçı ve dik başlı olmayı talep eden bir yanımdı. O zamandan bir daha asla bahsetmeyeceğime söz vermiştim ve sözümde durmak istiyordum. Ama artık Hunter'ın küçük kardeşi değildim. Artık sonsuzluğu sadece kendim için yaşamıyordum.

"Elysia'ya dengeyi geri getirmek için pek fazla seçeneğimiz yok," dedim kalabalığa dönmeden önce. "Siz de yargılanacaksınız. Yarın şafak vakti burada başlayacak. Eğer şahit olmak istiyorlarsa diğerlerine de burada olmalarını söyleyin. O zamana kadar, verilen zararı onarmaya ve dualara cevap vermeye çalışmalıyız. Sorumluluklarınızı unutmayın."

Tanrılar hareket etmeye başlayınca odalarda yeniden hafif bir konuşma uğultusu yankılanmaya başladı.

Bu, adımı temize çıkarmak ve Hunter'ın ipleri elinde tuttuğunu onlara göstermek için bir fırsat olacaktı, ama bu onların bunu kabul edeceği anlamına gelmiyordu. Doğru olsun ya da olmasın. Yarın uzun bir gün olacaktı.

Konsej salonu, burada kalan ve ortalığı temizlemekle görevli birkaç tanrı dışında tamamen boşalmıştı. Sütunlar toz haline gelmişti. Enkazın altında görünen zeminde derin çatlaklar vardı. Tahtlar devrilmişti. Anarşinin acısı, onarımlar yapıldıktan sonra bile kalacaktı. Acı ve keskin. Tadılabilir olması amaçlanmamıştı. Unutulması amaçlanmamıştı. Tanrıların bu kadar kısa sürede verdiği zarar etkisini göstermişti. Bundan emindim.

Erik sessizce, "Eve gidip Sloan ve çocukların iyi olduğundan emin olacağım," dedi. "Andreas'ı ve başka yerlerde teselli bulan diğerlerini bulacağım."

"Teşekkür ederim, Erik." Gray elini omzuna koydu, ama Erik onu sıkıca kucakladı.

Son birkaç günde, hele ki son birkaç saatte olan biten hiçbir şeyi idrak edemediğimi biliyordum. Ve bunun kısmen ölümlü olmanın bir sonucu olabileceğini düşündüm, ama Erik'in Gray'e sarılma şekli bana bunun ölümlü olmakla değil, sadece var olmakla ilgili olduğunu öğretti. Kayıp ve keder, sevinç ve sevgi kadar evrenseldi.

Kırmızı aurası bir an parıldayarak canlandı ve onu odalardan uzaklaştırdı.

Gray dikkatini bana çevirdi ve ben ilk önce göz temasını kestim. Ona bakmak çok bunaltıcıydı. Göğsümde bir duygu fırtınası koptu; rahatlama ve sevgi, evet, ama aynı zamanda utanç ve pişmanlık da. Onu neredeyse kaybetmişim ve inatçılığım bunda etkili olmuştu.

"Quentin." Gray'in sesi yumuşaktı.

"Ne düşünüyordun?" diye sordum, ayakkaşlarına bakarak. "Planı kabul ettin ve sonra da..."

"Tüm yaşadıklarından sonra seni Hunter'ın önüne koymaya razı olacağımı düşündüysen aklını kaçırmış olmalısın." Parmakları çenemi buldu ve başımı yukarı kaldırdı, böylece tekrar ona bakıyordum. "Seni bir kez kaybettim. Bir daha riske atmayacaktım."

"Ya ben?" diye sordum. "Seni kaybetmek istemediğimi hiç düşünmedin mi?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Benden nefret ettiğin zaman bile beni seviyorsun."

"Grayson." Konuşmamız, diğer tanrılarla birlikte toplanmış olan Malachi tarafından kesildi. "Lütfen biraz vaktinizi ayırın."

Gray başını hafifçe salladıktan sonra bana döndü. "Dikkatlice dinle, Quen. İşler hızla gelişecek. Hiç kimseye hiçbir şey için hesap vermek zorunda değilsin. Anladın mı? Birkaç saat sonra Elysia benim olacak, altın kızım. Ve artık hiçbir şey sana zarar veremeyecek." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Kıpırdama. Hemen geri döneceğim."

Tanrıların bulunduğu gruba doğru yürüdü ve benim auram, artık incecik dumanlar halinde, birkaç adımlık mesafeye dayanamıyormuş gibi onu takip etti.

Yıkılmış kürsüye çıkan dökülmüş basamaklara çöktüm. Dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı ellerimin arasına aldım ve uzun, titrek bir nefes verdim. Adrenalin vücudumdan akıp gidiyordu ve tek istediğim gözlerimi kapatıp bir süreliğine her şeyi unutmaktı.

"Neden bu kadar üzgünsün Quentin Scott? Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, işler senin lehine gelişti."

Başımı kaldırdığımda Archer bana bakıyordu. Bileklerinde kelepçe vardı ama onu bağlayan auralar kaybolmuştu, çünkü Tanrılar ve Tanrıçalar onun hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olmuşlardı.

Gray'e hızlıca bir bakış attım, o da derin bir sohbete dalmış gibiydi. Diğerlerini dinlerken kaşları çatılmıştı. Yerimden kalkıp Archer'a yaklaştım. Odadan ayrılmayacaktım, bu yüzden sorun olmamalıydı.

"Yalan söylediğini anlayacaklar," dedim ona sessizce, karşısına geçtiğimde. Sesim sadece ikimizin duyabileceği kadar yüksekti.

"Benim sorumluluğumu unutuyorsun." Bağlı ellerini kaldırıp parmağını dudaklarına götürdü. "Sır saklamayı biliyorum. Hatırlıyor musun?"

Çok yerinde bir hatırlatmaydı. Bana bir iyilik yaptığını ve bunun karşılığının da aynı şekilde ödenmesi gerektiğini vurguluyordu.

“Siz ve Larkin daha fazla zakkum bitkisini nasıl temin ettiniz?”

“Mabel’e bir yolculuk daha yaptık.” Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdim ve Larkin’in bize doğru geldiğini gördüm. “O her zaman fırsatçı olmuştur.”

"Bir kısmını Hunter'dan sakladı mı?" diye sordum.

“Öyle görünüyor. Orada daha fazlası olduğunu düşündüğümü söylemişim ama bana anlatmasını sağlayamadım,” diye yanıtladı Archer. “Larkin’in gücü, size karşı kullanıldığında gerçekten korkunç bir yetenek. Mabel’in her zaman kendini davanın önüne koyacağını fark etmediğiniz için affedilebilirsiniz. Ne yazık ki, onunla birkaç yüzyıl geçirdik.”

Yavaşça başımı salladım ve Larkin'e baktım. Şimşeklerin kayalıkta vurguladığı ham, vahşi doğa, hayal ürünü gibi görünüyordu. Larkin'in ifadesi her zamanki gibi yumuşak ve kontrollüydü.

"Beni kullandın," dedim, ama öfkem hafifti.

Onu nasıl suçlayabilirdim ki? Tek bir şansı vardı ve tüm olasılıkları kendi lehine çevirdi. Ben Hunter'ı daha az sebepten öldürmek isterdim. Larkin'in gözlerinden hayatın akışını izlemesi çok yerindeydi. Uzun zamandır ona karşı kullandığı gücünü, ona karşı nihai bir eylem olarak kullanması da öyle.

“Özür dilerdim ama bu samimiyetsiz olurdu ve eminim ikimiz de bundan yeterince bıktık.” Bu, hiçbir pişmanlık belirtisi içermeyen bir açıklamaydı. “Sana güvendim ve şimdi sen de bana güvenmek zorundasın.”

"Anlıyorum," dedim bir an duraksadıktan sonra. "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

"HAYIR-"

Ancak Larkin'in sözleri, bir kolun belime dolanması ve Gray'in beni arkasına çekmesiyle yarıda kesildi.

“Sana yerinizde kalmanızı söylemişim sanırım,” dedi omzunun üzerinden bakarak. Archer'a dönmeden önce cevap beklemedi. “Her şey bitene kadar ondan uzak durmanız en iyisi bence. Quentin’in daha fazla çatışmanın ortasında kalmasını istemiyorum.”

"Ne kadar asil bir davranış," diye mırıldandı Archer.

Neyse ki Gray onu görmezden geldi ve Larkin'e baktı. "İyi misin?"

“Elysia savaş halindeydi ve o alçak eski kocam sonunda öldürüldü. Ben gayet iyiyim, Grayson.”

Yanıt bir mırıltı oldu. "Neden uğraştığımı bilmiyorum." Sonra daha yüksek sesle, "İkinizi de yarın görecek'im?"

Larkin, "Dünyanın hiçbir şeyi karşılığında kaçırmam," diye yanıtladı.

Göz göze geldiğimizde başımı yana eğdim. Archer suçu üstlenmeyi planlıyorsa, yarın onun uzak durması daha güvenli olurdu. İçimden bir ses, aniden fikrini değiştirip kendini kurtarmayacağına dair bir güvensizlik veriyordu. Tanrılara yalan söylemek onu ancak bir yere kadar götürebilirdi. Hunter'ı kimin öldürdüğünü öğrenmek isteyeceklerdi, hatta onun kendini gösterdiği gibi biri olmadığını anlasalar bile. Adaletin burada hâlâ bir anlamı vardı.

Gray ikisine de başıyla onay verdi, ama Larkin'in "Bana güvenin" dediğini görmeden önce değil. Vücudu onları görüş alanından gizlemişti ve ben de yüzümdeki paniği silmeye çalışarak ona baktım.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Gray, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken.

İki renkli gözler bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Evet," dedim ona.

Etrafımızdaki dünya, onun aurası bizi sarmalarken yavaş yavaş kayboldu ve keşke bu durum sonsuza dek böyle kalabilseydi diye düşündüm.

Quentin yanlış zaman diliminde yaratılmıştı. Küvette uzanırken, su kıvrımlarının üzerinden akarken, gözleri kapalı ve düzenli nefes alırken, heykeller için nasıl bir ilham kaynağı olabileceğini düşünmeden edemedim. Bunun yerine, özellikle benim için yaratılmış bir mükemmellikti. Quentin benim kurtarıcımdı. Şu anda burada durmamın tek sebebi oydu.

Orada sessizce otururken, o küvette, ben de tezgâha yaslanmış halde, aramızdaki bağ çok güçlü bir şekilde titreşiyordu. Huzurlu görünüyordu ama kaygısı çok yoğundu. Bir yarı tanrıça olduğu gerçeğini kabullenme ve bu yönde ilerleme yolculuğunun her aşaması, adeta bir ateşle imtihan olmuştu. Ona bu süreçte yavaş yavaş alıştırma imkanı yoktu. Adım adım ilerleme yoktu.

İlk tanıştığımız zamanlarda Quentin'i hafife aldığım zamanlar oldu, ama onu daha yakından tanıdıkça, her şeyin üstesinden gelebileceğine olan inancını daha çok destekledim. Kendi kırılganlığını öyle bir şekilde gizledi ki, aslında her şeyi gömdüğünü unuttum. İşlevini yerine getirebilmek için her şeyi bir kenara itti. Hayatı böyle yaşıyordu. Takdire şayan ama şimdi gereksiz.

"Bitirdin mi?" diye sordum.

Quentin'in gözleri aralandı ve başını bana doğru çevirdi. Saçları başının tepesinde karmaşık bir topuz yapmıştı ve yanakları kıpkırmızıydı.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı.

Dikkatlice altın küvetten kalktı, su damlacıkları teninden kayıp gitti. Yanımdaki bornozu kaptım ve ona doğru sessizce yaklaştım.

"Kendini kontrol edemiyor musun?" diye sordu Quentin, elimi uzattığımda. "Gecenin çoğunu..." diye sözünü tamamlayamadı.

"Sizin tarafınızda mı? Kontrol etme niyetim yok."

Elini elime koydu ve sudan çıkarken elinin sırtını öptüm. İstemeyerek de olsa bornozu bedenine sardım, gözümün önünden sakladım.

"Düşünmemiz gereken bir dava var, Gray."

"Sanki unutabilirmişim gibi."

Quentin homurdandı. "Sanırım aklında seksten başka bir şey yok."

Aynada kendi yansımama baktım. Göz bebeklerim kararmıştı ve auramın küçük parçaları havada tembelce titreşiyordu. Ah, altın kızım, senin yanında kendimi kontrol etmemi istemek günahtı.

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve pencerenin önünde durup mülkümüzün bahçesine bakışını tekrar izledim. Güneş Elysia'nın üzerinden yükseliyor, her yere turuncu-pembe bir parıltı saçıyordu. Fırtına geçmişti ve sokaklar yeniden inşa ediliyordu. Orkide ve zambaklar topraktan garip bir şekilde fışkırıyor, ikimizi de temsil ediyordu.

Ona doğru yürürken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Bir anlık sessizlik oldu ve onu sıkıştırmam gerekeceğini düşündüm, ama Quentin konuştu. "Duruşma konusunda gerginim. Ne olacağından endişeliyim."

Arkasından kollarımı ona dolayarak başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Yaşanan her şeyin anılarını onlara göstereceğiz, böylece kanıtları olacak. Bunu yapmak istemesem de, adaleti sağlayacağız."

Kollarımın arasında dönerek, "Peki, adalet neye benziyor?" diye sordu.

Burnumu çektim. "Bekleyip göreceğiz."

Gerçek bu kadar basit değildi. Tanrılar kana susamış varlıklardı. Eğer zakkum öldürmek için kullanılmışsa, adalet için gerekli olurdu. Ama Quentin'le bu konuşmayı yapmaya hazır değildim. Archer'la olan arkadaşlığı, benim görüşüme göre tatsız olsa da, onun için çok değerliydi. Ona evimize girmesine izin verecek kadar güveniyordu. Sevdiklerinizin gözünüzün önünde ölüm cezasına çarptırılmasını izlemenin acısını anlıyordum. Bu acıyı kimseye, özellikle de ruh eşime dilemem.

Tıpkı Elysia'nın geri kalanı gibi, birkaç saat içinde kardeşime ne olduğunu öğrenecektim. Onun hayatına son veren kişi olmadığım için pişmandım, ama Archer'ın bundan zevk almasının mantıklı olduğunu düşünüyordum. Belki de Hunter'ın ne olduğunu her zaman biliyordu ve bu uzun vadeli bir oyundan başka bir şey değildi. Belki de sözlerimi dikkate

almış ve aynı dava için savaştığımızı anlamıştı. Ama gözlerindeki nefreti görmüştüm. Archer, işlediğimden emin olduğu bir suç için beni seve seve ölüme mahkum ederdi. Ve ben de aynı şeyi yapma fırsatını her zaman seve seve kabul edeceğimi düşünmüştüm, ancak Quentin'in üzerimdeki tarif edilemez etkisi bu kararı sorgulamama neden oluyordu.

Quentin, elimden kurtulmadan önce "Bekleyip göreceğiz," diye mırıldandı. "Peki ya sonra?"

Kadın gardıroba doğru ilerledi, dolabı açtıktan sonra bornozun bağını çözüp yere düşmesine izin verdi.

"Bundan sonra, tanrıların neye karar vereceğini göreceğiz."

"Ya sana karşı çıkarlarsa?" diye sordu, omzunun üzerinden bakarak.

Orada, tüm olasılıkları hesaplıyordu. Cevaplar istiyordu ve onları alamadığı için, kendisine her olası sonucu sunmak için fazla mesai yapıyordu. Quentin gibi biri için bilgi güç ve teselli demekti.

"Yapmamalılar," dedim ona kendinden emin bir şekilde. "Tüm anılarımız örtüşüyor. Hepsi bunun Hunter'ın emri ve etkisi altında olduğunu gösterecek. Larkin'in boşlukları doldurabilecek daha fazla cevabı olabilir."

Quentin, cümlemimi bitirmeme zar zor izin vererek, "Onun ifade vermesine izin vermeyin," dedi. "Son zamanlarda zaten yeterince şey yaşadım."

Auramın bir uzantısı çıplak beline dolandı ve onu kendime doğru çekti.

"İkinizin ne kadar iyi anlaştığı şaşırtıcı," diye yorum yaptım. "Daha da şaşırtıcı olan, sizi herkesin önünde küçük düşürdüğü halde onu savunmaya istekli olmanız."

Quentin'i yeterince iyi tanıyordum ve bunun onun egosuna bir darbe olacağını biliyordum. Normalde o kişiyi hayatından çıkarır ve meseleyi orada bırakırdı. Yine de Larkin'in iyiliğini düşünüyordu. Ben odaların altında kilitliken neler olmuştu acaba?

Omuz silkerek ellerini göğsüme koydu. "Sen... Sen... Hunter'ın gitmesine üzülmüyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Cassidy, Queen gibi değildi. Aramızda sıcak anılar yoktu. Her zaman baskıcı biriydi..."

Dudaklarıma bir parmak dokunuşu. "Ondan bir daha hiç bahsetmeyelim."

Elini ağzımdan çektiğinde nişan yüzüğü sabah ışığında parıltıyordu. Ellerim belinden kayıp kalçalarını kavradı ve etini sıktı.

"Gray," diye yarı azarladı.

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok," dedim ona. "Ben buradayım. Her şeyle ben ilgileneceğim."

Ezici suçluluk duygusundan kurtulmak çok zordu. Onu Hunter'ın ellerine bırakmıştım. Ona, umursamadığımı düşündürmüştüm. Ve tüm bunlara rağmen, hayatımı bağışlamış ve sonsuza dek bana bağlı kalmıştı. Hiçbir özür bunu düzeltemezdi. Hayatımın geri kalanını onun zamanına ve ilgisine layık olmadığımı bilerek yaşayacaktım. Onun sevgisine layık değildim.

"Elysia bizim olduğunda, artık hiçbir şey sana zarar veremeyecek."

"Yapamazsın—"

"Sana yemin ederim Quentin. Hiçbir şey sana zarar vermeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

Başını yana eğdi. "Az kalsın ölen ben değildim."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırmadan önce, "İkimiz de ölümle burun buruna geldik," diye hatırlattım. "Ve bu bile bizi ayıramadı."

"Bunu hafife alma," dedi, uzaklaşmaya çalışarak, ama ona izin vermeyecektim. Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaktı. Varlığımla onu boğacaktım. Bana akla gelebilecek her türlü hakareti edebilirdi, bu beni caydırmazdı.

"Bunu hafife almıyorum." Burnum boynunun kıvrımına değdi. Portakal çiçeğinin tatlı kokusu duyularımı sardı. "Sana söylüyorum ki, bizi hiçbir şey yok edemez."

"Sandığın kadar yenilmez değilsin," diye fısıldadı. "Seni orada yatarken gördüm. İrade gücünü kaybediyordun."

"Yine de sana geri döndüm, değil mi?"

Teninin tadı, nefesinin hıçkırığı, parmaklarım bacaklarının arasındaki noktayı okşarken etrafında beliren altın rengi aura... Hepsi çok bağımlılık yapıcıydı. Onun bensiz de var olmaya devam edeceğini bilerek nasıl ölebilirdim? Buna nasıl izin verebilirdim?

Dili benimkini buldu ve parmakları saçlarımı çekiştirdi. Quentin yatağa uzanmasına izin verirken tüm itirazlar sustu. Bacakları bana açıldı, aralarında sıcaklık ve yapışkanlık artıyordu. Dudaklarından başlayarak çenesine ve göğüslerinin arasına öpücükler kondurdum. Kalbinin atışı yüksek ve netti. Düzenli bir şekilde atıyordu. Benim için.

Dilim bir memesinin etrafında dönüp dururken, diğerini parmaklarımın arasında okşuyordum. Vücudu yataktan kalkık, şehvetli ve çaresiz bir

haldeydi. Dudaklarından tatlı inlemeler dökölüyor, ismim ise en kutsal dua gibi geliyordu.

Aşağı doğru hareket ederek bacaklarını daha da açtım ve ağzım hedefimin üzerinde durdu.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadım, gözlerimi yüzünden ayırmadan. “Bu hayatta önemli olan tek şey sensin, Quentin.” Kendimi onun tadına bakmaya bıraktım ve tenini süsleyen tüylerin diken diken olmasının tadını çıkardım. “Görevim önce sana, sonra da Elysia'ya. Anlaşıldı mı?”

“Hım.” Ondan anlayabildiğim tek şey buydu.

Teninin parıltısı altın rengine bürünmüştü ve parmakları saçlarıma dolanmıştı. Nazik teşvikiyle ağzımı onun üzerine koydum ve klitorisini yalayıp emdim. Parmaklarım girişini buldu ve yavaşça içeri girdi, hafifçe kıvrıldı.

"Evet, Gray." Saçımı çekiştirdi ve ben de bir parmağımı daha içine soktum.

Daha önce aramızdaki bağdan kaynaklanan kaygı kaybolmuş, yerini yoğun bir şehvet ve aşk almıştı.

Dün gece eve geldiğimizde onu defalarca sahiplenmiştim. Koridorun zemininde, duvara yaslanmış halde, banyoda. Bedeni ve ruhu benim olmuştu. Çok fazla ayrı kalmıştık. Aramızdaki boşluk uçsuz bucaksız gibiydi ve onu tamamen yok etmek için can atıyordum. Düşüncelerim bulanıklaşana kadar onu tenimin altında hissetmek için can atıyordum.

Bir zamanlar aşk benim için hiçbir çekiciliğe sahip değildi. Ulaşamadığım ve anlayamadığım bir şeydi. Sonra Quentin hayatıma girdi ve aşk her şeyi kapsayan bir hal aldı. Bir hastalıktı. Deliliğe doğru çılgınca bir sıçrama. Yaptığım her şeyi ve yapacağım her şeyi dikte etti. Etrafımda dönüp durduğum şey o oldu. Quentin'den daha çok istediğim hiçbir şey yoktu ve ona sahip olduğumda bile, bu yeterli değildi.

Orgazmı boyunca onu emmeye ve yalamaya devam ederken bacakları titriyordu, uylukları başımın etrafında sıkılaşıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Gray!"

Şişmiş sinir demetine son bir öpücük kondurduktan sonra vücudunun üst kısmına doğru ilerledim. Quentin'in gözleri zevkten altın rengine dönmüş ve bulanıklaşmıştı, yüzümü okşadı. Eğilerek onu ağızla öptüm, doyuma ulaşımaya ulaşamayacağımdan emin değildim.

Öpücükler ve sert ısırıklar arasında üzerimdeki kıyafetler hızla çıkarıldı. Sevgilimi yatağa yatırıp altıma aldım ve sertleşmiş penisim uyluğuna

yaslandı. Kendini tatmin etmenin bir yolunu bulmaya çalışarak kıvranıyordu.

"Lütfen de," diye takıldım ona.

"Şimdi denesen bile kendini tutamazsın," diye yanıt geldi.

Güldüm, sesim odayı doldurdu ve altımdaki kadının yüzünde en güzel gülümsemeyi uyandırdı. Beni çok iyi tanıyordu. Cennette yaratılmış bir çift gibiydik.

Yavaşça kendimi ona doğru ittim ve tırnakları sırtıma saplandıkça Quentin hafif bir inilti çıkardı. Her seferinde eve dönmüş gibi hissettim. Ait olduğum yerde olmak gibi.

Ona doğru ilerlerken, onu içime sindirdim. Dalgalı saçlarını, pürüzsüz tenini ve kalın kirpiklerini. Onun her bir parçasını hafızama kazımak istedim. Bana verebileceği her şeyi ve daha fazlasını istedim. Göğsümde öyle ezici bir aciliyet duygusu vardı ki, nasıl bastıracağımı bilemedim.

"Bütün bunlar bittiğinde," dedim ona, bir elimle göğsünü kavrayıp başparmağımla meme ucunu okşarken, "seni çocuklarımızla doldurmayı düşünüyorum. Evimiz çocuklarla dolana kadar yılmadan çalışacağım. Hemen evleneceğiz. Artık beklemeye gerek yok. Artık zaman kaybetmeye gerek yok."

Sözler, onları sindirme fırsatı bulamadan ağzımdan dökülüyordu ama gerçeklikle doluydu. Çocuklar. Quentin'le bir aile istiyordum. Aşkımızın bir uzantısı. Evimizin koridorlarının gürültülü ve hareketli olmasını istiyordum. Onun çocuğumla dolup taşmasını özlüyordum. Bize ve ilişkimize her zaman dayatılan zaman kısıtlamalarından kurtulmayı arzuluyordum.

"Beklemeyeceğiz," diye nefes nefese söyledi, bacağını omzuma kaldırıp daha derine doğru ilerlerken bana bakarak. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Ondan ihtiyacım olan tek şey buydu. Her şeye sahip olabileceğim konusunda bir teyit. İstekleri ve ihtiyaçlarıyla örtüştüğü için bana istediğim her şeyi vereceğine dair bir teyit.

Bir ritim yakaladık. Elysia üzerinde gökyüzü aydınlanırken yumuşak öpüşler ve tatlı sözler fısıldandı. Quen'in yeniden mutluluğuna kavuşurkenki acı veren kavrayışı ve benim de kendi mutluluğuma kavuşurken dişlerimin onun tenine batması...

Yavaşça kendimi ondan ayırdım ve alnından öptüm. Yanına yatağa uzandım, göğsünün inip kalkmasını izledim. Gözleri kapandı ve sonunda

ona huzur duygusu aşıladıktan sonra uyumasına izin vermeyi çok isterdim. Ama artık bu mümkün değildi.

Alnına bir öpücük daha kondurduktan sonra parmaklarımı yüzünün yanlarından aşağı doğru gezdirdim ve gözleri aralandı.

"Hazırlanmamız gerekiyor, sevgilim," dedim ona usulca. "Birlikte geçireceğimiz sonsuzluğun geri kalanına başlamamıza sadece bir adım kaldı."

Dünyayı sevgi ve zevkle silmek, Gray ile vakit geçirmenin mükemmel bir yoluydu. Onunla tekrar birlikte olmak, son birkaç gündür biriktirdiğim tüm acı verici yaraları iyileştirdi. Ait olduğum yere, evime geri dönmüştüm. Ruhum huzur bulmuştu, diğer yarısıyla birleşmişti. Ne yazık ki, bu mutluluk uzun sürmedi çünkü halledilmesi gereken acil meseleler vardı ve bunlar ne kadar çabuk çözülürse hepimiz için o kadar iyi olurdu.

"Seni seviyorum," dedim Gray'e, siyah gömleğinin manşetlerini düzeltirken. Kendi renklerini giymişti ve benim tam olarak paylaşamadığım bir özgüven yayıyordu.

Yanıma geldi, kollarını belime doladı ve beni kendine iyice çekti. "Ben de seni seviyorum. Endişelenmeyi bırakmalısın."

"Beni suçlayabilir misin?" diye sordum, dağınık saçlarını düzeltirken.

"Hayır, ama sen benim göz bebeğimsin, bu yüzden bugün bu durumu değiştirebilecek biri varsa o da sensin."

"Bakın, bu şimdiye kadar ne kadar da işe yaradı," diye mırıldandım.

"Odaklanmakta zorlanıyorsun. Burada odaklanabilmelisin." Eğildi ve dudakları benimkine masum bir öpücükle değdi, bu da beni tatmin etmedi.

"Sana inanıyorum, Quentin."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"İşte benim kızım." Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve onu görünce kalbim düzensizce çarpmaya başladı. "Hazır mısınız?"

Başka seçeneğim olmadığı için başımı salladım. Gray'in aurası bizi evimizin güvenliğinden alıp konsey odalarına götürdü. Moloz yığınları

temizlenmiş, sütunlar yeniden gururla dikilmişti. Tahtlar düzeltilmiş, oda tanrılar ve tanrıçalarla dolup taşmış, sürekli bir uğultu duyulana kadar konuşuyorlardı. Yaralanma yoktu. Elysia'nın bir dönüm noktasında olduğuna dair görünür bir işaret yoktu. Tek yara izi, zakkumun izini bıraktığı, tenini karartıp derisini kabarttığı Gray'in yan tarafındaydı.

Sloan ve Erik yan yana duruyorlardı ve Larkin de çenesi yukarı kalkık bir şekilde tahtının yanına oturmuştu. Archer hücrelerden getirildi ve göz göze geldiğimizde bana kısa bir baş selamı verdi.

Larkin'in suçunu onun üstlenmesine izin verebilir miydim? Gray, adaletin neye benzeyeceğine tanrıların karar vereceğini söylemişti, ama ben yeterince uzun zamandır buralardaydım ve hepsinin kan dökme peşinde olduğunu biliyordum. Burada göze göz, dişe diş bekleniyordu. Archer'ın hiç yapmadığı bir şey yüzünden hayatını kaybetmesi durumunda kendimle nasıl yaşayabilirdim?

Midem rahatsız edici bir şekilde kasıldı ve etrafımdan yayılan auram, çevreyi altın rengi bir ışıkla aydınlattı. Bana yöneltilen fısıltılar ve bakışlar sınırlarımı yatıştırmaya yetmedi. En son istediğim şey, bir şeyleri etkilemeye çalıştığımı düşünmeleriydi. Ama sonra dünü ve beni korumak için önümde nasıl birçok auranın parladığını hatırladım. Benim hakkımda ne düşündüklerini bilmiyordum, ama bir anda fikirlerini değiştirmeyeceklerine güvenmiyordum.

Dünyadan döndüğüm andan itibaren auram etrafımda kalmıştı. Odaklanıp onu kendime getirmeye çalışsam bile havada kalmaya devam etti. Çok ihtiyaç duyduğum dualar hala bana iletiliyordu. Ölümlüler savaşın bittiğini bilmiyorlardı. Şimdi savaşın sonuçlarıyla uğraşıyorduk.

Gray, bana bakarken elimi sıktı. Ona karşılık küçük bir gülümseme verdim. Aramızdaki bağ sayesinde, içinden taşan heyecanı hissedebiliyordum. Dediği gibi, bu sonsuzluğumuza giden ilk adımdı. Bundan sonra, önümüzde hiçbir engel kalmayacaktı. Arkamıza bakmamıza gerek kalmayacaktı. Beni odanın karşısındaki kürsüye doğru götürdü ve tahtının önünde durdu.

"Buraya oturabilirsiniz," dedi bana.

"Gri," dedim, bu kadar göz önünde olduğum bir yerde kendimi rahatsız hissederek.

"Erik sana iyi bakacak. Unutma, endişelenecek hiçbir şeyin yok. Seni seviyorum."

Kendinden o kadar çok şey fıskırıyordu ki. İyileşip kendine gelmesi birkaç saat sürmüştü ve bu süre içinde Gray adeta çiçek açmıştı. Bunun, tüm hayatı boyunca hazırlandığı bir rol olduğu açıkça görülüyordu. Rahatsız edici konuşmaları yapmak anlamına gelse bile, Elysia'yı ileriye taşımaya hazırdı. Ve bunu yaptığı için onunla gurur duyuyordum. Açılıp, kişiliğinin diğer tarafını, zorluk ve karanlık zamanlarında arkadaşlarına merhamet ve iyilik gösteren yanını herkese göstermesine izin verdiği için.

Gray'in adımları, odanın ortasına doğru ilerlerken yankılandı; böylece tüm dikkatleri üzerine çekebilecekti. Diğer tanrılar da yerlerini aldılar ve gösterinin başlamasını beklerken fısıltılar kısa sürede kesildi. Bana yöneltilen birkaç meraklı bakışı görmezden gelmek imkansızdı.

"Duruşma talep ettiniz." Gray'in sesi mekanı doldurdu, derin ve otoriterdi. "Ve bu talebinizi kabul ettim. Bu çok uzun zaman önce yapılmalıydı ve umarım aradığınız huzuru size getirir."

Archer, hâlâ kelepçeli halde, Gray'den birkaç adım ötede duruyordu. Yüzünde panik veya korku belirtisi yoktu. Bunun yerine, Archer her zamanki gibi, kendini beğenmişlikle karışık aynı sakinliği koruyordu. Bu durum, bu halka açık gösteri için planlarının ne olduğunu sorgulamama neden oldu. Ortak düşmanlarına karşı aralarındaki geçici dostluk, eğer buna dostluk denebilirse, bir anda yok olmuştu.

Havada yoğun bir gerilim vardı, son birkaç gündeki gibi ama daha küçük ölçekteydi. Halka açık bir yargılamaya tanık olmamız gerekiyordu, ancak bu durum iki tanrı arasında daha kişisel bir mesele gibi geldi. Uzun süredir devam eden husumetlerinin son savaşıydı.

Archer, "Küçük tanrılar o döneme ait olaylarla ilgili anılarınızı görmek istiyorlar," dedi. "Lütfen bunları herkesin görebileceği şekilde yansıtın."

Erik'e doğru eğilerek, "Anıları paylaşmak için fiziksel temasa ihtiyaç duyulduğunu sanıyordum," dedim.

"Genellikle öyledir, ama eğer auranızla iyi geçiniyorsanız, bu yeterli olmalı. Gray'i izleyin. Odaya nasıl aura yaydığına bakın?"

Gray'in aurasıyla meclis salonu karardı, etrafımızda hiçbir şey görünmez oldu. Benim auram bile onunkiyle boy ölçüşemezdi.

Gray'in bana söylediği gibi, yeteneğimi bu durumun tamamına yönlendirmeye odaklandım. Ancak anıları etrafımı sardığında odaklanmak zorlaştı.

HUNTER EVİNİN ÖNÜNDE DURMUŞ PENCEREDEN DIŞARI BAKARKEN, Gray ve Erik de arkasındaki masada oturuyorlardı.

Hunter, "Bu durum daha fazla devam edemez," dedi.

Gray sandalyesinde kıpırdandı. "Peki, tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bir sorunla karşılaştığınızda, onu ortadan kaldırın."

"Lütfen bana bunu kastettiğini söyleme..."

Hunter arkasını dönerek onlara baktı. "Tam olarak bunu kastediyorum, Grayson."

"Sence bu aşırı değil mi?"

"İlgilendiğine şaşırdım."

"Sadece şunu söylüyorum, bu kadar huzursuzluğa neden olmalarının bir sebebi olmalı. Mutsuz olmalılar. Meclis odalarını açıp şikayetlerini dinlesek daha iyi olur."

Hunter alaycı bir şekilde başını salladı. Yüzünde tiksinti ve iğrenme ifadesi vardı.

"İkiniz de çok hassassınız," diye tısladı. "Burada dengeyi bozmaya çalışıyorlar ve eğer başarabilirlerse, hepimiz yok olabiliriz. İnsanlar bize inanmayı bırakırsa yarı tanrılar iyi durumda olacaklar. Ölümlü statülerine geri dönecekler, ama geri kalanımız... işte o zaman sonumuz olur."

Gray ve Erik masanın karşısından gergin bir bakış paylaştılar.

"Siz benim küçük kardeşlersiniz," diye devam etti Hunter. "Koruma sorumluluğu bana ait. Liderlik için seçildim. Yaptığım her şey, ikinizi ve Elysia'nın geri kalanını güvende tutmak içindir." Büyüleyici ve mantıklı bir tavrı vardı. Sahip olduğu karizmayla ondan şüphe duymak için hiçbir sebep yoktu.

"Senden asla bir şey istemedim." Hunter elini kalbine koydu ve sesini yumuşattı. "Her zaman kendi başıma liderlik ettim, ama şimdi senden yardım istiyorum ve ailemin de bana destek olacağına güveniyorum. Bu görev Elva'nın tek başına üstesinden gelebileceğinden çok daha büyük olacak. Onları bir araya getirmemiz ve sonra da onlardan kurtulmamız gerekecek."

Erik rahatsızca kıpırdandı. "Hunter..."

“Biliyorum, öldürmek senin doğanda olmayabilir Erik. Benim de yok, bu yüzden onları toplamaya yardım edebiliriz.” Dikkatini Gray'e çevirdi. “Grayson. Sana ihtiyacım var.”

Gray'in gözlerinde bir şey parladı. Dünyadan sakladığı bir kırılganlık.

Hunter yanına yürüdü ve omzuna elini koydu. "Kardeşim. Elysia'yı güvende tutmama yardım et. Onların yanıldığını kanıtla. Onlar senin onların adına hareket edemeyeceğini düşünüyorlar. Seni bir canavar sanıyorlar, ama onlara önemsedğini göster."

“Onlara bir yargılama hakkı tanıyın,” diye yanıtladı Gray. “Vatana ihanet suçu işlediği tespit edilen herkes cezalandırılmalı, ancak diğerleri—”

“Onları ele geçirdikten sonra ne olacağını göreceğiz. Öncelikle, artık başa çıkamayacağımız bir hale gelmeden önce olayı kontrol altına almalıyız. Anlıyor musunuz?”

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Gray başını salladı.

"Her zaman öz akrabalarım güvenilebileceğimi biliyordum."

HUNTER'IN SÖZLERİNİN GRAY'I NASIL ETKİLEDİĞİNİ BİLİYORDUM. GRAY, yetenekleri yüzünden her zaman dışlanmış biriydi. Kendini bir canavar gibi hissettiği için kimsenin onu sevmeyeceğini düşünüyordu. Hunter bundan faydalandı ve bunu yaparsa kurtuluşa ereceğine inandırdı; Gray de bunu çok istediği için ona inandı. Gray, kardeşinin doğru şeyi yapacağına güvendi, ancak Hunter sonunda yalan söyledi ve Gray'i kötü adam olarak gösterdi.

Gün ilerledikçe, Erik ve Elva'dan anılarını paylaşmaları istendi. Hunter, Elva'nın duygusal bağını boşa harcamadı. Ona doğrudan yeteneklerini yardım etmek için kullanmasını emretti ve Elva, kendisi dahil olmasa bile, büyük bir ölüm dalgasının yaklaştığını zaten hissetmişti. Elysia'nın geri kalanının savaştan uzak durmasına yardımcı olmak için bunu yapmayı seçti.

Yarı tanrıları yok eden savaşın gerçeği ortaya çıktıkça odaları ağır bir melankoli kapladı. Gözyaşları döküldü ve tanıklıkların duygusal ağırlığı tanrıların birbirlerine yaslanmasına neden oldu.

Gray, Archer'a doğrudan bakarak, "Paylaşmak istediğim bir anım daha var," dedi. "Ama bunu sadece seninle paylaşmaya razıyım."

Archer arkasındaki cemaate baktı. Küçük tanrıları uzun zamandır seçilmemiş bir kukla önder olarak yönetmişti, bu yüzden kelepçeli olsa bile hâlâ onlar adına konuşuyordu. Birkaç tedirgin bakışın ardından başlar sallanmaya başladı.

"Pekala," dedi Archer, kelimeyi kekeleyerek ve tereddüt ederek söyledi. Üzerindeki o küstahlık yavaş yavaş kaybolmuştu.

Gray ona doğru yaklaştı ve kollarını uzattı. Gray'in parmakları şakaklarına değdiğinde Archer hiç irkilmedi ve ikisi de sessizliğe büründü.

"Ne yapıyor o?" diye mırıldandığını duydum Aria tahtından.

Ama Gray'in onunla paylaştığı anıyı tam olarak biliyordum. Bana gösterdiği anıyla aynıydı. Elara'nın ölümünden önceki anlar. Onunla yaptığı konuşma gizli kalmalıydı, ama şartlar onu buna mecbur etmişti. İkiliyi izlerken nefesimi tuttum. Dürüstlük dolu özel bir anı paylaşıırken tüm oda donup kaldı.

Gray sonunda ellerini indirip bir adım geri çekildiğinde kalbim kırıldı. Archer'ın yüzü bembeyaz olmuştu ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ardından yüzünü iki yandan da iki gözyaşı seli kapladı.

Archer sonunda, zar zor kelimeleri ağzından çıkararak, "Bu anıları paylaştığınız için hepimiz adına teşekkür ederim. Bir karar vermeden önce gördüklerimizi tartışmamız gerektiğine inanıyorum." dedi.

"Ne kadar süreye ihtiyacınız olacak?" diye sordu Gray.

"Eminim ki en kısa sürede bir yanıt verebiliriz."

Archer arkasını dönüp küçük tanrılara baktı. Tanrılar, Archer gözden kaybolmadan önce ona doğru yaklaştılar.

Gray kürsüye doğru ilerledi ve yanımda durdu. Özgüveni azalmamıştı, ancak yüzünde bir hüznün vardı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, öpmek için eğilerek.

Ayrılırken, "İyiyim," diye yanıtladım. "Asıl endişem sizin hepinizsiniz. Tüm bunları yeniden yaşamak kolay olmasa gerek."

"Bunun yapılması gerekiyordu."

Elysia'da geçirdiğim süre arttıkça, diplomasi ve siyasetin bana göre olmadığına daha da emin oldum. Bana her zaman bir laboratuvarın huzurunu verin.

Erik yanımda oturduğu tahttan, "En azından gerçek sonunda ortaya çıktı," dedi.

Elva iç çekerek, "Ama bu onların sevdiklerini geri getirmiyor," diye ekledi.

Gray başını salladı. "Hayır, öyle değil. Ama bunun isteyerek yaptığımız bir seçim olmadığını anlamalarına yardımcı olabilir. Hunter her adımda arkamızdaydı ve planlarının istediği gibi işlemesini sağladı."

"Grayson." Archer'ın sesi net bir şekilde duyuldu.

Gray doğruldu ve arkasını döndü. "Karar verdin mi?"

"Sahibiz."

Kürsüden indi ve odanın ortasına doğru geri döndü.

Archer ona, "Küçük tanrılar artık aldığınız kararların sizin kendi kararlarınız olmadığını görebiliyor," dedi. "Hunter hepinizi büyük ölçüde etkiledi. Olanlar için daha fazla adalet aramayacağız." Son birkaç kelimedede sesi titredi ve öksürdü. "Adaletimizi zaten bulduğumuz açık."

Odaya bir rahatlama hissi yayıldı ve gergin olan kaslarım nihayet gevşedi.

Grayson hepsine, "Mantıklı düşünmeye istekli olmanızdan dolayı minnettarım," dedi.

"Ancak Hunter artık burada olmadığına göre, bizi kimin yöneteceği sorusu ortaya çıkıyor."

Gray doğruldu ve tüm boyuna kadar dikildi. "Bu konuyu tartışmadan önce, Hunter'ın artık aramızda olmadığını ve onun artık var olmamasının ardındaki koşulları göz önünde bulundurmamız gerekiyor."

Odadaki sessizlik iyice yoğunlaştı. Bakışlarım Larkin'e kaydı, aramızda sadece Hunter'ın boş tahtı vardı, ama bakışlarımı hissetmiş olsa bile, görmezden geldi. Birkaç saniye sonra, dikkatimi tekrar odanın merkezine, Gray'in tahtının kollarına sıkıca tutunmuş parmaklarımla geri çevirdim.

"Archer, vatana ihanetle suçlanıyorsun," diye duyurdu Gray. "Hunter'ı sebepsiz yere öldürmekle suçlanıyorsun. Suçlarından dolayı cezalandırılıp cezalandırılmayacağına karar vermek için, anılarını ve davana yardımcı olacağını düşündüğün diğer her şeyi paylaşmanı rica ediyoruz."

"HAYIR."

Archer'ın bu bariz meydan okumasına şaşırdım. Sır saklayabileceğini söylediğinde, anılarını manipüle edeceğini düşünmüştüm. Larkin'i içermeyen farklı bir bakış açısından göstereceğini sanmıştım. Doğrudan reddedeceğini beklemiyordum.

"Hayır mı?" diye tekrarladı Gray, o da aynı derecede şaşkın görünüyordu. "Bize anılarınızı göstermeyi mi reddediyorsunuz?"

"Doğru."

"Archer, eğer olayla ilgili anılarını sergilemeyi reddediyorsan—"

"Grayson, o vatana ihanet etti. Cezanın ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Bize göstermeyi reddediyor çünkü zaten mahkum edildi," diye seslendi Aria tahtından. "Neden vaktimizi boşa harcıyoruz?"

"Çünkü bizi bu noktaya getiren şey gerekli özeni göstermememiz," diye tersledi Gray, ona bir bakış bile atmadan. "Archer."

"Hunter'ı öldürdüm. Hiçbir pişmanlığım yok," diye kesin bir dille yanıtladı.

Odalarda fısıltılar yankılandı. Dişlerimi gıcırdattım ve midem bulanmaya başladı. Archer kendini savunmaya bile kalkışmayacaktı.

"Archer," dedi Gray, sesi biraz sakinliğini kaybederek. "Eğer reddedersen bunun sonuçlarını anlıyor musun—"

"Anladım."

"Archer, Hunter'ı öldürmedi." Larkin tahtından kalktı. "Ben öldürdüm."

"Larkin," dedim ve bugün ilk defa bana baktı.

"Güven bana."

Fısıltılar giderek gürültüye dönüşmüştü. Odaların her yerine saf nefretle dolu öfke ve şok yayılıyordu.

Auram Larkin'in önünde dalgalanarak bir kalkan oluşturdu. Bu, tanrıların söylediği korkunç şeyleri duymasını engelleyemezdi, ama umarım ona bir nebze koruma sağlardı.

"Yeter!" diye bağırdı Grayson, kürsüye doğru dönerek. "Larkin?"

"Elysia ile anılarımı paylaşmaya hazırım," dedi mahkeme heyetine. "Beni bu karara götüren anılar da dahil."

Gözlerimi ondan ayıramadım. Larkin'in sorumluluğu güçtü ve o, hikayesini göklere anlatma kararıyla bu gücün tadını çıkarıyordu.

Oda gümüş rengine bürünmüştü, anıları mekanı doldurmadan önce hepimizi sarmıştı. Larkin, Hunter'ı olduğu gibi ortaya çıkardığında çenem sıkıca kenetlenmişti. Ona yaşattığı şeyler. Güçlerini kötüye kullanması ve onun güçlerini kötüye kullanması. Sahneler birbirine karıştı, iç içe geçti. Evlilikleri dağıldı ve son birkaç günün sahneleri netleşti. Larkin'in Mabel'e saldırması ve bir şişe sıvı bulması. Uçurumun tepesinde, Hunter'ın üzerinde durduğu an, tüm gücüyle şişeyi ağzına zorla soktu. Şişe paramparça oldu, dudaklarını, yanağını ve dilini kesti. Boğulurken sıvı dışarı döküldü ve Larkin sadece gülümsedi, eğilip son sözlerini fısıldadı.

O sırada, Grayson gözlerimin önünde can çekişirken, Larkin korkunç görünüyordu. Olayı onun bakış açısından izlediğimde, kontrolü kaybetmediği tek bir an bile yoktu. Ne yaptığını biliyordu.

Anılar paramparça olup bizi odalara geri getirdiğinde, sessizlik kulakları sağır ediciydi. Genellikle çok küstah, meydan okuyan, kendinden emin ve güzel konuşan tanrılar ve tanrıçalar şimdi solgun ve sözsüz kalmışlardı. Hunter'ın göklerden sakladığı gerçekten canavarca doğanın kanıtına sahip olan biri varsa, o da Larkin'di. Ve o, hiç çekinmeden diğerlerinin göz bağını kaldırmıştı.

Larkin, Gray'e dik dik bakarak, "Yani, eğer adalet arıyorsanız, bu benimle başlar ve benimle biter," dedi.

"Onu dinleme," diye tısladı Archer arkasından.

Gray tekrar kürsüye yaklaştı ve Larkin'e doğru bir sıra oluşturdu. Çenesi kasılmıştı ve duruşunda şimdiye kadar her şeyi ele alış biçimindeki soğukkanlılık artık yoktu. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Neden hiçbir şey söylemedin? Neden bize anlatmadın?"

"Siz olsaydınız ne yapardınız?"

"Onu bizzat kendim öldürdüm."

Larkin bir an duraksadıktan sonra burnunu çekti ve "Yardıma ihtiyacım yoktu. Kendim yaptım." dedi.

"Larkin—"

"Açıkçası, tüm övgüyü kendime alamam. Quentin boşanma sürecinde ve diğer konularda çok yardımcı oldu."

Gray bana baktı ve bu sefer gözlerimi ondan kaçırmadım.

"Tek başına değildi," dedim ona. "Bildiğim kadarıyla hiç yalnız değildi."

"Ne yapman gerekiyorsa yap, Grayson. Bunun için özür dilemeyeceğim ve pişmanlık göstermeyeceğim. Gittiği için mutluyum. Bu anı uzun zamandır bekliyordum ve bana sadece mutluluk getirdi."

Grayson başını geriye doğru eğerek odanın tavanına baktı. Başını indirip tekrar Larkin'e baktığında gözleri yaşlarla doluydu. "Hunter'ın sana yaptıklarından dolayı ne kadar özür dileysem de yetmez."

"Senden özür dilemeni istemiyorum. Sen artık kardeşin değilsin."

Gray başını salladı, ama bu yapmacık bir hareketti. Küçük tanrıların oluşturduğu kalabalığa doğru dönerek boğazını temizledi. "Az önce tanık olduğumuz koşullar göz önüne alındığında, adalet aramanın en uygun hareket tarzı olmayacağına inanıyorum."

Erik, yıkılmış bir adam gibi görünerek yanımdan geçip Larkin'e doğru ilerledi. Evliliklerini hiçbir zaman onaylamamıştı, aralarındaki sevginin

nasıl yok olduğunu muhtemelen hissetmişti, ama kapalı kapılar ardında yaşanan dehşetleri asla anlamamıştı.

Gray sözlerini şöyle tamamladı: "Herhangi bir itirazınız varsa, bunları şimdi dile getirmenizi öneririm."

Oda o kadar sessizleşti ki, adeta hareketsiz kaldı. Mağara gibi geniş odalarda tek bir nefes sesi bile duyulmuyordu.

"Karar verildi. Bugünün gündemindeki son maddeye geçmeden önce bir ara vermemizin uygun olacağını düşünüyorum." Omuzunun üzerinden Ignacio'ya baktı. "Archer'ı kelepçelerden kurtarın."

Sanki odaya yeniden hayat vermişti. Sesler birbirine karışmaya başladı ve bedenler hareketlendi.

Larkin'e doğru adım atmaya hazırlanıyordum ki, Gray'in sesi beni dondurdu.

"Sen," dedi, öfkeli bir yüzle bana doğru yaklaşarak. "Konuşmamız gerekiyor."

Tanrıların iğrenç şeyler yapabileceği bir sır değildi. Bazılarımız için bu sorumluluklarımızın bir parçasıydı, diğerleri içinse eylemlerimizi yönlendiren doğuştan gelen bir bencillikti. Ama tüm bunları bilmeme rağmen, kumda çizilmiş bariz sınırlar olduğunu varsayıyordum. Asla katılmayacağımız bazı vahşetler.

Hunter ve Larkin'in evliliklerinde mutlu olmadıklarını bir süredir biliyorduk. Hunter utanmazca ilişkiler yaşıyor, Larkin ise o odaya girer girmez sık sık odadan çıkıyordu. Ama nedenini bir türlü anlayamamıştım. Bunu paylaşmıyorlardı ve ben de hiç sormamıştım. Hiçbirimiz sormadık. Bir tür anlaşılmaya vardıklarını varsaydık. Aşklarının, çoğu aşktan daha fazla alan ve hoşgörü gerektiren bir aşk olduğunu düşündük.

Hakim odasında duruşmayı başlattığımda, ömrümün geri kalanında taşımam gereken daha fazla suçluluk duygusu olacağını hayal etmiştim, ama bunun bu biçimde olacağını beklemiyordum.

Erik, Larkin ile birlikteydi ve özel bir konuşma yaparken onu Elysia'nın geri kalanından koruyordu. Olan biten her şeyi onunla konuşmak için bekleyecektim. Hata yapmayacağımdan, içimde uyanan kaosa takılıp düşmeyeceğimden emin değildim. Ve bu kısmen de ruh bağım yüzündendi.

"Biliyordun," dedim kürsüye yaklaşarak. "Ve tek kelime etmedin."

Quentin'in hakkını yememek gerek, tereddüt etmedi veya geri adım atmadı. "Evet."

"Onunla birlikte yaşıyordun, neler yapabileceğini biliyordun! Bana söylemeliydin. Birine söylemeliydin." Öfke damarlarımda zonluyordu.

Onun o eve girmesi, onun çatısı altında uyuması düşüncesi... Gözlerim bulanıklaşıyordu.

Aramızdaki bağı koparmaya ve onu Hunter'a doğru itmeye çalıştığım da, bunu hayatını kurtarmak için yapmıştım. En azından onun yanında olmanın değerini anladığını ve bu sayede güvende olacağını düşünmüştüm. Ama Hunter'dan hiç kimse güvende olmamıştı. Bunu şimdi anladım.

"Söz verdim," dedi.

"Aptalca bir sözdü," diye tısladım.

Quentin gözlerini kısarak, "Elara'ya bir söz verdin ve bugüne kadar sözünü tuttun," dedi.

"Bu farklıydı ve bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, öyle değil. Sen bir arkadaşına söz verdin, ben de. Larkin'in yardımına ihtiyacı vardı ve bana güvendi."

"Bana güvenmeliydin. Ben seni korumak için buradayım."

"BEN-"

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sordum ve Quentin tereddüt edince midem bulandı. "Ne yaptı?"

"Hiç bir şey."

Kollarını kavrayıp onu kendime doğru çektim. "Quentin, yemin ederim ki..."

"Hiçbir şey. Bana hiçbir şey yapmadı. Size söz veriyorum."

Doğruyu söylemiyordu. Bir şeyler yolunda değildi. Kalbinin her atışıyla birlikte içinden geçen korkuyu ve utancı hissedebiliyordum.

"Bir şey yaptığını biliyorum," diye mırıldandım.

Bir an gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Biraz şiddet uyguladı. Başka bir şey değil."

Çenemi sıktım, Hunter'ın bana kelepçeleri taktığı andan itibaren verdiğim her karardan pişman oldum. Eğer mümkün olsaydı, Hunter'ı yeniden diriltip onu tekrar öldürürdüm. Ölümü tatmadan önce işkence görmeliydi. Geriye dönüp baktığımda, onun için varoluşun sona ermesi kolay bir seçenek gibi görünüyordu.

Quentin ellerini yanaklarıma koyduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. "Dur artık," diye fısıldadı, gözleri yüzümden odadaki kalabalığa ve tekrar yüzüme kayıyordu. "Bitti. O gitti. Sakin olmalısın Gray, çünkü hepsi seni izliyor."

Sakin kalmak mı? Benden nasıl sakın kalmamı bekliyordu ki?

“Grayson.” Gözleri tekrar bana dönmüştü ama ses tonunda bir sertlik vardı. “Auranı kontrol et lütfen.”

Çevredeki alan giderek kararıyordu ve onu tekrar kendime doğru çekmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Quentin uzanıp beni öptü. "Daha iyiyim. Bütün bunların sonuna ulaşmak için bir planımız var. Lütfen bu sefer plana sadık kal."

İşte yine oradaydı. Kaygısı kaybolmuş ve yerini hayran kaldığım bir direnç almıştı. Quentin, o hazır olduğunda konuşacaktı. Ben de bunun olmasını sağlayacaktım. Ama şimdilik, hâlâ halledilmesi gereken şeyler vardı.

"Sensiz ne yapardım?" diye mırıldandım.

"Umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmayız."

“Gray.” Ignacio aramıza katıldı. Her zamanki neşeli tavrının yerini çok daha ciddi bir ifade almıştı. “İşleri nasıl yürüteceğinizi söylemiyorum ama çok uzun süre beklemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. İşleri ne kadar çabuk yoluna koyarsak, Elysia ve Dünya için o kadar iyi olur.”

“Haklısın,” diye onayladım. “Geleceğimize bakmaya başlamamız gerekiyor.”

Eğilip Quentin'in yanağından öptüm ve onu en iyi arkadaşım ile bırakarak tekrar odanın ortasındaki yerime geçtim.

Quentin güvendeydi. Larkin güvendeydi. Konuşulması gereken bazı görüşmeler vardı, ancak o zamana kadar Elysia'yı yeniden ayağa kaldırmamız gerekiyordu. Liderlik olmadan devam edersek, göklerde ve yeryüzünde daha fazla kaos baş gösterecekti. Kimsenin buna ihtiyacı yoktu.

Yıllar içinde birlikte büyüdüğüm birçok tanıdık yüz vardı. Birçoğu da ben doğmadan çok önce buradaydı. Elysia'nın manzarası yüzyıllar boyunca değişmişti ve şimdi başka bir dönemin eşliğindeydik.

“Dikkatinizi rica edebilir miyim?” diye seslendim. Odanın gürültüsü dağıldı, sessizlik çöktü ve tüm bakışlar üzerime yoğunlaştı. “Bu sabahki vaktiniz için teşekkür ederim. İş birliğinizden dolayı minnettarım. Görüşmemiz gereken bir konu daha var, o da Elysia'nın liderliği. Hunter'ın varisi yok, bu da liderlik pozisyonunun bana düştüğü anlamına geliyor. Her zaman olduğu gibi, bu konuyu görüşüp oylayacağız.”

Kalabalığın arasından biri, "Sizin bize önderlik etmenizden rahatsızlık duyuyorum," diye seslendi.

Yönetimime karşı bir direniş olacağını tahmin ediyordum, ancak Hunter'ın gerçek karakteri herkese gösterildikten sonra bu direnişin daha da

artacağını anladım.

"Size temin ederim ki, ben kardeşime hiç benzemiyorum."

"Bakın, ona ne kadar kolay inandık. Yalanlarına."

Kalabalık kendi aralarında mırıldanmaya başladı ve ben derin bir nefes aldım.

"Peki, alternatif olarak kimi önerirsiniz?" diye sordum biraz sert bir tonda. İlerlememizi sağlamak için bir konsey oluşturmayı ertelemeyi düşünmeleri bana çok saçma geliyordu. Hala incelenmesi gereken şeyler vardı. Mabel ve Tobias, tüm bunlardaki rolleri nedeniyle sorulara cevap vermek zorunda kalacaklardı. Gerçi, bugün öğrendiklerimiz ışığında muhtemelen daha hafif bir ceza alacaklardı. "Ailem yüzyıllardır gökyüzünü şekillendirmeye yardımcı oldu."

Babam, Hunter öne çıkıp ona meydan okuyana kadar uzun zamandır yönetimi elinde tutuyordu. O zaman bile bizi yıkıma doğru götüreceğini anlamalıydık.

Valen kalabalığın önünden, "Hiçbirinize güvenmiyorum," dedi. "Bizim kim olduğumuzla elitlerin kim olduğu arasında her zaman bir ayrım olmuştur."

"Anlaşılabilir."

Omzumu çevirip baktığımda konuşanın Larkin olduğunu gördüm. Kürsüden inip bana doğru geldi.

"Değişim şart," dedi onlara. "Soru şu ki, bunu nasıl gerçekleştireceğiz ve bize liderlik etmesi için kimi seçeceğiz?"

Onay mırıltıları giderek yükseliyordu. Bunun nereye varacağını hissedebiliyordum. Larkin o koltuğu istiyorsa, ne kadar canımı acıtsa da, ona verecektim. Elysia yeni bir bakış açısına sahip olacaktı ve yaşananlardan sonra bir tür telafiyi hak ediyordu. Yeterli değildi, ama bir başlangıç olacaktı.

"Belki de liderliği sizin ailenizden alıp başkasına devretmenin zamanı gelmiştir, Grayson."

"Larkin," dedim, dikkatini çekmeye çalışarak, böylece bu işten ne istediğini özel olarak konuşabilirdik.

Beni görmezden gelerek kalabalığa doğru bir adım attı. "Bugün sizlerle paylaştığım her şeyden sonra birini önermek belki de cüretkâr bir davranış olabilir. Ama Quentin'in bu rol için uygun bir aday olacağına inanıyorum."

Sözlerine hazırlıksız yakalanarak tüm vücudumu ona çevirdim. "Aklını mı kaçırdın?" diye tısladım. "Quentin? O—"

Larkin, sesini benimkinin üzerine çıkararak hızla söze girdi: "Hepiniz onu kendi aranızdan biri olarak gördüğünüzü zaten kanıtladınız."

"Ne?" diye çığlık attı Aria. "Kesinlikle hayır. Ona boyun eğmezdim."

Ignacio, "Zaten oldunuz bile," diye belirtti.

Larkin'in sesi yükseldi. "Önceki siyasi gelişmeleri bilmiyor. Hiçbir önyargısı yok."

Archer, "Grayson'la evlenmeyi planlıyor," diye belirtti sakın bir şekilde. "Bunu bir önyargı olarak değerlendiririm."

"Onlar birbirlerine bağlılar. Bu konuda onun pek bir seçeneği yok."

"Ah, yaklaşan evliliğimi buna indirgediğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"O uygun değil!" diye seslendi Aria ve ben de kürsüye doğru döndüm.

Larkin, "Onun ilahi olması gerekiyor," diye karşılık verdi. "Ki zaten öyle."

Quentin, bakışlarını tanrıların yüzleri arasında gezdirirken, "Bunun iyi bir plan olduğundan emin değilim," dedi. Larkin onu aday gösterdiğinden beri ağzından çıkan ilk sözlerdi bunlar.

"Neden olmasın?" diye sordu Larkin ona. "Sen aramızdaki uçurumu kapatıyorsun, Quentin. Doğada, seçkin bir kesime bağlı olsan da, küçük tanrılara daha yakınsın. İhtiyacımız olan değişim sen olabilirsin."

Aria oturduğu yerden kalktı. "Buna izin vermeyeceğim."

"Tamam," dedim, tüm dikkatimi altın kızıma vererek. "Arkamdan destek alıyorum."

Quentin'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aklını mı kaçırdın? Bu senin işin."

"Bu iş için daha uygunsun."

Bu doğrudu. Bu benim hayalimdi, ama bu daha önce olmuştu. Tahta geçtiğimde her türlü itirazın üstesinden geleceğimi varsaymıştım. Bu benim hakkımdı ve tek önemsemişim buydu. Bu görevi üstlenmeye pek uygun değildim ve Kraliçe ile tanıştıktan sonra, bu göreve olan ilgim çok daha azaldı.

Larkin bazı geçerli noktalara değinmişti. Küçük tanrılar Quentin'e hayran kalmışlardı. Onda kaybettikleri bir şeyi bulmuşlardı. Quentin herkese güvenmiyordu ve bu ona fayda sağlayacaktı.

Erik, "Desteklerimiz sizinle," dedi.

Elva ve Ignacio oturdukları yerden kalkmışlardı ve Quentin panik içinde görünüyordu. Kaotik enerji giderek artıyordu ve ona doğru gitmemek için

ayaklarımı yere sağlamca bastım. O anda güçlü görünmesi gerekiyordu. Eğer yanına doğru yürürsem, kamuoyunun görüşünü değiştirebilirdim. Bu yüzden, ne kadar acı verse de, kendimi zorlayarak ayakta durdum ve onu izledim.

Larkin, "Görünüşe göre Elysia'nın çoğu seni bu pozisyonda görmekten memnun olacaktır, Quentin," dedi.

"Ona karşı çıkmayı düşünen var mı?" diye sordum.

Aria ağzını açtı ama Flynn hemen sözünü kesti.

"Defol git Aria," dedi. "Sanki biri seni dinlemeye devam etmek istiyormuş gibi."

Archer, küçük tanrıların önünde durarak, "Ne dersin Quentin Scott?" diye sordu. "Bu görevi kabul eder misin?"

Olay gerçekleşmeden önce hissettim.

"Quentin, bekle," dedim ona doğru ilerlerken.

Ama artık çok geçti. Aurasının altın rengi göz kamaştırıcıydı, sonra da gözden kayboldu.

Erik, "Git ve onu bul, Gray," diye yalvardı.

"Hayır." Larkin koluma dokundu. "Onunla özel olarak konuşmak istiyorum."

"Bunun en iyi fikir olduğunu düşünmüyorum. Bunu ona birdenbire söyledin. Onu adeta derin sulara attın, Larkin. Bunu neden yaptın?"

"Aldığım kararların nedenlerini bilmek sizi ilgilendirmez."

"Bize her şeyi açıklamalısınız."

Larkin sert bir şekilde, "Scott dışında hiçbirinize açıklama borçlu değilim," dedi. "Onu daha sonra bulabilirsiniz, ama bence önce onunla konuşmam daha iyi."

"Grayson," dedi Sloan usulca. "Önce Larkin'in gitmesine izin ver. Sanırım Quentin bunu takdir edecektir."

"Yarım saatin var," dedim ona. "Sonra onu bulmaya geleceğim."

Gözlerimi açtığımda kendimi bir tapınakta bulduğuma şaşırdım. Birkaç ay önce tesadüfen girdiğim aynı tapınak. Auram hala tahmin edilemezdi, ama beni bir yere götüreceksen, evime ya da belki de laboratuvara götürmesini beklerdim. Odalardan alınıp doğrudan bir tapınağa götürülmek neredeyse gülünçtü. Burada güven ve huzur bulacağımı sanıyordum.

Mekân boştu ve acaba gece için kapılarını kilitlemişler miydi diye merak ettim. Ya da belki de insanlar Tanrıları daha az arıyorlardı. Beni bu karmaşaya sürükleyen asıl soru buydu. E.L.I., inancı yeniden sağlamlaştırmaya yardımcı olacak bir anlayış oluşturmaya yardımcı olmak için tasarlanmıştı.

Koridordan odanın ön tarafına doğru ilerlerken adımlarım yankılandı. Orada huzur içinde dua eden genç bir adam fark ettim, ama beni görünce yüzünde şok ifadesi belirdi. Ayağa fırladı, derin bir şekilde eğildi ve odadan çıktı. Canlı yayınların insanların zihninde kalıcı bir iz bıraktığını görmek güzeldi. Amaç buydu zaten, ama hayatın artık daha zor olacağını fark ettim. Yine de karardan pişman olmak zordu. Hunter'ı durdurmak için her şeyi yapardım.

“Bize inanmadığın halde sürekli bir tapınakta bulunman sana garip gelmiyor mu?” Larkin’in sesi hafıftı ama yine de beni irkiltti. “Quentin, konuşmalıyız.”

“Bana güvenmemi söylemiştin,” dedim arkamı dönmeyi reddederek. Bunun yerine, yorgunluk kemiklerimi sararken yere diz çöktüm. “Beni tüm göklerin önünde küçük düşürmeye çalıştın. Larkin, eğer sana karşı geldiğimi veya sana yanlış yaptığımı düşünüyorsan özür dilerim. Ben sadece sana yardım etmek istedim. Ve hayatta kalmak için yaptıklarımı takdir edeceğini düşündüm.”

“Seni küçük düşürmedim.” Yanıma oturdu. “Bu kadar abartma.”

"Öyle değil mi?"

"Öyle mi?"

“Larkin, ben hâlâ bir Tanrıça olmayı öğreniyorum. Auramı henüz düzgün bir şekilde kontrol edemiyorum. Muhtemelen gerekenden daha fazla sorun çıkardım. Dostlar da edindim, düşmanlar da. Az önce bir savaş atlattık ve Gray'i neredeyse kaybettim.”

“Kimse senden mükemmel olmanı istemiyor. Bu, senin kendinden beklediğin bir şey.” Bacaklarını öne doğru uzattı ve ayaklarını esnetti. “Yeni bir bakış açısına sahip birine ihtiyacımız var. Sende bu var. Son birkaç aydır bir bukalemun gibi davrandın. Bu kadar çok küçük tanrıyı nasıl kendi tarafına çektin—”

"Ta ki beni, Gray'i ölüme terk edip hayatta yükselmeye hazır, iktidar hırsı olan bir kadın sanana kadar."

“Bizler değişken varlıklarız,” diye düşündü. “Ama artık onların pembe gözlükleri çıkarıldı.”

İçimden bir ah çektim ve önümüzdeki duvara baktım. "Her şeyi onlara göstermen cesurca bir hareketti."

Larkin yavaşça başını salladı. "Böyle bir zamanın geleceğini biliyordum. Ve Archer'ın tüm suçu üstlenmesine izin vermek ona haksızlık olurdu."

"Hayatını kaybetmek üzere olduğundan endişeleniyordum."

"Zakkum ağacının verdiği hasar nedeniyle bunun onu ölüm cezasına çarptırmayacağına inanıyorduk. Bu bir riskti."

Tanrıların ne kadar bencil olduklarını göz önünde bulundurursak, Archer ve Larkin'in ileriye nasıl devam edecekleri konusunda birbirleriyle konuşmuş olmalarına minnettardım. Ayrıca Larkin'in Archer'ın suçlu duruma düşmesine izin vermemesine de derinden minnettardım.

"Neden liderlik için öne çıkmadın?" diye sordum ona. "Elysia'yı ve diğerlerini tanıyorsun. Ne demek olduğunu gördün."

"Ve her açıdan bakıldığında, ben bir katilim. Yaptıklarımı neden yaptığımı anlayabilirler, hatta benimle aynı fikirde bile olabilirler, ama beni kutsal bir yere koymaya niyetli değiller. Bana yeterince güvenmezler."

Başımı salladım. "Bunu neden yaptın? Bana güvenmemi söylediğinde kastettiğin buydu. Bunu zaten planlamıştın."

"Evet, yaptım," diye itiraf etti. "Ama dürüst olmak gerekirse, işlerin yolunda gideceğinden emin değildim. Bir sürü şey ters gidebilirdi."

"Peki, neden?"

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu ve Larkin'in soruma cevap vermeyeceğini düşündüm, ama sonra konuştu. "Sanırım daha önce de çok farklı olmadığımızı konuşmuştuk, Quentin."

"Evet."

"Bizi harekete geçiren şey hırs. Benim hırsım orada bir değişiklik görmek. Ya seninki..." Sözlerini yarım bırakıp bana baktı.

"Laboratuvarda ortaya çıkan bir şeyle tarihe geçmek demektir."

"Bu artık sizin için bir seçenek değil. Tarihe geçmek için hâlâ bir şansınız var."

"Önce benimle konuşmalıydın."

"Bunu yapamazdım. Eğer bilseydin, tepkin samimi olmazdı ve Gray bir şeyleri anlardı. Seni aday gösterdiğimde yüzündeki şaşkınlığı bütün Elysia gördü. Bunun planlı bir hareket olduğunu düşünmüyorlar."

Alt dudağımı ısırdım.

"Sanırım artık kontrolü geri almamızın zamanı geldi," diye devam etti Larkin. "Kieran iktidardaydı, sonra Hunter, şimdi de Gray olacaktı. Birbiri ardına gelen erkekler hepimiz için en iyisinin ne olduğunu dikte ediyordu. Bundan bıktım. Ve..."

"Ve?"

Larkin uzanıp elimi tuttu. "Ve güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Anlamıyorum."

"Hunter ile evlendiğimde, bana eşit davranacağına inanıyordum. Açıkçası durum böyle değildi ve sesimi bulmakta ve bir çıkış yolu bulmakta zorlandım. Sonuçta, Elysia'yı o yönetiyordu ve ben onun karısıydım. İnsanlar benim hakkımda zaten birçok varsayımda bulunmuştu."

"Gri, şu anlama gelmiyor—"

"İlişkinizin iç işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Bildiğim tek şey insanların değişebileceği. Gray için işinizi,

evinizi ve ailenizi bırakmak üzeresiniz.”

“Bu sadece onun için değil,” diye mırıldandım, Gray’in benimle burada yaşamayı kabul ettiğini itiraf etmek istemiyordum. Zaten artık bunun bir önemi de yoktu. James’in canlı yayınının, artık fark edilmeden Dünya’da çalışamayacağım anlamına geldiğini fark ettim. “Ben bir yarı tanrıçayım. Herkes orada olmamın en iyisi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Ve... şey, bir nevi Tanrıça olduğum için viral oldum.”

Larkin kaşını kaldırdı. "Yeteneklerinizi bu şekilde mi çoğalttınız? Hepsine anlattınız ve onlar da sizin için dua ettiler, öyle mi?"

"Evet."

"Akıllı."

"Bütün övgüyü tek başıma alamam. James de yardımcı oldu."

"Ona çok şey borçluyuz o zaman." Burnunu çekti. "Demek istediğim şu Quentin, güvende olmanı istiyorum. Bizimleyken hayatında gücün ve kontrolün sende olmasını istiyorum çünkü farkında bile olmadan bunu kaybetmek çok kolay." Larkin elimi sıktı ve gözlerime bir sıcaklık hücum ettiğini hissettim. "Hayatımı kurtaran birine göz kulak olduğum için özür dilemeyeceğim."

"Son zamanlarda hiç de özür dilemiyorsunuz."

Güldü ve başını salladı. "Evet, öyleyim." Gülüşü kısa süre sonra sessiz gözyaşlarına dönüştü. "Bu görevi kabul etmek zorunda değilsin. Bunu yapma zorunluluğun yok. Ama yorgunum, Quentin. Bitkinim ve Hunter'ın yaptığı bazı şeylerden ve neden olduğu bölünmeden kendimi sorumlu hissediyorum. Bu, kısmen de olsa durumu düzeltme yolum."

"Bunların hiçbirinden sen sorumlu değildin," dedim elini sıkarak.

"Belki. Belki de değil. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığımı düşünüyorum. Daha fazlasını yapabilirdim. Keşke yapsaydım."

"Hayatta kalmayı başardın Larkin. Onun Elysia'yı yönetme biçiminden seni suçlayan tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum."

"Bunu yapsalar da yapmasalar da, yine de şu anda yardımcı olabilecek bir şey yapmak istiyorum. Henüz çok geç değil."

"Anladım."

"Bir tapınak mı, altın kız?" Gray'in sesi odanın arka tarafından yankılanırken pürüzsüz ve derindi. "Ne ilginç bir seçim."

"Sizi kendi halinize bırakıyorum," dedi Larkin. "Elysia'ya geri döneceğim ve her şeyin sakın kalmasını sağlayacağım." Elimi bıraktı ve ayağa kalktı. "İyi şanslar."

"Teşekkür ederim, Larkin."

Bu sadece iyi dilekleri için bir teşekkür değildi. Bana karşı davranış biçimi için, bana güvendiği için bir teşekkürdü.

Larkin gözden kaybolurken, Gray'in ayak sesleri yaklaştı. Bana doğru elini uzattı. "Kimsenin önünde diz çökmezsin."

Elini tuttum ve ayağa kalktım. "Kaybolduğum için özür dilerim. Beklenmedik bir durumla karşılaştım ve biraz panikledim."

"Hım," diye mırıldandı, beni süzerek. "Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Eve gitmek ister misiniz?"

"Hayır. Aslında burada kalmak istiyorum."

Gray kaşını kaldırdı ama ben açıklama yapmadım ve o da ısrar etmedi. Her zamanki güvenli sığınaklarım yerine tapınağa gelmişim. Aile evim değil, Cassidy'nin evi değil, laboratuvar da değil. Tüm hayatım boyunca Tanrılara inanmayı reddetmiş ve tapınağa gitmenin bir anlamı olmadığını düşünmüştüm. Özellikle de anne babamı kaybettikten sonra. Gidebileceğim an gitmeyi bırakmışım. Ama işte buradaydım, hayatımın en büyük kararıyla, reddettiğim şeyin duvarları arasında duruyordum. Bunun içinde, keşfetmek için çok yorgun olduğum bir ironi vardı ama henüz ayrılmak istemiyordum. Özellikle de beni rahatlatacak bir şeyi anlamanın eşiğinde olduğumu hissettiğim bir anda.

"Oturabilir miyiz?" diye sordum, başımı sallayarak sandalyeleri işaret ettim.

"Elbette."

Yanımıza doğru yürürken Gray kolunu omzuma attı ve birlikte oturduk.

"Güzel küçük kafanın içinden neler geçtiğini bana anlatmak ister misin?" diye sordu bana. Ağzımı açtığımda Gray sözümü kesti. "Artık yalan yok. Artık sır yok."

Ağzımı kapattım, az önce söylediklerini tarttım. Ona iyi olduğumu ya da hiçbir şey düşünmediğimi söylemenin bir anlamı yoktu.

"Bunu beklemiyordum," dedim ona.

"Bunların hiçbiri beklediğiniz gibi değil. Dürüst olmak gerekirse, tanrıların bile hazırlıksız yakalandıklarını söyleyeceklerini düşünüyorum."

"Bunun adabı nedir? Geri dönüp onlara bunu istemediğimi söyleyebilir miyim?"

Gray uzun bacaklarını öne doğru uzattı ve bakışlarını bana dikti. Parlak mavi gözlerinden birinin şimdi koyu kahverengi olması tuhaftı. Hala benim Gray'im, ama biraz farklı. Kendi savaş yaralarını taşıyordu.

"Gerçekten bunu mu istiyorsunuz?" diye sordu, ses tonunda merak vardı. "Onlara bu pozisyonu istemediğinizi söylemek mi?"

"Gray, ben kendi auramı bile kontrol edemiyorum. Cenneti nasıl yöneteceğim ki? Pek de yeterli niteliklere sahip değilim."

Dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Yani, doğru anladım mı? Auranı kontrol edemediğin için endişeleniyorsun, yoksa burnumun dibinden gelip işimi elimden aldığın için mi?"

"Doğru. Bu saçma fikri desteklediniz," diye hatırlattım ona. "Bu arada teşekkür ederim."

"Rica ederim bebeğim."

İç çektim ve başımı ellerimin arasına aldım. Larkin'le olan konuşma kafamda dönüp duruyordu. Gücü benim ellerime vermek istemesinin iki sebebi vardı: Elysia'nın değişmesi gerekiyordu ve benim güçsüz kalmamamı sağlamak istiyordu.

Ağır bir el sırtımı ovdu ve başımı kaldırmadan önce derin bir nefes aldım.

Grayson, "Siz ilahi olduğunuz için bu niteliğe sahipsiniz," diye belirtti.

"Eğer cenneti yönetmek için gereken tek nitelik buysa, neden bu kadar karışıklık içinde olduğunuzu anlayabiliyorum."

"İşleri gereğinden fazla karmaşıklaştırmamaya çalışıyoruz."

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve Gray bana gülümsedi.

"İşte orada," diye mırıldandı. "Benim altın kızım. Quentin, destek görmenin bir sebebi var ve bu sadece senin aurana ve onu kontrol edip edememene bağlı değil."

"Bunu yapmayın." Sesimde çelik gibi bir sertlik vardı. "Beni pohpohlayarak bu görevi kabul etmeye çalışmayın. Elysia'da uzun süredir bulunmamış olabilirim, ama orada olmamın siyasi nedenleri olduğunu anlıyorum. Hepinizin size hizmet etmek için manipüle edebileceğinizi düşündüğünüz bir orta yol olduğumu anlıyorum."

Gray'in yüz ifadesi sertleşti. "Seni ne zaman manipüle etmeye çalıştım? Aramızdaki bağdan beri seni ne zaman kullanmaya çalıştım?"

"Seni kastetmiyorum ama diğerlerinin de aynı şekilde hissetmediğini düşünme."

İç çaktı. "Senin bir yarı tanrıça olman, tek yarı tanrıça olman, küçük tanrıların sana büyük ilgi duyması anlamına geliyor. Aşağı Elysia'dayken dostluklar ve ittifaklar kurman çok iyi oldu. Ve elbette, seçkinler aramızdaki bağ nedeniyle bize karşı nazik olacağını umuyorlar."

"Eğer yapabilseydim, hepsini yakardım," diye mırıldandım.

Son birkaç gündeki olaylar birden aklıma geldi ve çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Hâlâ egoları olan tanrılardı. Hâlâ onlara güvenmeye veya inanmaya değmezlerdi. Elysia'da gerçek bir dostluk nadirdi. Her zaman bir amacı olan biri olurdu. Her zaman ne sunabileceğinizi bilen ve planlarına uymadığınız takdirde bunu sizden almanın bir yolunu bulacak biri olurdu.

"Öyleyse yap şunu," dedi Gray, düşüncelerimi bölerek. "Ne kadarının daha yanması gerektiğini bilmiyorum ama bitir. Sonra da kendi imajına göre yeniden inşa et."

"Yani senin suretinde demek istiyorsun," dedim, şüphelerimin ilişkimize sızmasına izin vererek. "Kendi fikirlerin olacak ve eminim bunları paylaşmaya can atacaksın."

Gray, beni kucağına çekmeden önce ellerini savunma amaçlı havaya kaldırdı. Çenemi nazikçe kavrayıp göz göze gelene kadar yönlendirdi.

"Dikkatlice dinle, Quentin Scott," dedi sakın ve kararlı bir sesle. "Sana herkesten önce tapıyordum. Seninle geçirdiğim tüm zaman boyunca, diğer birçok şeyde olduğu gibi, merakın konusunda doyumsuz olduğunu öğrendim. Bir yalanı kabul etmektense, gerçeklerinle ölmeyi tercih edeceğini öğrendim. Seni manifestom için bir ses parçası yapmaya çalışmakla hiç ilgilenmiyorum." Gray tiksinişmiş bir ifadeyle baktı. "Benim kirli işlerimi sana yaptıracak kadar mı değersizsin?"

"Elbette hayır," dedim, gerçeği idrak ederek.

Bu Gray'di. Bana yol göstermeyi bırakmış, sadece beni korumak için veya yanlış cevap verdiğimde müdahale etmişti. Bana tüm fikirlerini empoze edip, sırf bu onun hayali diye bunları uygulamamı bekleyecek değildi; ama ben daha kabul edilebilir bir seçenektim.

"Özür dilerim," dedim ona. "Sadece temkinli davranıyorum."

"Çünkü?" Çenemi bıraktı ve yüzümden birkaç saç kenara itti.

"Çünkü sizler birine sırt çevirmeden önce iki kere düşünmüyorsunuz. Yanlış bir karar verirsem, tekrar savaşa mı girmem bekleniyor? Hayatım tehlikede olacak çünkü suçlayacak birini arayacaklar."

"Muhtemelen önce suçu bana atacaklar," diye düşündü. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirini yapmayacaklarının garantisini veremem. Tanrılar değişkendir ve sizin de belirttiğiniz gibi, başa çıkılması gereken birçok ego var."

"Yani kabul etmek benim ölüm fermanımı imzalamak anlamına mı gelecek?"

"Queen, bilim okumaya ve laboratuvarıda çalışmaya karar verdiğinde risklerin farkındaydın. Sana her şeyi anlattılar mı? Kullanacağın her kimyasal maddeyi? Her virüsü ve vektörünü? Yoksa belki de işinin yol açabileceği felaket olasılıklarıyla ilgili hayallerini kendi kendine kurdun, hiçbir uyarı almadın mı? Ve yine de her gün laboratuvara gitmeyi seçtin."

"Bu farklı. Ben işimi seviyorum."

"Pekala, o zaman başka bir şey deneyelim. Her gün evden çıkarken, ters gidebilecek pek çok şey olduğunu biliyorsunuz. Daha önce bir araba çarptı ve bu sizi dışarı çıkmaktan alıkoymadı."

"Sanırım senden pek hoşlanmıyorum."

"İyi ki kendimi ikimiz için de yeterince seviyorum," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Aria bundan hiç memnun olmayacak," dedim sonunda.

Hayır demek, Elysia'da ve Dünya'da istikrarsızlığın devam edeceği anlamına geliyordu ve bu, ikisinin de göze alamayacağı bir şeydi. Ve bencilce, Larkin'le aylardır bulunduğum yerde olmaktansa iktidar konumunda olmanın daha faydalı olacağı konusunda hemfikir dim.

"Onu mecliste tutmayı mı planlıyorsunuz?" diye sordu, sesi şaşırmış gibiydi.

"Belediye meclisini değiştirme hakkım mı var?"

"Yakılan her şeyi yerle bir edin derken bunu kastetmişim. Konsey sizin olacak. Hükümlranlığınız için en uygun olduğunu düşündüğünüz kişileri seçebilirsiniz," diye açıkladı Gray. "Her yeni hükümdar genellikle iç çevresini baştan aşağı değiştirir."

Başımı yavaşça salladım, kabulümün ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu anlıyordum. Elysia'yı yıllar içinde değiştiremeyecektim. Her şey sıfırdan başlayacaktı. Kabul edersem, yanımda kimin oturacağına dikkatlice karar vermem gerekecekti. Elysia'nın yeniden rayına oturması gerekiyordu. Araştırma projesi ya devam etmeli ya da iptal edilmeliydi. Oleander'ı gökyüzünde bulup yok etmem gerekecekti. Birkaç tanrıyla barışmam gerekecekti. Ve yeryüzündeki hayatıma veda etmem gerekecekti. Çok iş vardı ve başarısız olmamak için plan yapmam gerekiyordu.

"Gray," dedim birden, başka şeylerin de yerine getirilmesi gerektiğini, aksi takdirde bir şans elde edemeyeceğimi fark ederek.

O da karşılık olarak mırıldandı. "Eve gitmeye hazır mısın, sevgilim?"

“Hayır. Evet. Ama Elysia’nın geri kalanına cevabımı vermeden önce, evlenmemizi istiyorum.”

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Olmaz, altın kız."

“Ne?” Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. “Sen şöyle demiştin ___”

“Quentin, eğer şimdi seninle evlenirsem, herkes senin aracılığıyla istediğimi elde etmeye çalıştığımı düşünecek. Taç giyme töreninden sonrasına kadar beklememiz daha iyi.”

"Onların ne düşündüğü umurumda değil."

Bu doğruydı. Gray ile olan ilişkim söz konusu olduğunda, Elysia ne isterse söyleyebiliyordu.

“Evet,” dedi Gray bana. “Eğer liderlik etmeyi planlıyorsanız, onların gözündeki itibarınız benim için önemli. Daha tahta oturmadan insanların sizden şüphe duymasına sebep olmak istemiyorum.” Sesi kararlıydı.

"Taç giyme töreni ne kadar sürecek?"

"Bu size bağlı."

Seçimlerime, hayatımı tekrar alt üst etmeye ne kadar çabuk hazır olduğuma, kendi hayatımın ve birçok başkasının hayatının kontrolünü ele geçirme konusunda ne kadar güçlü hissettiğime bağlı.

"Hadi eve gidelim, Gray."

"Tebrikler!"

Elva beni kucakladı, yüzü ılık ılık parlıyordu, bu sırada Ig'in yüzü alışılmadık derecede büyük bir ayçiçeği buketinin arkasından görünüyordu.

"Daha önce gelebilirdik ama çok ziyaretçiniz olacağını düşündük." Elva beni kanepeye doğru çekti ve oturttu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Gurur duyulacak pek bir şey olduğundan emin değilim," diye mırıldandım kendi kendime.

Ignacio çiçekleri koyacak yer ararken homurdandı. Elva haklıydı. Gray ile Elysia'ya döndüğümünden ve liderlik görevini kabul etme kararımı açıkladığımdan beri evimiz misafirlerle dolup taşmıştı. Her zaman sosyal bir kelebek olan Gray, huzurunun bozulmasından dolayı saçlarını yolmak üzere gibi görünüyordu, ama en iyi surat ifadesini takındı ve insanları bana yönlendirdi. Çiçekler ve kucaklaşmalar. Gray'in moralini fark edilmeyecek şekilde yükselten epey miktarda pasta ve hamur işi vardı.

Ig, şöminenin üzerindeki şakayık vazosunu dirseğiyle itip ayçiçekleri için bir yer bulduktan sonra, "Hayatına yönelik çeşitli suikast girişimlerinden sağ kurtuldun ve şimdi hepimize önderlik edeceksin," dedi.

"Aşağılık herif," diye mırıldandı Gray, ortalığı temizlerken.

Ig onu görmezden gelerek şöyle devam etti: "Gurur duyabileceğin çok şey var."

Gülümsemem yapmacıktı. Bu başarıyı kabullenmek zordu. Herkes kutlama yaparken, ben kendimi sahtekar gibi hissediyordum. Hayatım boyunca bulunduğum yere gelmek için çok çalışmışım. Bu bana verilmişti.

Bu rolü üstlenmeyi hak ettiğimi düşünmüyordum, ama kabul etmem için geçerli nedenler olduğunu biliyordum.

"Ignacio haklı." Elva'nın gülümsemesi hiç solmamıştı. "Sen olmasaydın, Quentin, çok daha uzun süre mücadele ederdik. Tüm o altta yatan kırgınlık, tüm o korku ve suçluluk bizi tüketirdi. Teker teker yok olurduk ve şimdi, inanç yeniden güçleniyor."

"İnsanlara sürekli bunun için James'e teşekkür etmen gerektiğini söylüyorum," dedim ona.

Elva bana, "Eğer bize dua ederse, ona mutlaka iyilik yapacağız," diye güvence verdi.

"Neyse," diye uzattı Ig. "Bu ziyareti kısa tutacağız çünkü Gray yine cinayet işlemeye meyilli."

Gray, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kapı çerçevesine yaslanmıştı. Cinayet işlemeye niyetli görünmüyordu, diğerleri geldiğinde ve onların gitmesini istediğinde olduğu gibi değildi, ama aklını kurcaladığı açıktı.

"Hizmetlerimi sunmak istedim," diye başladı Ig ve siyah bir uzantı ona doğru uzandı.

"Eğer konuşmaya böyle başlarsan kesinlikle cinayet işleyecek." Başımı bağlı olduğum kişiye doğru salladım. "Uslu dur." Sonra da Ig'e, "Tekrar dene."

Elva araya girerek, "Bir taç giyme töreniniz olacak," dedi. "Sizin ve konseyiniz için bir kutlama."

"Kimlerin yer alacağı konusunda henüz düşünmedim bile."

"Sorun değil. Hâlâ zamanın var. Sanırım Elysia, henüz herkesi yeterince tanımadığın için daha uzun süreceğini anlıyor."

Rahatsızlığımı bastırmaya çalışarak mırıldandım. Biliyordum ki bu hediyeler kısmen tanrıların kendilerini bana sevdirmek için bir yoluydu. Arzulanan koltuklardan birine seçilme umuduyla yüzlerini bana gösterme fırsatıydı.

Ig bana doğru birkaç adım attı. "Ama her şey yoluna girdiğinde, bir taç takman gerekecek."

"Bir taç."

"Evet, ve eğer izin verirsiniz, tasarımı size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Bana yardım etmek ister misin?"

Gray, duvardan uzaklaşarak, "En iyilerden biri," dedi. "Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de."

"Yani, elbette. Sunulan her türlü yardımı memnuniyetle kabul ederim," dedim ona.

Elva koltuğunda hafifçe kıpırdandı. "Bunu sizin için kolaylaştırmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Neden yarın gelmiyorsunuz da bazı planları gözden geçirelim?" Gray'e baktı. "Sen de gelebilirsin Gray."

"Sanki onu tek başına bir yere gönderecekmişim gibi," diye mırıldandı Gray.

Gözlerimi devirme isteğimi bastırdım. "Teşekkür ederim, Elva. Bunu takdir ediyorum."

Ig, Gray'e bakarak, "Burada fazla kalmak istemiyoruz," dedi. "Yarın görüşürüz."

Ig, Elva'ya doğru elini uzattı. Elva onu bir anlığına görmezden gelerek beni tekrar kucakladı.

"Ne düşünürsen düşün, seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı. "Elysia için yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyoruz."

Konuşacak gücüm kalmamıştı, bu yüzden ona sarıldım ve bunun yeterli olacağını umdum. Elva geri çekildi ve Ig'e katıldı, parmaklarını veda edercesine salladıktan sonra ikisi de evimizden kayboldu. Onların yokluğunda odada bir sessizlik çöktü.

Koltuktan kalkarken Gray konuştu: "Sorun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Bana anlatacak mısın?" diye sordum karşılık olarak, yanından geçip odadan çıkarken. "Her fırsatta misafirleri korkutuyorsun."

Ayak sesleri beni takip ediyordu. "Burası bizim evimiz ve ben huzuru severim. Burayı dalkavuklarla doldurmak, hayallerimin gerçekleşmesi anlamına gelmez."

"Bu görevi üstlenirseniz ne olacağını düşünüydünüz?"

"Benden o kadar korkarlardı ki, benimle iyi geçinmeye çalışmakla bile uğraşmazlardı."

"Haklısın," diye mırıldandım ve biraz yalnız kalmam için bir odaya daldım.

Ama bu çok fazla şey istemek olurdu. Bunun yerine Gray beni balo salonuna kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. Benim açımdan bir yanlış hesaplamaydı. Doğrudan bahçeye çıkmalıydım.

Gray bana, "Ben dürüst davrandım, şimdi sıra sende," dedi. "Ne kadar huzursuz olduğunu hissedebiliyorum."

"Bunun nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yok," diye yanıtladım, sırtımı ona dönerek.

Odanın ortasına doğru yürüdüm ve gözlerim Gray'in tahtına takıldı. Sahibi gibi karanlık ve heybetli bir şekilde orada duruyordu.

"Akıllı ağız," diye homurdandı Gray, bu da dudaklarımda hafif bir gülümsemeye neden oldu. "Şimdi endişelerin neler?"

"Bir taht. Bir taç. Bir konsey." Konuşurken Gray'in arkamdan geldiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. "Düşününce hepsi saçma geliyor."

Parmakları yanlarıma dokundu ve ben de onun bedenine yaslanarak rahatladım.

"Size saçma gelen şeyler bunlar mı? Tanrıça'nın bir parçası olduğunuz gerçeği ne olacak? Kaos Tanrısı'na bağlı olduğunuz gerçeği ne olacak? Ruhunuzun bir parçası asla size ait olmadı ve artık asla olmayacak?"

"Böyle söyleyince, tüm varlığım gülünç geliyor."

Gray beni şiddetle döndürerek yüz yüze gelmemi sağladı. Bu çarpık ilişkiye ilk başladığımız zamanlarda yüzünde taşıdığı o sessiz öfke, yeniden belirmişti.

"Varoluşunuz, gökler yok olana kadar minnettar olacağım bir lütuf," dedi bana ses tonunda bir karanlıkla. "Işıltınızı kaybettiniz," dedi Gray, eğlenmiş bir ses tonuyla. "Korkak oldunuz ve hayatınızı hırs yerine korkunun yönlendirmesine izin veriyorsunuz."

Gözlerimi kısarak arkamı döndüm. "Hayır, değilim."

"Öyleyse bütün bunlar ne?" diye sordu, bana doğru işaret ederek. "Bütün bu aşırı düşünme ve endişe."

"Buna insan olmak denir. Bir ara dene bakalım," diye karşılık verdim ve yanından geçmeye çalıştım.

Gray'i çok seviyordum ama onun iğneleyici yorumlarına tahammülüm yoktu. Beynim, olmuş ve olacak o kadar çok şeyi atlıyordu ki, onunla bir tartışmayı da listeye ekleyemezdim. Eğer beynimdeki gri maddenin kulaklarımdan dışarı akmasını istemiyorsam, bunu yapamazdım. Ne yazık ki, yanından geçmeye çalışırken bileğimi yakaladı.

"İmkansız," diye mırıldandı. "Ben ilahiyim. Sen de öylesin."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye dişlerimi sıktım.

Gray'in aurası belirdi ve çok geçmeden benimki de belirdi. Onu bir tehdit olarak görmüyordum, ama etrafta başka biri varken onsuz kalmamak içgüdüselidi.

"Quentin." Gray'in aurası belime dolandı ve beni nazikçe yerden kaldırdı. "Sen bir yarı tanrıçasın. Buraya ne kadar ait olduğunu sana kanıtlamak için sana tekrar tapınmamı ister misin?"

Gray'in lafı dolandırmadan işin aslını anlayabileceğini bilmeliydim. O benim diğer yarımımdı. Bazen kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını hissediyordum.

"Mesele sadece bu değil..."

"Öyleyse nedir?" diye sordu. Ben sessiz kalınca devam etti: "Belki de sizi vazgeçirmeye çalışıp pozisyonu kendim üstlenmem daha iyi olurdu."

Odadaki altın rengi, göz kamaştırıcı bir şekilde parlamadan sonra etrafımda yumuşak bir ışıltıya dönüştü.

"İşte orada," dedi Gray, çılgın ve neşeli bir ifadeyle. "Altın kızım, kendisinden başka biri yeteneklerini sorguladığı anda ortaya çıktı."

"Beni aşağı indir," dedim ona.

"Lütfen rica edin."

"Beni yere bırak yoksa seni Elysia'dan sürgün ederim."

Gray öyle yüksek sesle kahkaha attı ki, beni tekrar ayaklarımın üzerine bırakmadan önce yerimden sıçradım. Aura'sı belimde kaldı ve beni kendine doğru çekti.

"Nereye gidersem gideyim, sen de benimle gelersin. Bu yüzden beni sürgüne gönderirsen, diğer tanrılara yeni bir yuva bulman gerekecek gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Ama soru ağzımdan zar zor çıkmıştı ki Gray yüzünü boynumun kırımına gömdü ve dilinin tenime değdiğini hissettim. Ellerim göğsüne yerleşti, onu itmeye hiç niyetim yoktu. Bunun yerine, kendimi sakinleştirmek için ona ihtiyaç duyarak gömleğini avuçladım.

"Ne yazık ki," diye fısıldadı. "Bundan sonra sen nereye gidersen, onlar da oraya gelecekler."

"Kaçış yok mu?"

"Kaçış yok."

Gözlerimi kapattım, artık geri dönüşü olmayan kararımın büyüklüğünü idrak ettim. Omzuma gelen sert bir ısırlıkla çılgılık attım ve gözlerimi açtım.

"Aşğılık herif," diye mırıldandım ama Gray sinir bozucu bir şekilde eğlenmiş görünmeye devam etti.

"Kararını değıştirmek ister misin?" diye sordu ve beni derin bir öpücükle öptü.

Gray ile her öpüşmem, tüm vücudumu saran bir deneyimdi. Dudaklarının dokunuşu, saçlarımın arasına dolanan eli, sinirlerimin her birinin nasıl canlandığı... Eve dönmek gibiydi. Onunla birlikte bu baloncukta olduğum sürece güvende hissediyordum.

"Ne kararı?" diye sordum, o uzaklaştıktan sonra nefes nefese kalmıştım.

"Hayatta kalmamı sağlamak için."

"Şimdi korkudan konuşan sensin," dedim ona. "Tek amacım seni hayatta tutmaktı."

Etrafındaki aura dağılmadan önce dünyanın rengini soldurdu ve Gray odanın arka tarafındaki tahtında oturmuş, ben de kucağındaydım. Üzerine oturduğumda eteğim bacaklarımın etrafında toplandı ve Gray'in kalın ereksiyonu, sadece pantolonuyla engellenmiş bir şekilde, bulunduğum pozisyonundan beni tahrik ediyordu.

Gray, tişörtümü yerden kaldırıp yere bırakırken, "Bana ihtiyacın olduğu sürece burada olacağım," diye beni temin etti.

"Sana ihtiyacım var," diye sızlandım.

Sütyenimin tokası açılmıştı ve göğüslerimin etrafında gevşediğini hissettim, ardından o da çıkarıldı. Gray başını eğdi ve odanın soğukluğundan sertleşmiş olan meme uçlarımı yaladı. O emerken ve derimi ısırırken sırtım gerildi. Kendimi tutamadım, ona sürtünerek hızlı bir rahatlama bulmaya çalıştım.

Gray'in elleri beni durdurmak için kalçalarımın kenetlendi ve eğer dudaklarımdan bir inilti kaçmasaydı, homurdanacaktım.

Gray, "Sen benden bir şey istiyorsun," dedi. "Ben de senden bir şey istiyorum."

"Ne istersen vereceğim."

Gray ile seks yapmak her zaman benim için büyük bir zevk olmuştu, ama onu kurtardıktan sonra nefes almak gibiydi. Birbirimizden ellerimizi çekemiyorduk. Gray'in içimde olmasına, bir olmamıza ihtiyacım vardı çünkü bu, onu kaybetme korkumu yatıştırıyordu. Onu neredeyse kaybetmişim.

"Gerçeğı istiyorum, Kraliçe."

"Ortamın keyfini kaçıracaksın."

Gray kalçasını altımda hareket ettirdi, ereksiyonu kasıklarına sürterek beni inlemeye itti.

"Bundan çok şüpheliyim. O yüzden bana doğruyu söyleyin, çünkü sorgulama benim için ön sevişme anlamına gelmiyor."

İç çekerek öne eğildim, alnımı onun alnına yasladım. Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarım saçlarıyla oynadı. Gray'in elleri göğüslerime ulaşmış, başparmakları meme uçlarımda tembelce daireler çiziyor ve dikkatimi dağıtıyordu.

"Bunu başarabileceğimi düşündüm," dedim kendi kendime.

"Yapabilirsiniz."

Ona doğru eğildim ve öptüm, dilim ağzının içine girdi. Sıcak ve ıslak. Beni çıldırtan düşünceleri silmek için buna ihtiyacım vardı. Gray'in başparmağı ve işaret parmağı meme ucumu o kadar sertçe sıktı ki, hafif bir acı hissettim ama ardından gelen zevk beni daha da ıslattı ve bu öpüşmenin içine inledim.

Ellerinden biri göğsümden ayrılıp boğazıma doğru kaydı ve beni geriye doğru itmeden önce boğazımı kavradı. Gray vahşi görünüyordu. Aurasının uzantıları etrafına yayılıyordu ve gözlerinin eşsiz rengi kaybolmuştu.

"Adil oynamıyorsun," dedi, gözleri beni süzerek.

"En iyilerden öğrendim."

"Ustayı geçemezsin Quentin. Seni burada bırakıyorum."

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin."

"Bu teoriyi test etmek ister misiniz?"

Onu zorlamak istedim. Ona bunun benim kadar, hatta belki daha çok ihtiyacı olduğunu söylemek istedim, ama Gray'i yeterince iyi tanıyordum ve en azından bana bir ders vermek söz konusu olduğunda inanılmaz bir öz kontrol yeteneğine sahip olduğunu biliyordum.

"Hayır," dedim. Eteğimin yırtılma sesi odanın içinde yankılandı. Onun aurası beni dikkatlice soyuyordu, bir yandan da beni uzakta tutmaya devam ediyordu. Ne yaptığını biliyordu. Onu sınamayacağımı biliyordu.

"Aferin kızım."

İç çamaşırım yoktu ve onun kucağında çıplak ve istekli bir halde kaldım, ama amacımı gerçekleştiremedim.

Gray'in eli göğsümden aşağı, karnıma ve bacaklarımın arasına kaydı. Dokunuşu beni heyecanlandırdı ve eline sürtmeye çalıştım ama o elini çekip ağzına götürdü ve memnun bir sırıtişla parmaklarını emmeye başladı.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

“Biliyorum.” Hiç etkilenmemiştir. “Ama beni tekrar sevebilmek için ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Gururumu bir kenara bıraktım, artık umursamayacak kadar küstahtım. "Yardımaınıza ihtiyacım olacak. Size güvenmek zorunda kalacağım. Başlangıçta bunu tek başıma yapamayacağım."

Gray kaşını kaldırdı. "Sizi endişelendiren şey bu muydu?"

“Evet,” diye itiraf ettim. “İş konusunda eşimin yardımına hiç ihtiyaç duymadım. Yapamadığım hiçbir şey yok, ama bunun tek başıma çok zor olacağını biliyorum.”

"Sizce ben yönetimi ele geçireceğim mi?"

“Artık değil.”

"Yani... bu tamamen gururdan kaynaklanıyor."

Yanaklarım kızardı ve onun sorgulayıcı bakışlarından kaçındım. Gray sessizce kıkırdadı. Boğazımı bıraktı ve pantolonunun düğmelerini çözerek ereksiyonunu serbest bırakacak şekilde pozisyon değiştirdi. Ona bakarak bekledim, sonra Gray beni kendine doğru çekti ve sertçe öptü.

Parmaklarım saçlarındaydı, kendimi konumlandırırken saçlarını çekiştiriyordum, hatta onun bana sürtünmesinin verdiği hissin bile tadını çıkarıyordum. Gray, yavaşça aşağı inmeden önce girişime doğru kendini hizalamama yardım etti, onu santim santim içeri aldım. His o kadar yoğun ki, öpüşmeyi kesip inledim. Gray'in ağzı boynum ve köprücük kemiğim arasındaki noktayı buldu ve hassas deriyi emdi. Elleri kalçalarımı kavradı, eti sıkı. Penisinin üzerine tamamen oturduktan sonra durdum, beni nasıl doldurduğunun tadını çıkardıktan sonra öne eğildim ve tekrar kalkmama yardım etmesi için onu kullandım.

“Quentin,” diye inledi. “Bana ihtiyacın olduğunda her zaman sana sahip çıkmadım mı?”

Bu, seks sırasında konuşulacak bir konu değildi. Doğru düzgün düşünemiyordum bile, ama beynimi zorlayarak konuya odaklanmayı başardım.

"Bu sadece seksten ibaret değil, Gray," diye nefes nefese söyledim.

“Sadece seksten bahsetmiyorum. Her şeyden bahsediyorum. Mümkün olduğunca her yerde bulundum.”

Hızını artırmak için kalçalarını yukarı kaldırdı ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Ona derinden ve çaresizce ihtiyacım vardı.

“Evet. Evet. Evet.” Bu cevap hem duyduğu memnuniyeti hem de sorusunu giderdi.

Sırtımı kamburlaştırıp onu sürmeye devam ederken tırnaklarım omuzlarına batıyordu.

“Bu da farklı değil. Arka planda olacağım. Sorduğunuzda tavsiye vereceğim ve belirlediğiniz sınırları aşmayacağım.”

“Sana söylemiştim, bundan sonraki tek derdim sensin. Senin mutluluğun. Senin saltanatın. Senin zevkin.”

"Gray," diye inledim, daha fazla bir şey söyleyemedim.

“Sen benim can bağımsın. Ben de seninim. Bana gelmekten utanacağın hiçbir şey yok. Anladın mı?”

Yavaşça başımı salladım.

Bu ilişki önceki ikisinden çok farklıydı. Larkin beni aday gösterdiğinde Gray sinirlenmemişti. Hemen desteklemişti. Beni desteklemişti. Ve o zamandan beri de sadece bunu yapıyordu. Gerçek şu ki, ben nasıl bir performans sergileyeceğim konusunda endişeliydim ve Gray'i bahane olarak kullanıyordum. Muhtemelen o da bunu biliyordu, ama ikimiz de bu şüphelerin ancak görevi üstlendiğimde ortadan kalkacağını farkındaydık.

"Varoluşun benim için her şey," dedi Gray, ben de o heyecanı yaşamak için hızımı artırırken. "Her zaman yapmaya yazgılı olduğun gibi, muhteşem şeyler başaracaksın."

“Beni bırakma.” Kelimeler ağzımdan süzülmeden döküldü. “Lütfen.”

“Ölüm beni senden alamaz. Bizi birbirinden ayırabilecek hiçbir şey yok.”

Çalışma programı yoktu. Önemsiz tartışmalar yoktu. Savaşlar yoktu. Gray her şeyin başlangıcı ve sonuydu. Ona itiraf etmekten hoşlanmadığım kadar çok ihtiyacım vardı ve belki de bunu kabul etmek bir zayıflık değildi.

Kaslarım kasıldı, mutluluk dalgaları daha sıklaştı ve sonra beni boğdu. Yüzümü omzuna gömdüm, adını haykırdım. Gray de benimle birlikte doruk noktasına ulaştı. Boşalmasının sıcaklığı beni doldurdu ve artık gidecek yeri kalmadığında aramızda nasıl damladığını hissettim.

Gray, bana bakmamı sağlayana kadar yüzümün yan tarafını nazikçe öptü.

"Daha iyi mi?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

"Evet."

“Peki, size yardım eden birine ne dersiniz?”

Derin bir nefes aldım ve isteksizce de olsa ona, "Teşekkür ederim," dedim.

"Hasta ile iletişim tarzınız üzerinde gerçekten çalışmalıyız."

Burun kıvırdım ama ona masum bir öpücük verdim. Hâlâ yapış yapış bir halde birbirimize kenetlenmiştik ama ikimiz de hareket etmeye çalışmadık.

Gray, yüzümden birkaç saç telini çekerken, "Anlıyorum," dedi, "hala sindirmeniz gereken çok şey var. Ama bana ne zaman ihtiyacınız olursa yanınızda olacağım. Beni kullanın. Bana güvenin."

"Tamam," dedim ona, bu fikre daha çok alışmış bir şekilde.

Gray'in tüm durumuma bakıp, işin içinde bu kadar çok şeyin olduğunu anlayabilmesine duyduğum minnet duygusu göğsümü doldurdu. Elysia'yı yönetmek. Evimden ayrılmak. Konseye kimi atayacağımı düşünmek. Sevdiklerime ne söyleyeceğimi bulmak. Yapılacaklar listesi hiç bitmeyecek gibiydi ve bu işte iyi olup olmayacağımdan bile emin değildim. Laboratuvara olan güvenim kanıtlarla destekleniyordu.

Gray, "Bunu bir deney gibi ele alacağız," dedi kısaca. "Bu sizin için işleri kolaylaştırır mı?"

Onu sıkıca kucakladım, ona duyduğum sevginin ne kadar büyük olduğunu anlatamam. Sabırsız değildi, ama benimle konuşmak istiyordu çünkü benim rahatsızlığım onun da rahatsızlığıydı. Ve işte buradaydı, beni sakinleştirecek, beynimin olup biteni kabullenmesini sağlayacak bir şekilde benimle konuşmanın yolunu bulmuştu.

Gray saçlarıma fısıldayarak, "Küçük bir ipucu, altın kızım," dedi. "Odada kaygını senden uzaklaştıramam, bu yüzden halka açık bir yerde başka bir çıkış yolu bulmamız gerekebilir."

Pislik.

Quentin'i laboratuvarında çalışırken izlerdim. Ona olan hayranlığım da orada başladı. Quentin'de onu dokunulmaz kılan bir özgüven vardı. Hassas hareket ederdi. Değerlerini hesaplar ve defteri olmadığında yüzeylere notlar karalardı. Quentin harika olduğunu biliyordu ve onun çevresine girmek, olağanüstü bir şeyin parçası olmak gibi hissettiriyordu.

Artık laboratuvardan çıkarılmış ve hâlâ alıştırmaya çalıştığı bir dünyaya adım atmıştı. Çok fazla şey olması ve her şeyin çok hızlı ilerlemesiyle ilgili endişelerini anlıyordum. Dünyadaki hayatını, yönetmesi gereken bir tanrılar topluluğunu ve çözmeye çalıştığı kendi travmalarını düşünmek zorundaydı. Korkularına ve şüphelerine rağmen, günler geçtikçe daha da artan bir özgüvenle ilerlemeye devam etti.

Sonunda pes edip yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde, gururdan kabardım. Bunun sebebi kendi sözümü söyleme şansım olması değil, bana güvenmesine izin verecek olmasıydı. Quentin gibi bir kadın, ancak değerini görüp size sonuna kadar güvenirse size güvenirdi. Bu onura layık görülmek, var olan herhangi bir taç veya tahttan daha değerliydi.

Ev, benim altın kızım için tebrik hediyeleriyle dolup taşmıştı. Çiçekler, çikolatalar, mücevherler. O, oturma odasında yakın çevresinin şekillerini içeren bir pano hazırlarken, hediyelere neredeyse hiç bakmadı. Konseyi kendi zevkine göre dengelemeye çalışırken her bir noktayı defalarca doldurup silmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, şok olduğumu ona söylemesem de, Quentin, görevlerinde on yıllarca hizmet etmiş seçkin tanrıların işten çıkarılmasını

zarafet ve soğukkanlılıkla karşılamıştı. Şok olmamın tek nedeni, onu kendi standartlarıma göre değerlendirmemdi. Aria'ya işten çıkarıldığını söylemekten büyük zevk alırdım, ancak Quentin kibar ve profesyonel davranacak gücü bulmuştu. Aynı şey Aria için söylenemezdi; onu evden atmadan önce evimizdeki birçok şeyi paramparça etmişti.

Ben de işimden edilmişim ve Aria'nınki gibi acı vereceğini beklesem de, o keskin reddedilme ve utanç duygusu hiç gelmedi. Bunun yerine, bir rahatlama hissi vardı. Yıllarca en tepede eğilip bükülmüştüm ve bunun merdivenin daha yukarısına çıkarak telafi edileceğini düşünmüştüm. Tamamen oradan ayrılmanın nasıl bir his olacağını hiç düşünmemiştim. Artık kalabalık için performans sergilemek ve kendimi biraz daha kabul edilebilir hale getirmek zorunda kalmamanın özgürlüğü. Bunun yerine, tek önemli şeye odaklanabilirdim ve o benim ne kadar kötü olduğumu umursamıyordu.

Geçtiğimiz hafta boyunca, aklına takılan her soruya cevap vermek için kendimi ona adadım. Soruları çoğunlukla hakkında çok az şey bildiği Tanrılar ve Tanrıçalarla ilgiliydi. Sorumluluklarını ve kişiliklerini açıkladım. Detaylı notlar aldı ve sonra kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı. Hareket halindeki güzel bir kaostu.

Quentin, koltuktan kalkarken, "Teşekkür ederim, Malachi," dedi.

"Aslında size teşekkür etmeliyim," diye yanıtladı. "Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Kapı çerçevesine yaslandım ve onun eğilip yanaklarından öpmesini, sonra doğrulup kapıya doğru yönelmesini izledim. Yolundan çekilip geçmesine izin verdim ve sonra Quentin'in yanına gittim.

"Hepsi bitti mi?" diye sordum.

"Tam olarak değil," dedi göz temasından kaçınarak. "Bir kişilik yerim daha boş."

"Peki, bu şanslı tanrı veya tanrıça kim?"

Quentin mahcup görünüyordu ve soru aramızda cevapsız kaldı. Kaos dalgası beni de vurdu ve yanaklarımın içini kan tadını hissedene kadar ısırdım. Onun için her şeyi yapacağımı söylediğimde, kendi ayağıma sıkışmışım çünkü Quentin sabrımı sınamayı gerçekten seviyordu.

"Ne zaman gelecek?" diye sordum, sesimdeki rahatsızlığı gizlemeye çalışarak.

"Gidip onu ziyaret etmemin daha iyi olacağını düşündüm," diye yanıtladı, kirpiklerinin arasından bana bakarak.

"Ne zamandan beri evlere servis yapıyoruz?"

"Gray, beni ziyarete gelmedi. Ne düşündüğünden ya da her şeyle nasıl başa çıktığından emin değilim. Daha önce arayıp halini hatırını sormalıydım."

"Yapmanız gereken daha önemli işler vardı."

Gözlerini devirdi. "Çok uzun sürmeyecek."

"Ben de seninle geleceğim."

"Gerek yok."

"Archer ile de görüşmek istiyorum."

"Uslu durmanız gerekecek."

Auramın bir dalını beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Beni tanıyorsun. Ben bir meleğim."

Etrafımızı saran siyah bir örtü belirdi ve kaybolduğunda kendimizi Archer'ın arazisinde bulduk. İlginç.

"Gray!" diye azarladı Quen beni. "Bizi ön kapıya kadar götürebilirdin."

"Görgü kuralları hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadı." Archer, rengarenk lalelerin sıraları arasından kararlı bir şekilde bize doğru ilerledi. "Bunu artık biliyor olmalısınız."

"Güvenliğinizde bazı sorunlar var. Buraya rahatça girebiliyoruz," diye belirttim. "Bunu düzelttirmeniz iyi olur."

"Sorunu zaten çözdüm, Grayson."

Sözlerinin içime işlemesi için bir an durakladım. Birkaç gün önce Archer'ın mülküne asla girmeme izin verilmezdi. Bizi kapısına kadar götürür ve habersiz gelen misafirlermişiz gibi tüm o tiyatroyu izlemek zorunda kalırdık. Bugün ise tek bir kısıtlama olmadan arazisine adım atabiliyordum.

Quentin, aradaki gerginliği kırarak, "Seninle konuşmak istiyordum," dedi. "Bana bir dakika ayırabilir misin?"

"Değerli liderimize hayır demem neredeyse imkansız olurdu."

Archer merdivenlerden yukarı çıktı ve yanımıza geldi. Quentin bana gitmem için işaret vermeye çalışırken bile kolum sahiplenici bir şekilde belinde kaldı. Sırların Tanrısına güvenmek zordu.

"Aramızda yapmacıklığa gerek olduğunu düşünmüyorum," dedi yanakları kızarak.

"Burada geleneklere değer veriyoruz, ancak bazı şeyleri değiştirmek istemenizi anlayabiliyorum."

"Sizin yardımınızla mı?"

Archer'ın kaşları kalktı ve başını yana eğdi. "Ne garip bir olaylar zinciri. İşlemediğim bir suç yüzünden neredeyse öldürülüyordum ve şimdi de konseyde yer almam isteniyor."

"Şunu belirtmek isterim ki, Hunter'ı öldürenin sen olduğuna asla inanmadım."

"Hayır." Yüz ifadesi okunamazdı. "Daha iyisini biliyordun."

Sessiz bir çıkmazda birbirlerinin gözlerine kilitlendiler. Dostlukları, eğer öyle adlandırılabilirse, sonsuza dek anlayamayacağım bir şeydi. Bunu, Quentin'in bir projeden zevk almasına ve Archer'ın ise çok fazla çalışma gerektiren bir proje olmasına bağlıyordum. Umutsuz bir vaka ve başarıdan beslenen bir mucize.

"Neden ben?" diye sordu sonunda.

"Bu bencil bir sebep," diye itiraf etti. "Konseyin geri kalanını ise Elysia ve Dünya için iyi bir denge olacağını düşündüğüm kişilere göre seçtim."

"Ya ben?" Gözleri şeytani bir parıltıyla bana kaydı. "Senin kirli küçük sırrın olma fikri hep hoşuma gitti."

"Sen," dedim, öne doğru bir adım atarak ve kelimeyi dişlerimin arasından tıslayarak. "Ağzına dikkat etsen iyi olur."

Archer kahkahalarla güldü ve Quentin'in kolunun benimkinde sessiz bir yalvarış gibi durduğunu hissettim. İşte bu yüzden arkadaşlıklarını bitirip Elysia'nın zıt uçlarında kalmalarını tercih ederdim. Şaka olsun ya da olmasın, Archer'ın böyle yorumlar yapmasından hoşlanmadım.

"İkinizden de yeter artık," dedi Quen, aramızda bir adım atarak. "Archer, eğer böyle baş belası olmaya devam edeceksen, o zaman konseyi unutalım gitsin."

"Hadi ama," dedi gözlerini devirerek. "Ona katlanabiliyorsan, eminim benimle de başa çıkabilirsin."

"Gri benim ruhumun bağı."

"Ve etrafınızdaki herkese güvenebilmeniz için benim de mecliste yer almam gerekiyor."

"Kesinlikle."

"Hım." diye mırıldandı ve ikimizi de süzdü. "Diğerlerinin benim konseyde olmam konusunda ne düşüneceğinden emin değilim. Pek de gizli bir hareket değil bu."

"Bunu gizlemeye çalışmıyorum. Buradaki hiç kimseye güvenmediğimi asla saklamadım. Eğer atamanızdan memnun değillerse, görevlerinden ayrılabilirler."

Archer kaşlarını kaldırdı. "Şey, bu oldukça iddialı bir görüş. Ve benim için değerlendirmesi çok zor bir öneri."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Archer."

"Hayır, bunu biliyorum. Ama bence en üst düzeyden biraz şeffaflık olması herkes için iyi olurdu. Bu yüzden nazik teklifi kabul ediyorum."

Quentin'in omuzları gevşedi ve gülümsedi. "Teşekkür ederim. Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Onların daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, 'Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum,' dedim."

"Gidip lalelere bir bakayım," dedi Quentin tereddütlü bir şekilde. Bana döndü, parmak uçlarına yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Uslu dur."

Onu tekrar içeri çekmeye çalıştım ama hareketlerimi anladığı için hızla uzaklaştı. Merdivenlerden aşağı koşarak indiğini ve hemen çiçek sıralarının arasına girdiğini izledim. Kollarını açtı, başını geriye doğru eğerek yüzünü güneşe çevirdi. Asla bıkmayacağım nefes kesici bir manzara.

"Ağzından salya akıyor. İğrenç."

Bu yorum beni asıl konuya geri döndürmeye yetti. Archer orada duruyordu ve varlığımdan hafifçe rahatsız olmuş görünüyordu. En azından artık cinayet derecesinde bir rahatsızlık söz konusu değildi.

"Eğer Quentin'den uzak durmam konusunda bana sert bir uyarıda bulunacaksanız, bu artık imkansız görünüyor," dedi.

"Söylemek üzere olduğum şey bu değildi."

Archer dilini şaklattı. "Bana yalan söylememen gerektiğini biliyorsun."

"Bunu ilk söyleyeceğim konu değildi," diye mırıldandım.

Gülümseyerek ensesini ovuşturdu. "Umarım Quentin'e karşı hiçbir romantik ilgim olmadığını biliyoursundur."

"Sanırım yorumlar konusunda eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor."

"Öyle bir şey. Ben sadece onu senden korumak istedim."

"Ve bu konudaki görüşünüzün değiştiğini varsayıyorum?"

"Hayır. Tam olarak değil. Ama o çok daha kötü şeyleri atlattı, bu yüzden senin için endişelenmene gerek yok."

Archer'ın hâlâ beni Quen için bir tehdit olarak görmesi beni rahatsız ediyordu. O benim bağımdı ve ona zarar vermezdim. Belki birlikte çalışmaya başladıklarında ve o Elysia'nın kalıcı bir sakini olduğunda bunu kabul ederdi.

"Bak Archer, seninle yapmak istediğim bu konuşma Quentin hakkında değildi. Elara hakkındaydı."

Ruh bağının kalktığı zamanlarda sık sık olduğu gibi, yüzünün rengi solmuştu. Birkaç dakika önce sahip olduğu neşe ve mizah kaybolmuş, yerini temkinli bir ifade almıştı.

"Peki ya o?" diye sordu, sesi daha az dostça geliyordu.

"Gördüklerin... Yaptıklarım..." Derin bir nefes aldım. "Bu doğru değil ve beni affetmeni de beklemiyorum, ama onun isteklerini yerine getirmeye çalıştım. Son anlarında bile yanında bir arkadaşının olmasını sağlamaya çalıştım."

Archer, omzumun üzerinden bir noktaya bakıyordu, zaman durmuş gibiydi ve gözleri buğulanıyordu. Eğer bu Ig olsaydı, omzuna elimi koyar ve onu kucaklardım. Ancak bu Archer'dı ve biz o tür bir ilişki kurmamıştık. Kuracağımızdan da şüpheliydim.

"Onunla olan arkadaşlığınızı hiç anlamadım," diye itiraf etti Archer. "Umut ve kaos. Şimdi bile bana pek mantıklı gelmiyor, ama ikiniz için de işe yaradı." Duraksadı, Quentin'e baktı ama onu gerçekten görmüyordu. Zihninin derinliklerinde bir yerlerdeydi. Archer yutkundu. "Onun yanında olamadığımda, onu kurtaramadığımda sana dönebildiği için minnettarım."

Bu sözler içimi acıttı. Archer'ın Elara'ya olanlar için kendini de suçladığını hiç fark etmemiştim. O onun bağıydı. Onu ne pahasına olursa olsun korumak onun doğal içgüdüsüydü. Quentin benden alındığında nasıl hissettiğimi biliyordum, ama bizim sonuçlarımız çok farklıydı ve o her gün suçluluk duygusuyla yaşıyordu.

"Kimse onu kurtaramazdı," dedim, boğazım düğümlenmişti.

Başını yavaşça salladı ve gözlerini benimkine dikti. "Onun senden istediğini yaptın."

Belki de Archer gerçeği öğrendikten sonra kurtuluş umudu besleyen bencil bir yanımda vardı içimde, ama o da benim günahlarımı affetmeye hazır değildi, tıpkı benim de kendimi affetmeye hazır olmadığım gibi. Geçmişteki hatalar sürekli bir hatırlatıcı görevi görüyordu.

Archer başını çevirip tekrar Quentin'e baktı. Quentin eğilip çiçekleri inceliyor, parmaklarını yaprakların üzerinde gezdiriyordu. Basit zevklerin tadını çıkarıyordu. Archer konuşurken dikkatini ondan ayırmadı. "Durumlar tersine olsaydı, ben de aynısını yapardım."

Pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıktım. Quentin'in böyle bir durumda olabileceğini düşünmek bile...

Bu benim kefaretimdi. Archer ve Quentin'in dostluğu, benim ve Elara'nın dostluğunun bir yankısıydı. Sadece daha mutlu bir şekilde sona ermesini umuyordum.

"İşiniz bitti mi ikiniz?" diye sordu Quen, elini gözlerini güneşten koruyacak şekilde kullanarak.

"İşlem tamamlandı, altın kızım," diye yanıtladım. Archer'ın yanından birkaç adım geçerek ona elimi uzattım ve Quentin bana doğru geri gelip elimi sıktı ve bana gülümsedi.

Archer, neşeli görünmeye çalışsa da başaramayarak, "Eğer ikiniz de işlerinizi hallettiyseniz, evimde tekrar biraz huzur olmasını isterim," dedi.

Quentin bana anlamlı bir bakış atarak, "Haber vermeden geldiğim için özür dilerim," dedi.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa..." diye sözümü yarım bıraktım.

"Quentin'e mutlaka haber vereceğim."

Konseyl üyelerini seçerken ayak sürümedim ama acele etmedim. Kısmen özen göstermekten, kısmen de bundan sonra olacakların çok daha zor olacağından dolayıydı. Cassidy de dahil olmak üzere Dünya'daki herkesle konuşmadan elbise provalarına ve taç giyme töreninin detaylarını tamamlamanın mümkün olmadığını biliyordum.

Laboratuvara haber vermek beklediğimden daha sorunsuz geçti. James, işlerin istediğimiz gibi gitmesinde büyük bir rol oynadığını bilmenin gururuyla parlıyordu. Gareth biraz garip davranmıştı, ama bu beklediğimden fazlası değildi. Projedeki en dindar kişi oydu ve Tanrılar arasındaki yeni konumum onu alçakgönüllü kılmıştı.

Binayı son kez terk etmeye hazırlanırken Gareth bana, "Bizden neye ihtiyacınız olduğunu bize bildirin," dedi. "Sizin yönlendirmelerinizi takip edeceğiz."

Bu, alışmak biraz zaman alacak bir şeydi. Benim liderlik anlayışım laboratuvarımla sınırlıydı ve planım daha büyük bir ekibe geçmekti. Ama şimdi liderlik, çok daha fazla takipçiyle birlikte biraz farklı bir anlam kazanmıştı.

"Ne yapacağımıza karar verir vermez sana haber vereceğim," diye onu temin etmişim.

Charlie ile sarılmalar beni neredeyse mahvetmişti. O gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi, ben de kendi gözyaşlarımı yuttum ve düğün için geri döneceğimi ona bildirdim. Eğer Elysia bana bir hafta sonu bile ayıramıyorsa, onların lideri olmanın ne gibi avantajları vardı ki?

Lazanyayı fırından çıkarırken Gray, "Güzel kokuyor," dedi.

Mutfak masası zaten sarımsaklı ekmek, salata ve şarapla doluydu. Haberi akşam yemeğinde vermeye karar vermek kolaydı. Aile yemekleri her zaman kutsaldı. Annem ve babam bize büyük haberleri orada anlatır, bilgileri orada paylaşırlardı. Bu geleneği elimden geldiğince sürdürmek istedim.

Ön kapıya sert bir şekilde vuruldu ve Gray sandalyesini geriye doğru çekti.

"Ben hallederim," dedi odadan çıkmadan önce.

Fırın eldivenlerini tezgâhın üzerine geri koydum ve Gray'in Sophie ve Cass'le birlikte dönmesini bekledim. Ağabeyim odanın karşısına doğru yürüdü ve beni sıkıca kucakladı.

"Başardın," dedi beni daha sıkı kucaklayarak. "Gerçekten başardın."

Gray, Sophie için bir sandalye çekerek, "Neden oturmayalım?" diye önerdi.

Cass yavaşça beni bıraktı ve masaya oturdu. Otururken boğazımda bir gerginlik hissettim ve Gray'in öne geçip herkese servis yapması beni çok memnun etti.

"Peki," diye başladı Sophie. "Hunter?"

"Kardeşim artık yok." Gray bunu bir gerçekmiş gibi ifade etti. Ne üzüntü ne de pişmanlık vardı. "Elysia için böyle olması daha iyi."

"Ah, ben... Belki... Tanrıların hapisanesi var mı acaba?"

"Hücreleri var," diye yanıtladım, çatalımla tabağımdaki yemeği karıştırırken. "Bir yargılama en iyisi olurdu, ama... oldu işte."

Gray araya girerek, "Bu duruma üzülen neredeyse kimse yok," dedi.

Cass başını kaldırdı ve bana sorgulayıcı bir bakış attı. Grayson'ın kardeşinin ölümüne neden bu kadar kayıtsız kaldığını anlayamıyordu. Ama açıklanacak çok fazla bilgi vardı ve Larkin, Archer ve Elysia'nın geri kalanıyla ilgili yaşananların ayrıntılarına girmek istemiyordum. Her şeyi zaten bir kez daha konuşmuştuk ve artık konuyu kapatmanın zamanı gelmişti.

"Savaşta her zaman kayıplar olur," diye hatırlattım ona. "Daha fazla kayıp olmamasına şükretmeliyiz."

Sessizliğe bürünmeden önce hafifçe mırıldandı. Tek duyulan ses, çatal bıçakların tabaklara çarpma sesi ve bardakların doldurulma sesiydi.

Sophie sonunda, "Hunter olmadan ne olacak? Bu, senin ve Gray için daha az sorun anlamına gelecek, değil mi?" dedi.

"Buna benzer bir şey," diye mırıldandı Gray ve ben de masanın altında bacağına hafifçe çimdik attım.

Cass bıçağını ve çatalını bıraktı. "Ne oluyor, ördek? Bu yemeği sadece bir zaferi kutlamak için hazırlamadığını biliyorum."

"Haklısın." Onun hareketlerini taklit ederek sandalyeme yaslandım. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Devam etmek."

"Savaştan sonra, Hunter ile ilgili her şeyden sonra, konseyde bir boşluk oluştu."

"Sen belediye meclisinde misin?" diye sordu Cass.

Kelimeleri bulmakta zorlanırken, Gray masanın altından elimi tuttu ve nazikçe sıktı. Beni dibe çekmekle tehdit eden duygu selini hissettiğinden hiç şüphem yoktu. Durumun hafifliği tekrar üzerime çökmüş ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Gray, son derece sakın bir tonda, "Liderlik görevi boş kaldı," dedi. "Barışa doğru ilerlemek için konseyin sıfırdan yeniden kurulması gerekiyordu."

"Kraliçe, bu harika." Sophie bana sırtıyordu. "Bu, konsey üyesi olarak zamanınızın bir kısmını burada, bir kısmını da Elysia'da geçireceğiniz anlamına mı geliyor?"

Gray'in elini daha da sıkı tuttum. İkametgahım hakkındaki konuşma, çeşitli Tanrı ve Tanrıçalar tarafından bana getirilmişti. Onların endişeleri ve arzularıydı. Cenneti yeniden inşa etmek için orada olmamı bekledikleri açıktı. Güven ancak onlara ulaşılabilir olduğumda gelirdi ve burada saklanıp, sanki bir Tanrıçadan çok ölümlüymüşüm gibi hayatıma devam etmek bana hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Gray onlara, "Kraliçe konsey üyesi değil," dedi.

Bu, sesimi bulmam için yeterliydi. "Beni konseyin başına seçtiler."

Kulakları sağır eden bir sessizliğin ardından, Cassidy kaşlarını çatarak, "Onlara sen mi önderlik ediyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Sağ."

"Özel olarak konuşabilir miyiz sizce?"

"Elbette."

Elimi Gray'in elinden kurtardım ve mutfaktan çıkmadan önce Sophie'ye özür dileyen bir gülümseme gönderdim. Cass peşimden geldi, kapıyı arkasından kapatıp bir sandalyeye çöktü.

"Kendini bu duruma nasıl soktun?" diye sordu Cass, ama yorumunda hafif bir mizah kırıntısı vardı ve bu da gerginliğimi azaltmaya yardımcı oldu.

"Görünüşe göre, kaos tanrısıyla ilişkiye girmenin bazı sonuçları var."

Cass homurdandı ve ben de gülümsedim.

Cass çok geçmeden koruyucu ağabey moduna geçti. "Bütün bunlar hakkında ne hissediyorsun?"

"Beklediğim gibi değil." Koltuğun kenarına oturdum. "Dürüst olmak gerekirse, bunu çok fazla düşünürsem panik yapıyorum."

"Aday bile olmadığınız halde başbakan olmak gibi mi?"

"Evet, ama çok daha büyük sorumluluklarla."

Yavaşça başını salladı. "Sana inanıyorum. Hayatında yapamadığın hiçbir şey yok."

"Bana duyduğunuz güvene minnettarım."

"Sanırım bu, burada çok fazla bulunmayacağınız anlamına geliyor."

Boğazım düğümlendi. "Projeyi bitirirken muhtemelen geri döneceğim."

"Bu proje hâlâ devam edecek mi?"

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Belki. Bunu görüşmedik. Çözülmesi gereken birçok şey var, ama gündemde."

Cass, koltuğun kolundaki sarkık bir ipliği çekiştirirken, "Eve geri döndüm çünkü aramızda bu kadar mesafe olması tuhaf geliyordu," dedi.

"Biliyorum—"

"Ama hayatında birçok şeyin değiştiğini anlıyorum, tatlım." Başını kaldırıp bana hüznümlü bir gülümseme verdi. "Sen her zaman büyük şeyler başarmaya adaydın. Hepimiz bunu biliyorduk. Sadece ne kadar büyük olacağını hafife almıştık."

"Umarım bunun kolay bir seçim olmadığını biliyorsundur Cass. Sen benim büyük abimsin. Sahip olduğum tek ailemsin."

"Bu tam olarak doğru değil. Peki ya Elva?"

Kapının kapalı olduğundan emin olmak için gözlerim kapıya kaydı. "O harika biri, ama aynı şey değil. Onunla birlikte büyümedim. Sanki onu sana tercih ediyormuşum gibi bir izlenim bırakma."

"Bunu söylemiyorum." Sesi nazikti. "Ama tadını çıkarmalısın, Quen. Düşündüğünden daha fazla ailen var. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir hayat. Bunun için sana kırgın değilim. Hayatını yaşamaman gerekiyor ve her zaman olduğu gibi seninle inanılmaz derecede gurur duyuyorum."

Birkaç damla gözyaşı döküldü ve Cass'i oturduğu yerden kalkmaya zorladı, sonra beni ayağa kaldırıp kucakladı.

"Sence annemle babam benimle gurur duyarlar mıydı?" Bu soru boğuk bir hıçkırık eşliğinde ağzından çıktı.

"Bence babam, gördüğü her hastaya bunu söylemekten kendini alıkoyamazdı."

İkimiz de güldük ve ayrıldığımızda gözyaşlarımı sildim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Cass. "Tanrı değilim ama işleri kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey varsa..."

"Sadece burada ol," dedim ona. "Mümkün olduğunca tekrar ziyarete geleceğim."

Bunun mümkün olup olmadığını henüz bilmiyordum, ama dile getirerek gerçeğe dönüştürme ihtimalim vardı.

"Ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım." Cass omzuma elini koyup sıktı. "Endişelenmemeye çalış, tamam mı? Bu tıpkı Amerika'ya taşındığım zamanki gibi olacak. Yeni normalimize uyum sağlamamız gerekecek, ama ben her zaman arkanda olacağım."

Ve ona inandım. Cass, tanıştığımız andan itibaren hayatımda sürekli var olan biriydi. Bunu düşündükçe, özellikle de eğitim için taşındığı zamanı düşündükçe, tüm durum daha yönetilebilir görünüyordu.

"Hadi," dedi başını mutfağa doğru sallayarak. "Ailenin geri kalanına katılalım."

"O ikisini uzun süre yalnız bırakmak pek iyi bir fikir değil herhalde. Sophie ne isteyebilir kim bilir?" diye takıldım.

"Şaka bile yapma. İş yerinde sürekli Jenna'dan bahsediyor ve neredeyse eminim ki Gray'e bir iki dua da fısıldamıştır."

Mutfağa geri döndük ve yemeğe yeniden başladığımızda kendimi daha hafif hissettim. Önümüzde birçok değişiklik vardı, ama bunu sakinlikle karşılamam gerekiyordu. Cass'in bana kızgın olmadığını, desteğine sahip olduğumu bilmek her şeyi çok daha kolaylaştırdı. Şimdi tek yapmam gereken, işe resmen başlamadan önce tören ve tantanadan geçmekti.

Nişanlanmamdan önce bana yardım eden küçük tanrıça Poppy, dün gece elbisemde son dakika değişiklikleri yapmış, altın rengi kumaşın kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturması için kumaşı düzelterip iğnelemişti. Onu ve durmak bilmeyen gevezeliğini çok seviyordum ama bir an önce gitmesini dört gözle bekliyordum. Gray ise her zamanki gibi düşüncelerimi ve duygularımı anlıyordu ve diğer misafirleri uzak tutuyordu.

Tek istediğim yatağımdı, ama uyku bana bir türlü gelmedi ve şimdi güneş Elysia'nın üzerinden doğuyordu. Dikkatlice odamdan ayrıldım, Gray'i huzurlu bir halde bıraktım. Sorunsuz uyuyabildiği için ona imreniyordum. O böyle uyuduğunda, ona yıkıcı bir doğa atfetmekte zorlanırdınız.

Eşofmanımı ve tişörtümü kapıp pijamalarımı çıkardım, sessizce aşağı indim ve kapıdan dışarı çıktım. Özlediğim şey açık havaydı. Kapalı olmayan bir alan.

Elysia günün her saatinde nefes kesiciydi, ama kalbimi asıl fethettiği an sabahın erken saatleriydi. Etrafta çok az tanrı ve tanrıça vardı ve sessiz sakinliğiyle bir müzede sergilenmesi gereken bir yer gibi görünüyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Kalıcı evim olacağına inanmak imkansızdı.

Parmaklarım binaların taşlarına ve çalılarda açan çiçeklere dokundu. Birkaç hafta önce buranın yerle bir edilmenin eşiğinde olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Kan ve molozlar temizlenip, mükemmelliğe yeniden yer açılmıştı. Bunu çok düşündüğümde başım dönüyordu. Nefesimi tutmak için bir an durdum. O günlerin geride kaldığını kendime hatırlatmak için.

Acil bir tehlike yoktu. Bu, öğrenmemiz ve büyümemiz için bir fırsattı. Daha şeffaf ve işlevsel bir şeye yeniden inşa etmek için.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ayaklarım ve düşüncelerim beni göklerdeki tüm büyük değişikliklerin merkezi olan konsey odalarına götürmüştü. Birkaç saat sonra biri başıma bir taç takacak ve beni tahta oturtacaktı. Odaya girerken dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. Kim bilebilirdi ki bu benim kaderim olacaktı?

"Tanrım!" Elva gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde arkasına döndü. "Quentin! Beni korkuttun."

"Özür dilerim! Elva, burada ne yapıyorsun?"

Etrafını saran aurası ve yüzündeki yumuşak gülümsemeyle bana doğru yaklaştı. "Bugün için hazırlıklara yardım etmek istediğimi söylemiştim. İşleri başkalarına devredeceğimi düşünmedin herhalde, değil mi? Neden buradasın?" Önümde durduğunda, dağılmış saçlarımdan bir kısmını kulağımdan arkasına sıkıştırdı.

Cass ile aile hakkında yaptığım konuşma, onu Elva ile karşılaştırmakla ilgili değildi, daha ziyade ilişkilerimizdeki farkı açıklamakla ilgiliydi. O, hayatıma henüz çok yeni biriydi ve tüm çabalarını takdir etsem de, onunla kardeşimle olduğum kadar rahat hissetmemin zaman alacağını biliyordum.

"Gergin misin?"

"Ne hakkında?" diye sordum, ardından gelen kıkırdamalar beni ele verdi.

"Her şey."

Onun yanından geçerek kürsüdeki tahtların sırasına doğru yürüdüm. Hunter'ın ve birkaç diğerinin tahtları, iç çevremdeki tanrıları temsil eden yeni tahtlara yer açmak için dizilimden kaldırılmıştı. Her şeyin merkezinde süslü görünümlü bir parça vardı. Altına karmaşık detaylar oyulmuştu ve parmaklarım tembelce kıvrımları takip etti.

"Çok insani bir davranış, değil mi?" diye sordum omzumu çevirip bakarak. "Her şey için endişelenmek."

Elva yanıma geldi ve başını salladı. "Evet, öyle ama sen de kısmen ölümlüsün Quentin, bu yüzden doğal. Hayatına çok şey birden girdi."

Bu, durumu hafife almaktı. "Kendime her şeyi tek tek gün gün gün ele almam gerektiğini hatırlatıyorum."

"Önünüzde sonsuz bir zaman varken bu bazen zor olabiliyor."

Mırıldandım. Sonsuzluk, bu aralar beni sersemleten bir başka kavramdı. İki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Hayatımın geri kalanını Gray ile geçirmek

ne kadar muhteşem olurdu, ama Cass'i ve çok değer verdiğim diğerlerini kaybetme zamanı geldiğinde ne kadar korkunç olurdu. Bu düşünceyle tüylerim diken diken oldu.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Sen ve Ig nasılsınız?" diye sordum.

Son zamanlarda yaşanan her şeye rağmen, ilişkilerin ayakta kalması neredeyse şaşırtıcıydı. Eski yaralar açılmış, ittifaklar ise sallantıda kalmıştı. Tanrıların kutsal saydıkları şeyleri korumak için savaşmaları, onların ne kadar dirençli olduklarının bir kanıtıydı.

"İyiyiz. Konuşuyoruz," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

"Hakkında?"

"Belki de ailemizi genişletmek hakkında."

Ona gülümsemeden önce birkaç kez göz kırptım. "Bu harika olurdu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Elva, kürsüdeki eski yerine baktı. "Bu konuyu daha önce hiç açmamıştık. Hunter'ın evlenmemize onay vermesi bizim için büyük bir şanstı. Sanırım ikimiz de aile kurmanın şansımızı zorlayacağını düşünüyorduk. Hatta Ig bile bunu değiştirebileceğini sanmıyordu."

"Artık bunun için endişelenmenize gerek yok."

Hunter. Gitmiş olsa da, hâlâ varlığını sürdürüyordu. Onu cennetten bu kadar çabuk silmenin bir yolu yoktu. Yaptığı ve söylediği şeylerden hepimizin iyileşmesi zaman alacaktı. Artık tökezlememek için tüm karışık iplikleri çözmemiz gerekecekti. Eylemlerinin yankıları hâlâ bizi kelimelere takılmaya ve arkamıza bakmaya itiyordu, ta ki artık zarar veremeyeceğini hatırlayana kadar.

"Quentin, bensiz bir yerlere gitmemen konusunda ne demiştin?" Gray'in sesi odada yankılandı.

Bu yoruma gözlerimi devirdim. Gray, sanki neredeyse hayatımı kaybetmiş olan benmişim gibi, adeta gölgem olmuştu. Bazen, herkesi rahatsız etmesi ve bana biraz huzur vermesi için ona konseyde tekrar bir yer vermeli miyim diye düşünüyordum. Ama hafif sinirlenme anlarımda bile, bu kadar çok önem verdiği için minnettardım. Bazen gece yarısı onu uyurken izlerken yetersizlik duyguları içime sızıyordu. Beni çok fazla zorladığımı düşünüp beni terk edebileceğinden korkuyordum. Bütün bunlar, sağduyu devreye girip sadece birbirimiz için yaratıldığımızı kendime hatırlatmadan önceydi. Ne kadar zorluk olursa olsun, ne kadar sıkıntı olursa olsun, huzuru ancak birbirimizin kollarında bulabilirdik.

Elva yanımda homurdandı ve ben de omzuma çarptım.

"Beni kurtar," diye mırıldandım ona.

"Kendi başının çaresine bak," diye fısıldadı. "Onun kötü tarafına geçmek istemiyorum."

"Hain."

Gray aramıza katıldı, yüzünde hem onaylamayan hem de sevgi dolu bir ifade vardı. Duyguları benimkileri açıkça yansıtıyordu.

"Neden beni uyandırmadın?" diye sordu.

"Biraz uykuya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Uykuya ihtiyacım yok. Senin iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Dekorasyon işine geri dönmeliyim," dedi Elva.

Bana alaycı bir reverans yaptı, ben de ona orta parmağımı gösterdim. Kahkahası etrafımızda yankılandı, hafif, neşeli ve umut doluydu.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Gray.

"Bu konuyu görüşmek istemediğimi söylememe izin var mı?"

"Verilen cevabı beğenmedim ama saygı duyacağım."

"Teşekkür ederim," dedim, göğsümde derin bir minnet duygusu kabarırken. "Sanırım geri dönüp hazırlanmaya başlamalıyız."

Gray hiç vakit kaybetmedi. Onun aurası bizi odalardan alıp yatak odamızın sıcaklığına geri götürdü.

Odayı dolaşp eşyalarımı toplarken içimde titreşen her bir kaos zerresini hissedebiliyordu. Yatağın ucuna oturdu, bakışlarının ağırlığı beni takip ediyordu.

"Keşke Cass burada olabilseydi," diye mırıldandım elbiseyi dolaptan çıkarırken. Dün gece, elbise çantasında kalmasından rahatsız olup onu çantasından çıkarmıştım. Güne biraz düzensizlik, küçük bir isyan kıvılcımı gerekiyordu.

"Üzgünüm, bu mümkün değildi," diye yanıtladı Gray. Oturduğu yerden kalktı ve ben günlük kıyafetlerimi çıkarırken elbiseyi benden aldı.

Elva ve Ig'i çok takdir ettim. Bir aile kurmak istediklerini ve benim de bir bebeğe sahip olacağımı düşünmek kalbimi sevinçle doldurdu. Ama bu, Cassidy ve Sophie'nin yerini tutamazdı.

Gözlerimi sıcaklık kapladı ve gözyaşlarımın dökülmesini engellemek için hızla göz kırptım. Gray sabırla elbisemi bekledi ve ben de ona tutunarak elbiseyi giydim. Küçük duygusal sendelememi görmüş veya hissetmiş olsa bile, bunun hakkında yorum yapmadı ve bu da onu daha çok

sevmemi sağladı. Fermuarı yavaşça çekerken parmakları sırtımda gezindi ve işi bitirdiğinde boynumun arkasına bir öpücük kondurdu.

Aynada yansımamız bize bakarken, "Sen harikasin, Quentin Scott," diye fısıldadı tenime.

"Bunu söylemek zorundasın."

"Hiçbir şey söylememe gerek yok, bunu sen de biliyorsun."

Takım elbisesini almak için gardıroba girmeden önce yanağımdan öptü. Saçlarımı tararken, onun her zamanki siyah kıyafetini giymesini izledim. Üzerinde tek bir renk bile yoktu ve gerçekten günahkar görünüyordu.

"Quentin," dedi Gray, manşetlerini düzelttikten sonra.

"Evet, Gray?"

Parmak boğumları yanağıma hafifçe değdi ve ben de onun dokunuşuna yaslandım. Koca gölgemden ne kadar rahatsız olsam da, bugünkü törenin büyük bir bölümünde onsuz yürüyecektim ve bu durum giderek gözümü korkutmaya başlamıştı.

Gray, burunlarımız birbirine değecek şekilde eğilerek, "Her şeyden önce," dedi, "sen benim Kraliçemsin. Bunu hatırlamanı istiyorum. Herkesten önce benimsin."

Kulaklarımda kan gümbürtüyordu ve yutkundum. Gray, her zaman yaptığı gibi, konumunu son derece açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Onun en büyük önceliği bendim ve karşılığında aynısını bekliyordu. Ve bu beni kötü bir yönetici yapsa bile, Gray'in ve hayatının her şeyden önce geleceğini biliyordum. Buna bağımız, sadakatimiz veya aşkımız deyin, bildiğim tek şey onu bir daha asla kaybetme durumuna düşmeyeceğim gerçeği idi.

"Bütün bu tantana ve gösteriştten önce benimle evlenerek resmi bir açıklama yapabilirdin," dedim ona.

"Surat asmayı bırak," diye karşılık verdi ve beni öptü. "Söz veriyorum, başaracağız."

ELYSIA'NIN ÜZERİNDE GÜNEŞ YAKICI BİR ŞEKİLDE PARLIYORDU, meydanda yürürken çıplak omuzlarımı kavuruyordu. Konseyimle birlikte sokaklardan geçerek odalara doğru bir alaya önderlik ettim. Tanrılar ve

tanrıçalar bizi izliyor, son varış noktamıza kadar takip ediyorlardı. Berrak gökyüzünde rengarenk haleler uçuşuyordu ve havayı bal gibi tatlı bir koku sarıyordu.

Laboratuvar ve ailemle ilgili düşünceler aklımdan geçti, ama onları bir kenara ittim. Eski hayatımı kaybetmenin acısı hala tazeydi, ama bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Bu role alışmak zaman alacaktı, ama başarabileceğime güveniyordum. Etrafımı, Elysia için yeni bir yol çizmemde bana yardımcı olmaya hazır tanrılarla çevrelediğime inanıyordum, bu değişimin ne olduğunu tam olarak bilmesem bile.

Ayak seslerinin ve tezahüratların istikrarlı sesi bizi meclis salonuna yönlendirdi. Çıplak taş mekan, orkideler ve sütunlardan dramatik bir şekilde sarkan altın ipeklerle dolup taşmıştı. Benimle ilgili her şeyin kutlamasıydı.

Konseyl üyeleri yeni yerlerine oturdukça boğazım düğümlendi ve odanın ortasında durdum. Tanıdık yüzler bana bakıyordu. Erik, Sloan'ın omuzlarına kolunu doladı. Elva gülümsedi ve bana bir öpücük gönderdi. Ama gözlerim onları geçip Gray'i bulana kadar orada dolaştı. Kalabalığın arasından sıyrılıp bana doğru yürümeden önce başıyla selam verdi.

Konuşmadan önce sessizlik işareti vermek için kollarını kaldırdı. "Bir taç giyme törenine tanık olma fırsatı bize nadiren verilir, bu nedenle bu önemli günde burada bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

Onu izlerken, bu işe ne kadar uygun olacağını fark ettim. Sanki bu iş için yaratılmıştı ama bana görevi devretmek için kenara çekilmişti. Gray bana döndü ve yalnız olmadığım gerçeğinden güç aldım. Uzun süre bağımsız olduktan sonra onun varlığını özlemek garip bir düşünceydi. Yetersiz olduğum için değil, bu anları biriyle paylaşmak istediğim için. Her şeyin üstesinden tek başıma gelmek istemiyordum. Gray'in yanımda olmasını istiyordum.

"Quentin," dedi, gülümsemesini zorlukla gizleyerek. "Şimdi tacın sana takdim edilecek."

Ignacio elinde bir kutuyla bize katıldı. Başlığımı birlikte tasarlayıp, doğru hissettirene kadar zaman geçirmiştik.

Gray kutuyu açtı, kaşını kaldırdı, ardından içinden bir şey alıp kalabalığa doğru kaldırdı.

Ig, aurama uyması için parlak ve altın rengi bir şey önermişti. Sorumluluğumu temsil etmesi için de mücevherlerle süslü bir şey. Ama ben katılmamıştım. Gray'in elindeki taç ağır gümüş bir metalden yapılmıştı. Süslü, telkari tasarımlar seçmedim çünkü gücü gösteren bir şey istiyordum.

Bu gösteriş için değil, eylem için bir taçtı. Tacın arkasında, gökyüzü ve yeryüzü arasındaki bağlantımı temsil etmek için aşağıya doğru sarkan zincirler vardı. Zincirlerin dibinde, kendimi bu konumda nasıl bulduğumu ve bunu asla hafife almamam gerektiğini hatırlatmak için kan kırmızısı taşlar bulunuyordu.

Gray, tacın uyandırdığı tüm düşüncelerden sıyrıldı. Bana bir elini uzattı ve ben de elimi onun eline koydum. Dikkatlice beni artık benim olan tahta doğru yönlendirdi ve ben de kalabalığın karşısında, tahtın önünde durdum.

"Quentin, bu tacı başına takarken, Elysia'yı yüreğinle yöneteceğine ve saltanatın boyunca tüm akrabalarını göz önünde bulunduracağına söz veriyor musun?"

Onlara hizmet ettiğimi hatırlayacağıma dair bir söz vermiştim. Hunter'ın kendini şekillendirdiği gibi bir diktatör olmayacağıma dair hepsinin önünde verdiğim bir sözdü bu.

"Öyle yapacağım," dedim, kelimeleri boğmakla tehdit eden duyguya karşı koyarak.

"Adil ve hakkaniyetli bir şekilde yöneteceğinize ve konseyinizin onayını alacağınıza söz veriyor musunuz?"

Kararlarımı tek başıma almamak için bir danışma kurulu oluşturdum. Bu kurul, farklı yeteneklere ve yaşlara sahip, konulara dair fikir verebilecek tanrılarla doluydu. Onların bir rolü vardı ve bunu yerine getirmelerini bekliyordum, ancak bu, hepimizi ilgilendiren konularda şeffaf olabilmemle başladı.

"Öyle yapacağım."

"Tanrılar ve ölümlüler arasındaki ilişkiyi güçlendirmek ve böylece bize olan inançlarının sarsılmaz kalmasını sağlamak için çaba göstereceğinize söz veriyor musunuz?"

Bu benim için en kolay sözdü. Dünya ile olan ilişkiyi olabildiğince dostane tutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Tek umudum, Hunter'ın gitmesiyle daha az saldırgan bir şekilde yeniden güven inşa etmeye başlayabilmemizdi.

"Öyle yapacağım," dedim ona kararlılıkla.

Gray hafifçe gülümsedi ve ben başımı eğdim. Tacın ağırlığı, onu nazikçe yerine yerleştirirken oldukça fazlaydı.

Gray kalabalığa dönerek, "Elysia sakinleri," diye duyurdu. "Kraliçeniz hepinize bu yeminleri etti."

Yüzlerindeki gurur ifadesi çok yoğundu ve gözlerim doldu.

Hiç beklemeden Gray dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. Bu hareket, diğer tanrıların da en güzel kıyafetleriyle bana saygılarını sunmalarıyla bir domino etkisi yarattı.

Gray başını kaldırdı ve salonda yankılanan gür bir alkış tufanı kalbimin göğüs kafesimde gümbür gümbür atmasına neden oldu. Unvan ve makam resmen bana devredilince tiz ısıklar ve kaba bağırışlar havayı doldurdu.

Gray'in elinin belime dokunuşu beni kendimden geçtiğim halden çıkardı ve beni herkesten uzaklaştırdı.

"Tahtına oturmalsın, sevgilim," dedi.

Ayaklarımın dinlenmiş olmasının verdiği mutlulukla oturdum. Konsey üyelerimin geri kalanına baktığımda içimi bir memnuniyet duygusu kapladı. Seçimlerimden memnundum. Bugün, işe başlamadan önce kutlanacak bir gündü.

Gray, bakışlarını başıma çevirerek, "Sanırım tasarım tercihinizi konuşmalıyız," diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Tasarımın mükemmel olduğunu düşünüyorum."

Gray'e tekrar baktığımda kaşları çatıktı. "Kraliçe," dedi yaklaşarak.

"Sorun ne?" diye sordum ona.

"Neden bu kadar düzensizsin?"

Ona şaşkın bir bakış attım. Kendimi karmakarışık hissetmiyordum. Sinirlerimin çoğu yatışmıştı ve gün boyunca olduğumdan daha iyi hissediyordum.

"Gecikmiş heyecan," dedim ona, burnumu buruşturarak. "Endişelenecek bir şey yok. Kutlamaların tadını çıkaralım."

Bir an için Gray benimle tartışacakmış gibi göründü, ama bunun yerine başını salladı. "Yeni bir döneme ve sana, altın kıza kadeh kaldırıyorum."

Kutlamalar hayal bile edemeyeceğim türdendi. Muhteşem yemekler ve elbiseler. Gece geç saatlere kadar süren müzik. Elysia'nın her yerine yayılan saf sevgi ve neşe.

Bu iki hafta önce olmuştu ve artık uzak bir anıydı. Ertesi sabah neredeyse hemen çalışmalara başlanmıştı. Kalan tüm dallar yok edilmeden önce gökyüzü zakkumlar için temizlenmişti. Bazı görüşmelerden sonra Hunter'ın evi yıkılmıştı, ancak yerine ne yapılacağı konusunda henüz anlamaya varamamıştık. Mabel ve Tobias iyice sorgulanmış ve cezalandırılmayacakları, ancak yakından izlenecekleri ve herhangi bir ihlalde bulunmaları halinde hücreye atılacakları konusunda bir anlamaya varılmıştı.

Bugünkü meclis toplantısı beni korkutmuştu, ama bunun ne kadar süreyle önlenebileceğini bilmeliydim.

"Bugün ele alınması gereken son konu, Dünya üzerindeki araştırma deneyi hakkında ne yapılacaktır," dedim.

Archer başını yana eğdi. "Devam edip etmememiz gerektiğini mi soruyorsun?"

"Kesinlikle."

Şimdiye kadar ele aldığımız şeylerin çoğu kolaydı, ama bu o kadar kolay değildi.

"Bunun devam etmesine gerek var mı?" diye sordu Valen. "Bu Hunter'ın fikriydi. Onunla birlikte ölmeli."

Konsej hâlâ incelik konusunda zorlanıyordu. Ve bunun asla düzeleceğinden şüphe ediyordum, ama en azından şu ana kadar ne düşündüklerini gizlemiyorlardı.

Malachi, "Bu fikrin asıl amacı, ölümlülerle yeniden bağlantı kurmamıza yardımcı olmaktı," diye belirtti. "Onlara aralarında yaşayabileceğimizi göstermek istedik. Bize olan inançlarının devam etmesi gerektiğini kanıtlamak istedik."

Bexley konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. Sözleri, sanki bir darbe olacağını biliyormuş gibi, nazikti. "Kendi içlerinden biri aynı zamanda bizim de içlerimizden biri olduğunda buna gerek var mı? Quentin kim olduğunu gösterdi ve bu onlar için yeterli kanıt değilse, hiçbir şey yeterli olacak mı? Hepinizi bilmiyorum ama ben bu aralar çok daha fazla duaya cevap veriyorum."

Onların bu fikri tartışmalarına izin verdim ve sessiz kalmanın benim için en iyisi olduğuna karar verdim. Çok önyargılıydım. Gözümde deneyi sürdürmenin hiçbir sakıncası yoktu çünkü bu, evde olup kaçınılmaz olanı uzatabileceğim anlamına geliyordu.

"Ne düşünüyorsun Quentin?" Başımı hafifçe eğlenmiş görünen Archer'a çevirdim. "Devam edip etmeme konusunda oylama yapılması gerektiğini mi?"

Onlardan söylediklerini tekrarlamalarını istemek zorunda kalmanın utancından beni kurtardı.

Bir oylama. İtiraz etmek oldukça kolay olurdu. Onların düşüncelerine aldırmadan devam edeceğimizi söylemek. Sahip olduğum azıcık gücü kullanarak işleri kendi lehime çevirmek. Bu cazibe çok büyüktü, ama kendime bunun olmak istediğim lider tipi olmadığını hatırlatarak kendimi tuttum. Bu gibi küçük meselelerde bile.

"Bence durum hakkında netlik kazanmanın en iyi yolu bu olurdu. Projenin sonlandırılmasından yana olan herkes 'evet' desin."

Etrafımda kalbimi burkan bir koro oluştu.

"Ve karşı çıkanlar, hayır desinler," diyerek sözlerimi tamamladım.

Üç. Projeyi durdurma fikrine karşı çıkan sadece üç kişiydik. Sayıca çok azdık.

Derin bir nefes alarak duygularımı kontrol altına aldım ve konuştum. "Görünüşe göre karar verildi. Gareth ile konuşup kararımızı ona bildireceğim. Bugün zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Konseyl üyeleri yerlerinden kalktılar ve ben de aynısını yaptım; kapılara doğru yönelirken onları kendi aralarında bırakıp gittim.

"Quentin." Archer'ın sesi beni takip etti. "Quentin." Omzuma elini koyacak kadar yaklaştı.

Durakladım ve yapmacık bir gülümseme takındım. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım, Archer. Sakıncası yoksa eve gitmek istiyorum."

İşte o kelime yine karşımıza çıktı. Ev. Bu günlerde o kadar çok anlamı vardı ki, kalbim nereye yerleşeceğine karar veremiyordu.

Archer elini omzumdan çekti ve yanına indirdi. "Beni durdurmana izin verme."

Elysia sokaklarına çıktım ve o kadar hızlı yürüdüm ki sanki koşuyormuş gibiydim. Kısmen bana ait olan karanlık binaya vardığımda, patikadan hızla ilerleyip kapıdan içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp, ona yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Kraliçe?" Bu sefer Gray'in sesiydi. "Bugün işler nasıl geçti?"

Gözlerimi yavaşça açtım ve koridordaki loş ışığa alışmalarını bekledim.

"Planlamadık," diye dürüstçe yanıtladım. "E.L.I. projesi resmen sona erdi. Devam etmesine karşı oy kullandık."

Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık oluştu. "Böyle bir sorun yok mu?"

Archer'la bu konuyu konuşmak istememiştim ama Gray benim için bir teselli kaynağıydı. Gray'in yanında kendimi güvende hissediyordum.

"Öyle olup olmamamın pek bir önemi yok," dedim ona. "Önemli olan verilmiş olan karar."

"Buraya gel."

Nazik bir emirdi bu, beni kapıdan uzaklaştırıp kollarına atılmaya itti. Yüzümü göğsüne gömdüğümde, Gray başımın üstünü öptü.

"Yine de ziyaret edebileceksin," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye mırıldandım tişörtünün içine. "Ama çok sık olmayacak, değil mi? Eskisi gibi olmayacak."

Ortamda sessizlik vardı ve Gray'in bana yalan söylemeyeceğini biliyordum.

"Değişiklikler olacağını biliyordun," dedi sonunda. Eli sırtımda yukarı aşağı gezindi. "Konseyin başında olmasan bile, bir gün Dünya'da değil de

burada olacağını biliyordun."

"Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum."

"Özür dilerim, Scott."

Koridorlarda ne kadar süre ayakta durduğumuzdan emin olamıyordum, Gray'e adeta can simidi gibi yapışmıştım. Sonunda ondan ayrıldım ve ellerimi yüzüme götürdüm.

"Gareth'e haberi verirken benimle gelir misin?" diye sordum ona. "Cass'e de uğrayıp haber vereceğim."

"Elbette," dedi Gray, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Başka türlü nasıl aşağı ineceksin ki?"

Ben ona vuramadan koridorda koşarak uzaklaştı.

"Sen tam bir felaketsin!" diye seslendim arkasından gülerek, ama bu seferki kahkaham eskisi gibi neşeli değildi.

Bu artık benim sonsuza dek süreceğ hayatım olacaktı.

Ailesinden koparılmak içini paramparça etmişti. Üzerine bir hüznün çökmüştü ve özlemi fiziksel bir hal almıştı; ben de ancak Quentin'in sırtını okşayarak midesini boşaltırken bu durumu hafifletebiliyordum.

Larkin kahvesini karıştırırken, "Sanki çok uzaklardasın," dedi.

Larkin'in hayatında ortaya çıkan gizli geçmişe rağmen, bana ve Erik'e karşı hiçbir düşmanlık beslemiyordu. Aksine, haftada iki gün birlikte kahve içme alışkanlığı edinmiştik. Erik'in ne hissettiğini bilmiyordum, ama benim için artık çok geçti. Suçluluk ve utanç o kadar yoğunlu ki, başlamak bile zordu, ama onun yanında bu duyguya alışmıştım.

"Özür dilerim," diye homurdandım.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu Erik.

Larkin neredeyse gözlerini devirdi. "Açıkça belli."

Sessizce oturup onların tartışmasına izin verebilirdim ama bu verimli olmazdı. Bunun yerine dürüst olmayı seçtim çünkü belki de özellikle Erik bana bazı tavsiyelerde bulunabilirdi.

"Quentin." Düşüncelerimi toparlayamadan adı ağzımdan döküldü. "Konseydeki işlerinde ve sorumluluklarında iyi gidiyor."

İkisi de başlarını salladılar ama sessiz kaldılar, benim devam etmemi beklediler.

"Ama işin içinde daha fazlası var. Üzgün. Hasta. Evini özlüyor ve ne kadar ısrar etsem de bu konuda fazla konuşmak istemiyor."

Larkin, "Onun size açılmasını sağlamanın en etkili yolu bu değil," diye yorum yaptı.

"Daha önce hep işe yaradı."

Erik elindeki bardağı itti. "Gray, ona olan bağlılığınızı ne zaman resmileştirmeyi planlıyorsunuz, sorabilir miyim?"

"Evlilik mi? Henüz emin değilim. Bunu konuşmadık. O çok meşgul ve başkalarının onun tutumunu sorgulamasına neden olacak bir şey yapmak istemiyorum."

"Çok asil," diye mırıldandı Larkin, hızlıca iğneleyici bir yorum yaparak.

"Gray, mantığınızı anlıyorum, ama bir de onun bakış açısından düşündünüz mü?"

"Elbette." Kardeşime sert bir bakış attım.

"Hayır, aptal." Larkin diplomatik tavrıyla şöyle dedi: "Onu düşünmedim, ama onun bakış açısından düşündüm." Cevap vermeyince devam etti: "Quentin ailesini özlüyor. Ona karşı sorumluluk almıyorsun."

"Kararlıyım!"

"Teklifinizi kabul etmesi için onu iki kez sıkıştırdınız."

"Yapmadım."

"Ölüm döşeğindeyken ona şantaj yaptın."

"Hiç de öyle değildi—" Larkin'in yüzündeki o alaycı sırıtışı görünce argümanım suya düştü. "Sen tam bir baş belasıydın ve bu kahvenin parasını da sen ödüyorsun."

Erik kendi kendine kıkırdadı ama sakinleşince hemen konuya girdi. "Gray, belirsizlik zamanında istikrar istiyor. Bunu tek başına kuruyor." İtirazlarımı durdurmak için elini kaldırdı. "Seninle evlenmek istiyor. Neden hepimizi bekletiyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. "Ya hepsi benim ondan faydalandığımı düşünürse?"

Larkin kahkaha attı. "Başkalarının ne düşündüğünü ne zaman umursadın ki? Yaşlandıkça yumuşadın."

"Bu benimle ilgili değil. Onun yönetimini etkileyecek hiçbir şey istemiyorum."

"Öyle olmayacak. Ona bakın. Sizin yapabileceğinizden çok daha büyük bir zarafetle durumu idare ediyor."

Bu konuda onunla tartışamazdım. İşler Quentin'in alanıydı. İşleri nasıl organize edeceğini biliyordu. Sakinleri dinliyor, konuları dikkate alıyor, bir çözüm bulmak için çalışıyordu. Bütün bunları kendi acısını ve kalp kırıklığını gizleyerek yapıyordu. Ve benden tek istediği evlenmekti. Elysia'da bir aile olduğumuzdan şüphe duymadan emin olmak.

“Ben bir aptalım,” diye homurdandım, sandalyemi geriye iterek. Masa sallandı ve kahve döküldü; bu durum Erik'ten bir inilti, Larkin'den ise bir tıslama kopardı. “Moral verici konuşman için teşekkürler.”

Eve doğru yürürken Larkin arkamdan, "Bütün bunları senin hesabına yazıyorum!" diye bağırdı.

Vardığımda ev sessizdi ve Quentin'i bulmak için odalara göz atarak sessizce ilerledim. Sonunda bahçeye çıktığımda onu bir bankta oturmuş, ayaklarını altına kıvrımış halde buldum.

Yanınıza doğru ilerlerken, "Rahat görünüyorsunuz," dedim.

"Hey!" dedi, kitabından başını kaldırarak. "Bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim. Her şey yolunda mıydı?"

"Harika. Kraliçe, konuşmamız gerekiyor."

Yüzünün rengi soldu. "Ne hakkında?"

"Hayır. Endişelenecek bir şey yok. Ben... Sanırım ihtiyaçlarınıza yeterince duyarlı olmamış olabilirim," diye açıkladım.

Kitabını kapattı ve ayaklarını altından çekerek yan yana oturduk. "Anlamadım sanırım."

"Evlenmek istiyorsun."

"Evet," dedi. "Teklifinizi bu yüzden kabul ettim."

"Hayır. Demek istediğim, evlenmek istiyorsun. Hem de yakında."

"Sen şöyle demiştin—"

"Söylediklerimi unut. Bunu yapmak istiyor musun?"

Sessizlik oldu, o da beni dikkatlice inceledi. Sonunda elini alnıma koydu. "İyi misin?"

Onu sevgiyle savuşturdum. "İyiyim. Cevap ver bana, altın kız. Bir tarih belirleyelim mi?"

"Lütfen bu konuda şaka yapmayın."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Şaka yok, Kraliçe. Hadi yapalım şunu."

HİÇ GÜNÜN ÇOK UZUN SÜRDÜĞÜNÜ HİSETTİNİZ Mİ? BİR TANRI olarak, sonsuza dek yaşarken, bunu asla gerçekten hissetmezsiniz, ama bugün varoluşumun en uzun günüydü.

"Havuzun yanına inmeliyiz."

Erik'in sözleri kulaklarıma müzik gibi geldi        bu, Quentin'in sonunda hazır olduğu anlamına geliyordu. Çok uzun s rm     zaten. O kadının dakik olduğu tek Şey i iydi. Her Şeyde acele etmezdi, d ğ       neden bir istisna olsun ki?

Erik'i takip ederek havuza doğru y r    . Kıyı boyunca sandalyeler yerle tirilmi   ve her boş alana rengarenk    ek aranjmanları konulmu  . G ne  batmaya ba larken, koridor boyunca fenerler sıralanmış, alanı aydınlatıyordu.

"Gerçekten de çok uğra mı sın," diye mırıldandım Erik'e, k     kardeşime karşı içimde kabaran sevgi ve takdir duygusuyla.

"Bunu Quentin için yaptım," diye yanıtladı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Artık koruması gereken bir imajı var. Seninle evlenerek Şimdiden bu imajı zedeliyor..."

Onu ittim ve Erik, yüzü ne eyle aydınlanmış bir halde neredeyse havuza d  erken kahkaha attı.

Erik'in ipek ve    eklerle süslediği kemerli geçide doğru y r    . Geriye baktığımda, konuklarımızın yavaş yavaş yerlerini doldurduğunu g rd  . Tanrılar, tanrıçalar ve o gün için giriş izni verilen birkaç seçkin  l ml . Quentin'in, ailesinin ve arkadaşlarının burada olamayacağını d   nseydi, evliliğimizi erteleyeceğinden hiç Ő phem yoktu.

Annemin ve babamın yerlerini aldıklarını g rd  . Bana hafifçe gülümsediler, ben de karşılık verdim. Hunter ile olan olaylardan sonra kendi hallerinde kalmışlardı, ancak Larkin onların isteği üzerine birkaç kez onları ziyaret etmişti. Bugün burada olmayı seçtikleri için minnettardım.

Derin bir nefes alarak man etlerimi düzelttim ve parmaklarımı altın i lemelerin üzerinde gezdirdim. Siyah ve altın. Bu aralar hayatımın renk Őeması buydu. T   o karanlık sonunda aydınlığa kavu mu  .

Etrafımda auram parlayarak çevremizi kararttı. Başımı hızla kaldırdım ve kardeşime gülümsedim. "O burada."

Erik gülerek, "Nefes al, Gray," diye hatırlattı bana.

" zg    ."

Birden bire heyecanlandım. Evlenme fikrini hiç aklımdan ge irmemi tim ama Quentin'le ilgili her Şey beklenmedik bir hal almı ti. Ona e im olmasını teklif etmek dünyanın en doğal Şeyi gibi geliyordu. Başka nerede olabilirdi ki, yanımda olmaktan başka?

Yaylı algılar dörtlüsü almaya başladı, notalar havada szlyordu ve herkesin ayağa kalktığını duydum. Erik'in kaşlarının neredeyse sa çizgisine kadar kaybolduğunu görünce ancak o zaman yeniden bir gerginlik dalgası hissettim.

"ok güzel görünüyor, Grayson," dedi bana.

Daha fazla bekleyemezdim. Arkamı dönüp koridora baktım ve hayatımda ilk kez nefesim kesildi.

Quentin koridorun diğer ucunda duruyordu, Cass'in koluna girmişti; Cass ise başını aşağıya eğmiş, vücudunu saran ve arkasında sürüklenen güzel beyaz elbisesiyle oynuyordu. Beyaz elbisenin üzerinde ise incelikle işlenmiş siyah detaylar vardı.

Yukarı baktığında göz göze geldik ve yüzümde beliren sırtışa engel olamadım. Etrafımdaki aurası büyüyerek yakındaki her şeyi karanlığa brd, ancak Quen'in aurası onu dengelediği için bu uzun sürmedi.

Cass, Quentin'in elini dikkatlice bana uzattı ve ben de elini tutarak dudaklarıma götürdüm.

"Quentin," dedim, ağzım kurumuştu. "Söyleyecek sözüm yok."

Yüzü pembeleşti ve elimi sıktıktan sonra dikkatini bize glmseyan Erik'e çevirdi.

"Bugün burada Grayson ve Quentin'in evliliğine şahit olmak için toplandık."

Erik töreni başlattı, ama ben sadece karşımda duran kadına dikkat edebiliyordum. Ara sıra gözüme çarpıyor, dudaklarının kenarında beliren gülümsemeyi izliyordum. Kendimi tutamadım. Erik'in söylediği her kelimeyi dinlemek için ayağa kalkmam gerektiğini biliyordum, ama bu yeterli değildi. Aurası yavaşça beline dolandı ve onu kendime doğru çekti.

"Gri," diye fısıldadı Quentin.

"Ne?" diye sordum masumca.

Erik pek de etkilenmiş görünmüyordu. "Grayson."

"Bununla ilgili bir sorunuz mu var, Kraliçe? Elysia'nın lideri olarak?"

Bu kartı istediğim zaman kullanabilme imkanından oldukça keyif alıyordum. Elde edebileceğim tüm avantajlardan yararlanıyordum. Sağlıklı bir g istismarıydı bu.

Erik, "Quentin," diye yalvardı.

Onu daha sıkıca kendime çektiğimde bana baktı ve yanaklarına kızarıklık yayıldı.

"Benim bir sorunuz yok, Erik," dedi ona.

"Ben... İkiniz de benim sonum olacaksınız," diye homurdandı ve cemaatten birkaç kahkaha kopardı.

"Pekâlâ," diye homurdandı Erik. "Şimdi ikinizi de birkaç söz söylemeye davet ediyorum. Gray, istersen sen başlayabilirsin. Ve belki de herkesin—"

Hayır. Olmayacak. Bunun yerine, auramın etrafımızı sarmasına izin verdim ve diğer misafirleri engelledim. Tamamen karanlıkta kalmamızı engelleyen tek şey Quentin'in yaydığı yumuşak ışıktı.

"Gray," dedi. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Boynunun yan tarafını nazıkçe öptüm. "Sana birkaç söz söylemek istiyorum."

"Ama herkesin duyması gerekiyor."

"Neden? Bu onlar için değil."

Kaşlarını kaldırdı ama mantığımı anladığını belirterek yavaşça başını salladı.

"Biliyor musun, ben şansa hiç inanmazdım?" diye sordum ona. "Ta ki seninle tanışana kadar. Enstitüye vardığımız gün göz göze geldiğimizde, seni tanımam gerektiğini anladım. Ve ilk başta seni tanıdığımda dünyanın en şanssız insanı olduğumu düşünmüştüm."

Quentin güldü. "Çok hoş."

"Ve şimdi, seni bulduğum için dünyanın en şanslı varlığı olduğumu düşünüyorum. Beş yüz otuz yıl sürdü, ama beklemeye değdi. Ve eğer bu senin yanımda olman anlamına geliyorsa, her saniyesini tekrar yaşadım. Birlikte geçirdiğimiz her şey, sana olan sevgimi daha da artırdı."

Sağ elimle yüzünü avuçladım ve o da dokunuşa karşılık verdi. Quentin, yumuşaması için doğru ortama ihtiyaç duyan bir savaşçıydı. Onun için böyle bir ortam olmak ne büyük bir nimetti.

"Beni birçok yönden kurtardın. Bana mümkün olan en güzel şekilde sevgi gösterdin. Yaptığın her şey ve yapmaya devam edeceğin her şey için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Quentin. Umarım hayatıma kattığın mutluluğun bir kısmını bile sana verebilirim."

Elini benimkinin üzerine koydu, diğer elini de göğsüme, kalbimin üstüne götürdü.

"Seni bulmayı hiç beklemiyordum," dedi sesi aniden titreyerek. Güldü ve gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Seni bulmayı hiç beklemiyordum," diye tekrar başladı. "Sanırım bir yanım birini sevme fikrinden vazgeçmişti çünkü birini, herhangi birini sevmek, kırılgan olmak anlamına geliyordu ve

kırılgan olma düşüncesinden nefret ediyordum, ama sen... Gray, bana doğru kişiyle kırılgan olmanın utanılacak bir şey olmadığını fark ettirdin.”

Onun taşıdığı korku, ilişkimizin her aşamasında vardı ve onu suçlamıyordum. Quentin hayatında çok fazla insan kaybetmişti. Bugün burada benimle birlikte durması, ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

“Seninle tanıştığıma ya da aramızda yaşananlara asla pişman olmayacağım. Sen benim kötü etkimsin. İçimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyorsun.”

Kahkaha attım. "Sanki benim yardımım gerekiyormuş gibi."

"Seninle tanışana kadar bu kadar kötü değildim."

"Ne dersen de, aşkım."

"Her şey boyunca beni koşulsuz desteklediğiniz için teşekkür ederim. Beni bu kadar derinden sevdiğiniz için teşekkür ederim ve umarım bu durum sonsuza dek devam eder. Umarım sizin için yeterli olabilirim."

"Her zaman," dedim ona kararlı bir şekilde.

Etrafımızdaki aura kayboldu ve yerini kollarını kavuşturmuş, öldürücü bakışlarla bakan Erik'e bıraktı. Kardeşime gülümsedim.

"Bu töreni sadece siz ikiniz mi yönetmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Quentin uzanıp kolunu sıktı. "Özür dilerim, Erik."

"Boş ver," dedi iç çekerek. Ona hafif bir gülümseme gönderdi.

"Anladığım kadarıyla sözlerinizi paylaştınız, değil mi?"

Quentin bana kalbimi hızlandıran bir gülümsemeyle baktı ve başını salladı. Sonra Erik'e baktık, o da aurasıyla kırmızı bir ışık saçıyordu.

"Bu durumda ikinize de birkaç önemli soru sormak zorundayım."

Nihayet lafı uzatmaya başladı.

"Sizi bir araya getiren bağı beslemeye söz veriyor musunuz? Girişeceğiniz her işte birbirinizi desteklemeye söz veriyor musunuz? Sonsuza dek birbirinize bağlı kalacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Evet," dedim, ondan önce davranarak.

"Evet," diye tekrarladı Quentin.

Erik'in aurası bir anda etrafını sardı. Mekân kırmızı bir örtüyle kaplandı, her şey bulanıklaştı.

"Lütfen yüzüklerinizi değiştirin," dedi, sesi titreyerek.

Biz yüzüklerimizi alıp birbirimizin yüzük parmaklarına takarken o sabırla bekledi.

"Aşk Tanrısı olarak, bu birliğe kutsamamı veriyorum. Sonsuza dek mutluluk içinde ve bugün hissettiğiniz kadar derin bir sevgiyle çevrili

olarak yaşamanızı dilerim.” Herkes kutsamaya katılıp iyi dileklerini sunarken Erik'in gözleri kırmızı parladı. “Hadi bakalım... Evet, beklemeyeceğini biliyordum.”

Dudaklarımı ağızla karımın dudaklarına yapıştırdım. Kolları boynuma dolanmış, bedeni benimkine sıkıca yapışmıştı. Çevremizde tezahürat ve ıslık sesleri yankılanıyordu.

"Sen benim karımsın," dedim ona, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Ve sen artık benim kocamsın," diye fısıldadı. "Sonunda."

"Sayın baylar ve bayanlar. Tanrılar, tanrıçalar ve ölümlüler, sizlere ilk kez karı koca olarak, kaosun Lordu ve Leydisi Grayson ve Quentin'i takdim etmekten onur duyuyorum."

Başarmıştık. Resmen evlenmiştik. Ben bir eştim, hem de herhangi birinin değil, Gray'in eşiydim. Onu ilk gördüğümde bunun olacağını asla tahmin edemezdim. Eğer Erik olsaydım, eğer sorumluluğum sevgi olsaydı, hayatımın geri kalanını hissettiğim şeyin gücüyle ışıdayarak geçirirdim.

Auralarımız kalplerimizin arasında belirdi, birbirine bağlandı ve resepsiyona doğru ilerlerken kaybolma belirtisi göstermedi. Sloan ve Erik, hepimiz için böylesine güzel bir ortam yaratmak için çok çalışmışlardı ve kalbim minnet duygusuyla doldu.

"Tebrikler," dedi Archer yanımıza gelerek.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım.

"Sonsuzluk çok uzun bir zaman... Gerçekten umarım ikiniz de bunu birlikte geçirirsiniz."

Gözlerinde hafif bir hüznün belirdi ve verdiği sözleri düşündüğünü anladım. Bir zamanlar Archer, Elara ile sonsuza dek birlikte olacağına inanmıştı ve bu hayali elinden alınmıştı.

Gray ona, "Teşekkür ederim," dedi. "Her şey için."

Archer sadece başını salladı. "Akşamınızın geri kalanının tadını çıkarın."

Gece, bizi tebrik etmek isteyen insanlarla dolup taşı. Sophie ve Cass'in döktüğü gözyaşları ve Malachi'nin konuşmaların skandal niteliğinden dolayı bir ekmek parçasına takılıp kalması da cabasıydı.

Sloan, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kalabalığın arasından sıyrılıp ilerledi.

"Tören çok güzeldi," dedi. "Erik'i boş ver. Düğünlerde abartılı hareketler yapmayı çok seviyor."

Güldüm. "Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil Quentin. Biz bir aileyiz."

Aile. En güzel şekillerde büyümeye devam etti. Kollarımı açtım ve Sloan bana doğru geldi, böylece birbirimize sarılabildik. Hafifçe gerildi ve ben de onu bıraktım.

"İyi misin?" diye sordum, onu incitmiş olabileceğimden endişelenerek.

"Evet," diye elini salladı. "Çocuklardan birini gördüğümü sandım."

Başını sallayarak Grayson'a doğru ilerledi. Sloan, anne şefkatiyle onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

"İkinize de bir dakika süre vereceğim," dedim onlara. "Bir şeyler içmeye gidiyorum."

Gray'in Sloan ve Erik'in evlenmesinde büyük rol oynadığını öğrenmiştim. Sloan'ın, kayınbiraderinin sonunda aynı şeyi başarmış olmasının mutluluğunu paylaşmak için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu tahmin ettim. Elimde bir kadeh şampanya ile odayı izledim, ama gözlerim kolayca kocama kaydı. Sloan ona sıkıca sarıldı, ama ayrıldıklarında yüzü eskisi kadar rahat değildi. Birkaç saniye içinde bakışları bana takıldı ve sırtıttı. Kriz yoktu. Sadece aşırı koruyucu davranıyordu.

Yanıma doğru yavaşça yürüyerek elimden içkiyi aldı ve beni dans pistine doğru götürdü. Yavaş yavaş üzerime çöken yorgunluğa rağmen oturmayı reddettim. Gecenin geri kalanını onun kollarında, dans ederek, içki içerek ve kocamı severek geçirmeyi çok istiyordum.

"Quentin, sana bir şey sormak istiyorum," dedi bana dik dik bakarak.

"Şunu baştan söyleyeyim, bu gece ne isterseniz evet diyeceğim," diye yanıtladım.

Bu beni güldürdü. "Paylaşması tehlikeli bir bilgi. Ama belki de benim lehime işler."

"Ne peşindesin, bela mı?"

Müziğin ritmine kendimizi kaptırdık ve içimden bir ses sonsuza dek böyle kalabilmeyi diledi. Hiçbir karar yok. Hiçbir baskı yok. Sadece bir sevgi balonu.

"Scott soyadını taşıma şerefine nail olmak isterim," dedi Gray, beni düşüncelerimden uyandırarak.

"Ne?" diye sordum, biraz geri çekilerek ona baktım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum."

"Neden? Soyadımın size ne faydası var?" diye sordum, bu garip istek karşısında şaşkına dönmüştüm.

Bana hafif bir gülümseme verdi ve aklından neler geçtiğini bilmeyi çok isterdim. Ben her zaman olayları siyah beyaz olarak görürdüm, ama Gray'de... arada daha fazla ton vardı.

"Dediğin gibi belki bir faydası olmayabilir ama ben onu istiyorum," dedi bana.

"Neden?"

"Çünkü seninle birlikte bir yere ait olmak istiyorum."

Gözlerimi kırptırdım, ne demek istediğini anlamadım. Ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Evliyiz," dedi. "Bir gün bir aile kuracağız. Benim kökenim, bizi bir isimle bağlayamayacağım anlamına geliyor. Seninkiyle ise bağlayabilirim."

"Ama bunun burada bir önemi yok."

"Hayır, ama bunun önemi orada ortaya çıkacak. Charlie evlendiğinde. Sophie ve Cassidy'nin çocuğunun vaftiz annesi ve babası olduğumuzda."

Davetiyelerin nasıl yazılacağını ve nasıl hitap edileceğini düşününce utandım. Quentin Scott ve Grayson. Bu onu yalnız hissettirdi. Ayrı.

"Böyle düşünmemiştim."

Bencilce, sadece kendimi düşündüm. Evliliğin bir karar olduğunu ve ilişkimizi geçerli kılmadığını biliyordum. Başlangıçta ona evliliğe ihtiyacımız olmadığını söylemişim, ama bu fikre çok ısındım ve dünyadan ayrıldığımda artık beklemek istemediğimi anladım.

"Ama evet, sevgilim," dedi Grayson alnımı öperken. "Hayattaki o anlar için ve henüz aklımıza bile gelmemiş olan tüm anlar için senin soyadını almak istiyorum."

"Ne kadar da modern bir yaklaşım," dedim alaycı ve hafif bir ses tonuyla.

Gözlerini devirdi ve ben de başımı göğsüne yasladım. Kalbinin düzenli atışı, her zaman olduğu gibi beni eve hoş geldin diye karşıladı.

"Seni seviyorum, Quentin Scott. Sen benim varoluş sebebimsin."

Evim ve aidiyetle ilgili tüm endişelerim artık önemsizdi. Gray benim evimdi. Nereye giderse gitsin, ben de orada olacaktım, çünkü böyle yaratılmıştık. Kırılmayacak bir bağla birbirine bağlı bir çift olarak.

"Ben de seni seviyorum, Grayson Scott."

UzUN EPILOG'U MU ISTiyORSUNUZ?

Quentin ve Grayson'ın bir yıl sonraki durumlarını öğrenmek mi istiyorsunuz? Genişletilmiş sonsözü ücretsiz almak için bültenime kaydolun!

TEŞEKKÜRLER

Elhamdülillah.

En büyük teşekkür anneme, babama ve küçük kız kardeşime gidiyor. Hayatın bana getirdiği tüm zorluklarla başa çıkarken son birkaç yıldır bana gösterdiğiniz destek ve sevgi için minnettarım. Hepinize sahip olduğum için kendimi inanılmaz şanslı sayıyorum.

Artık aileden bahsederken Ellie'den bahsetmeden edemiyorum. Söz veriyorum, bir gün bir adaya kaçacağız ve bir daha hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmayacağız. Ama o zamana kadar, beni cesaretlendirdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Her küçük satırı veya belirsiz fikri öyle bir coşkuyla karşılıyorsunuz ki, tüm şüphelerimi ortadan kaldırılıyorsunuz. Bana ve hikayelerime her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Bu kitap üzerinde benimle birlikte çalışan harika bir alfa ve beta okuyucu ekibim vardı. Pipa, Kendall, MacKenzie ve Karina – Google dokümanımda adeta sihir yarattınız. Tepki gönderilerinden özel mesajlara kadar, görüşleriniz paha biçilmezdi ve hikayenin olabilecek en iyi versiyonuna dönüşmesine yardımcı oldu. Bir sonraki kitapta tekrar sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum!

Lunar Rose Editing Services'tan Angie ve Rumi'ye bu kitabı düzenlemek için gösterdikleri zaman ve özen için teşekkür ederim. Özellikle de bu kitabı yazarken, düzenlerken ve pazarlamaya hazırlanırken hissettiğim yetersizlik sendromunun üstesinden gelmeme yardımcı olan Angie'ye ayrıca teşekkürler. Sen bir yıldırınsın ve seni çok seviyorum.

Bana göre bir kitap, kapağı ve iç sayfaları olmadan eksik kalıyor. Books and Moods'a ve AJ Wolf grafiklerine ve sahip oldukları muhteşem yeteneklere sonsuza dek minnettarım. Onlar olmasaydı, Of Wars & Thrones bu kadar çarpıcı görünmezdi.

Elysian Gods serisinin sonuna gelmek, bana bu serinin geçtiği ortamı ve ilhamımı nereden aldığımı çok düşündürdü. Ayak bastığım (ve cam eşyaları kırdığım) her laboratuvara, geri dönmeyi planlamasam da, beni en iyi şekilde şekillendirdiğinizi bilin. Karşılaştığım her bilim insanına, ister

danışmanlarım, ister işverenlerim, ister meslektaşlarım veya öğrencilerim olsun, hayatta bana çok şey öğrettiniz ve seçtiğiniz her şeyde size bol şans diliyorum.

Son olarak, beni ve Tanrıları takip eden tüm okuyuculara... Hepinize ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade etmek mümkün değil. Bu kitap için birkaç yıl bekledim ve siz hala buradasınız ve bana bir şans vermeye isteklisiniz. Hepiniz sayesinde hayallerimi yaşıyorum. Bana destek oldunuz ve gelecek olan muhteşem şeyleri size göstermek için sabırsızlanıyorum.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM